JENNY RANGER

Sirena cu flori de iasomie

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de CECILIAIONESCU

Capitolul 1

Rachel se scăldase deseori în acest mic golf. Era un loc complet izolat. Doar o casă construită în vârful unei pante abrupte domina plaja.

Vremea era foarte frumoasă. Valurile mângâiau uşor nisipul. Rachel îşi dorea să se lase legănată de ele…

Maşina roşie dispăruse. Zile întregi rămăsese lângă casă. Contrastul între maşina de lux şi acoperişul din tablă ruginită era uimitor.

El se dusese probabil în oraş. Acesta se afla doar la vreo cincizeci de kilometri. Dar uneori, drumul putea dura două ore. Era greu. Pe alocuri, trecea peste o râpă. Iarna se întâmpla să se macine, devenind grohotiş. Atunci, fermele mari din regiune consacrate în special creşterii oilor, erau izolate de restul Noii Zeelande.

Da, probabil se dusese în oraş, se gândi Rachel. Era orăşean. Făcu o mină dispreţuitoare. El nu avea experienţa acestor drumuri izolate. Era în stare să facă un accident. Cel mai probabil, se speriase şi înainta cu viteza unei broaşte ţestoase.

Se întoarse din nou spre mare.

Apa era albastră, valurile dantelate cu spumă. La orizont, marea şi cerul se confundau.

Şi dacă s-ar scălda fără costum de baie? Mătuşa Anne ar fi îngrozită dacă ar afla. Dar nu va şti.

Rachel privi iar casa. Să îndrăznească oare? Poate plecase pentru totdeauna? Rămăsese aici complet singur timp de o săptămână. Probabil se plictisise! După cât se

pare, se dusese să regăsească luminile oraşului. Zgomotul lui. Şi mai ales acele fiinţe superficiale, frivole şi sofisticate pe care le descria în cărţile sale.

Rachel citise doar una. Nu avusese nicio dorinţă s-o citească pe a doua.

Soarele ardea peste părul său blond. Marea strălucea. Făcu câţiva paşi pe nisip, ca magnetizată de valuri şi de mişcarea lor permanentă.

Brusc, convenţiile o iritară. Fără să şovăie mai mult, îşi scoase bluza din bumbac decolorată, blugii vechi şi slipul. îşi aruncă hainele pe nisip. Apoi alergă spre mare, cu capul pe spate, ochii închişi şi oferindu-şi faţa soarelui.

La primul contact, apa era rece. Dar se obişnui foarte repede cu temperatura. Era minunat! Se lăsă în voia valurilor. Uneori, plonja în ele. Trupul gol se încorda ca un arc când sărea în spumă.

Ar fi putut să înoate la nesfârşit… Dar păstră noţiunea timpului şi, după o jumătate de oră, se îndreptă spre ţărm şi se puse pe picioare. Fără entuziasm. Apa îi ajungea la coapse. Picioarele i se afundau în nisip. Părul ud îi cădea pe faţă şi pe umeri. îl aruncă spre spate.

Şi atunci, instinctiv lăsă mâinile în jos pentru a se acoperi, într-un gest asemănător celui al tuturor femeilor surprinse, de milenii.

Un bărbat o privea.

Se va mişca oare? Un timp, crezu că nu.

În sfârşit, acesta făcu stânga-mprejur şi rămase nemişcat, întors cu spatele.

Rachel alergă spre hainele împrăştiate.

— Să-mi spui când vei fi îmbrăcată, sireno! făcu bărbatul fără să se întoarcă.

Auzindu-i sunetul vocii, Rachel tresări. Nu ţinea să-i vorbească. Privi în jurul ei. Fluxul era la nivelul maxim. Nu putea să fugă escaladând stâncile.

Va fi obligată s-o ia pe cărarea care trecea pe lângă casă.

Rachel alerga repede. Bărbatul nu era decât un orăşean. Un orăşean cu siguranţă puţin antrenat fizic. Dacă reuşea să-l ia prin surprindere…

Porni ca un iepure. Bărbatul plecă în urmărirea ei şi o prinse din urmă chiar înainte ca Rachel să ajungă la cărare. O prinse cu brutalitate de încheietura mâinii.

Tânăra fată încercă să se elibereze. Eforturile sale nu avură ca rezultat decât întărirea strânsorii bărbatului. Rachel nu avea nicio speranţă să-i scape.

O faţă puţin aspră, o bărbie hotărâtă, o gură cu un contur voluntar, păr negru destul de lung şi în dezordine. Cu o curiozitate detaşată, ochii cenuşii o observau pe tânăra fată. îi examina părul ud, ciufulit. îi privea ochii verzi, plini de sfidare. Apoi privirea se opri asupra gurii întredeschise, care lăsa să treacă o respiraţie sacadată. În cele din urmă alunecă peste bluza udă, care lăsa să se ghicească sânii tineri, semeţi.

Jenată, Rachel plecă ochii.

— Nu eşti decât o fetiţă… începu bărbatul.

Făcu o pauză.

— …când eşti îmbrăcată, termină.

Părea amuzat.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc, domnule Curtis! exclamă cu insolenţă tânăra fată.

Acesta începu să râdă. Slăbi strânsoarea de pe încheietura mâinii Rachelei. Tânăra fată profită pentru a se elibera şi a fugi spre cărare. Bărbatul o ajunse în vârful pantei.

— Nu pleca, îi spuse cu blândeţe. Aş vrea să-ţi vorbesc.

— Nu plec… minţi Rachel.

O prinse din nou de braţ. Dacă n-ar fi reţinut-o cu

forţa, ar fi fugit peste câmp. Cât o ţineau picioarele.

— Eu nu doresc să vă vorbesc, îl asigură.

Ochii bărbatului se mijiră.

— De ce-mi porţi pică? se miră. Oare ce-am făcut?

— Nu-mi place să fiu spionată.

— Imaginează-ţi că nu te spionam!

Îşi încleştă furios degetele pe braţul tinerei fete.

— Eşti pe o proprietate particulară! Nu ştii?

— Eu? Pe o proprietate particulară? Dacă este cineva care…

Se întrerupse şi reluă cu violenţă:

— Am dreptul să mă aflu aici, mai mult decât oricine!

O licărire mirată trecu prin ochii cenuşii.

— Cine eşti? întrebă bărbatul, privind-o fără să clipească.

— Rachel Standen. Am locuit odinioară în această casă… Cu tatăl meu.

Fără îndoială, numele tinerei fete îi era necunoscut bărbatului. Încet, mâna sa alunecă pe încheietura mâinii Rachelei.

— Vino, Rachel. Să-mi vorbeşti despre asta. Mă interesează…

— Nu! replică aceasta brusc.

Sări înapoi. Degetele bărbatului se strânseră în jurul pumnului său.

— Întotdeauna eşti la fel de nepoliticoasă?

Îi vorbea cu indulgenţă. Dar în ochi i se citea o anumită iritare.

— Iertaţi-mă, murmură Rachel.

Lăsă ochii în jos, cu un aer îmbufnat.

— Mi s-a repetat deseori să nu-i urmez pe necunoscuţi! adăugă.

— Nu sunt o persoană care chinuieşte copii! protestă bărbatul, jumătate jignit, jumătate amuzat.

— Iar eu, nu mai sunt o copilă! replică Rachel. Am aproape optsprezece ani. Vârsta să mă căsătoresc!

Interlocutorul său luă un aer cinic.

— Sunt încântat să aflu asta. Trebuie să consider precizarea ca… o invitaţie?

Brusc, de teamă, Rachelei i se puse un nod în gât. Se strădui să vorbească demn:

— Cu siguranţă, nu. Credeam că v-am făcut să înţelegeţi că nu-mi plăceţi…

— N-are nimic de-a face cu asta. Încă nu ştii?

Bărbatul îşi pierdu răbdarea.

— Haide, insistă el, intră! Am peste treizeci de ani. Prospeţimea dumitale nu mă atrage deloc. Nu te teme, nu te voi atinge!

Tânăra fată nu avea de ales: o ţinea încă ferm. O conduse spre casă. Rachel privi în jurul său. Covorul mare, decolorat, acoperea încă podeaua. Ici şi colo fuseseră aruncate mai multe blănuri de oaie. Pe o masă aşezată lângă fereastră era pusă o maşină de scris.

— Vă credeam în vacanţă, remarcă Rachel.

— Scriitorii nu-şi permit niciodată vacanţe. Fără maşina mea de scris, aş înnebuni repede. Vrei să bei ceva? Am Coca, suc de lămâie, suc de portocale…

— Suc de portocale, vă rog.

Nu-i oferise alcool. Asta o mira şi în aceeaşi măsură o ofensa puţin.

Îl urmă în bucătărie. Bărbatul luă o sticlă cu suc de portocale din frigider. Umplu două pahare.

— Nu beţi alcool? îl întrebă surprinsă tânăra fată.

— N-am nicio picătură, aici.

— Ah, înţeleg…

Probabil făcea o cură de dezintoxicare, îşi spuse. Asta n-ar mira-o. Citise atâtea lucruri ciudate în legătură cu scriitorii şi artiştii!

Bărbatul începu să râdă. Parcă îi citea gândurile.

— Nu, nu sunt pe cale să mă dezintoxic, Rachel. Pentru a bea, trebuie să fie mai mulţi. Când sunt singur, n-am nevoie de alcool. Ia loc…

Îi arătă canapeaua şi el se aşeză într-un fotoliu.

— Aşadar, ai locuit aici…

— Tata a adus casa în starea aceasta. Când am sosit noi, era o ruină.

— Serios?

Privi în jurul său. Oare era impresionat? Casa nu avea nimic extraordinar. Dar era solidă şi confortabilă.

— Tatăl dumitale lucrează în construcţii?

Rachel scutură din cap.

— Nu chiar. Dar ştia să facă de toate. Era un bărbat foarte îndemânatic, cum spunea el însuşi. A murit.

— Oh… De ce a reconstruit casa?

— Pentru mine. Aveam patru ani când tata a venit să lucreze pentru unchiul Bert, domnul Longholm. Întotdeauna este de lucru la ferme pentru oameni îndemânatici. La început, am locuit într-o mică rulotă. Mătuşa Anne spunea că nu era bine pentru o copilă. Voia să mă ia la fermă. Tata a refuzat.

A întrebat dacă putea locui în această casă, după ce o repară.

— Şi mama dumitale?

— A murit când eram bebeluş. Nu-mi amintesc de ea.

— Tatăl dumitale a murit de mult? o întrebă cu blândeţe bărbatul.

— De trei ani. Un accident. A fost strivit de un tractor. Aveam paisprezece ani.

— Trebuie să fi fost greu pentru dumneata. La paisprezece ani…

Rachel ridică uşor din umeri.

— Este greu să-ţi pierzi părinţii la orice vârstă.

— Ai dreptate. Aveam douăzeci şi cinci de ani când mi-au murit părinţii într-un accident de avion. Această dispariţie bruscă ne-a făcut să suferim enorm, pe sora mea şi pe mine. Dar este mai puţin înspăimântător decât să fii orfan la paisprezece ani. Domnul şi doamna Longholm sunt unchiul şi mătuşa dumitale?

— Nu. Dar au fost întotdeauna foarte drăguţi cu mine. Propriii lor copii nu mai locuiesc la fermă. În afară de Jerry, care-i ajută. Mătuşa Anne a încercat să-mi găsească familia. În zadar. Aşa că a hotărât să mă ţină la ei. A avut foarte multă răbdare… Voiam să continui să locuiesc aici. Eram foarte… nervoasă, încheie Rachel plină de remuşcări.

— Nu-i deloc de mirare, în asemenea împrejurări.

Bărbatul făcu o pauză.

— Înţeleg de ce-ţi displace să vezi pe cineva locuind în fosta dumitale casă.

Tânăra fată păru puţin jenată.

— Am considerat întotdeauna această casă ca fiind a mea. În realitate, aparţine familie Longholm. Chiar dacă a restaurat-o tata. M-a tulburat să văd familia Longholm închinând-o, fără să-mi ceară părerea. Dar oare cum aş fi putut să le reproşez asta? Le datorez atât de mult.

Timp de trei ani – acum, aproape patru – m-au găzduit şi m-au hrănit…

— Îţi amintesc asta? o întrebă bărbatul întorcându-se.

— N-a fost nevoie să-mi vorbească. Ştiu tot ce au făcut pentru mine. Sunt foarte buni.

Da, cei din familia Longholm erau foarte buni. Uneori tânăra fată se simţea neînţeleasă. Dar era mai mult vina sa decât a lor. Era prea emotivă.

Mătuşa Anne acţionase cu foarte mult tact. Niciodată nu-i spusese Rachelei că fusese prost crescută, chiar dacă

o gândea. Când adolescenta de odinioară protestase cu putere: „Tata mă lăsa să fac asta!” mătuşa rămânea fermă şi blândă. „Nu mai eşti o fetiţă. Acum, tatăl tău nu ţi-ar mai fi permis”.

Totuşi, tatăl său ar fi fost cu siguranţă mai puţin sever, mai puţin neînduplecat, îşi spunea deseori Rachel. N-ar fi pretins să devină o femeie perfectă, căreia să-i placă să se ocupe de căminul său. Nici n-ar fi ţinut s-o vadă comportându-se ca „o tânără fată cuviincioasă”. Din păcate, dispăruse. Şi fără Bert şi Anne Longholm, Rachel ar fi singură pe lume.

Damon Curtis se ridică şi-şi puse paharul gol pe o masă joasă.

— Aşadar, ştiai că există un locatar aici…

— Maşina dumneavoastră nu era acolo! exclamă tânăra fată.

— M-aş fi întors! Ai fi putut bănui asta! Ţi-ai asumat un risc…

— Numai că nu mă aşteptam să vă văd întors atât de curând! De aici, unde vă puteţi duce dacă nu în oraş? Vă credeam absent toată ziua!

— Mi-a trebuit în total trei ore pentru a mă duce acolo şi a mă întoarce. Plus o oră petrecută în oraş.

— V-aţi dus să petreceţi o oră în oraş? exclamă Rachel. Numai o oră?

— A fost suficient pentru a-mi reînnoi stocul de provizii şi a-mi expedia corespondenţa.

— Noi când mergem în oraş, este pentru toată ziua.

— N-am închiriat această casă pentru a pierde timpul prin magazinele celui mai apropiat oraş.

— De ce aţi închiriat-o? întrebă curioasă Rachel.

— Pentru a lucra liniştit.

— Un alt roman?

— Da. Ai citit ceva scris de mine?

Desigur. Şi nu era deloc de mirare: Damon Curtis era unul dintre cei mai cunoscuţi scriitori din Noua Zeelandă.

— Am citit „Pâinea făţărniciei”.

— Şi?

— Nu mi-a plăcut cartea dumneavoastră.

Tânăra fată îi susţinu privirea.

— Mulţumesc, răspunse scriitorul.

Rachel crezu că-şi bate joc de ea.

— Mulţumesc că ai spus adevărul, precizează Damon.

Tânăra fată se ridică.

— Mătuşa Anne probabil mă caută.

— Poate vei aprecia mai mult noua mea carte. îţi voi trimite un exemplar când va fi publicată.

— Mulţumesc.

O însoţi până la uşă.

— Când vei vrea să faci o baie, bate la uşă. Voi merge cu dumneata. Fireşte, dacă nu te supără.

— Nu mă supără.

Data viitoare, va avea costum de baie. Oare trebuia să precizeze asta?

Şovăi o clipă. Apoi, fără să adauge nimic, se îndepărtă în pas rapid.

Rachel se putu duce în camera sa fără să întâlnească pe nimeni. îşi schimbă hainele ude cu o rochie. Apoi îşi uscă părul înainte de a se duce să ajute la pregătirea cinei. Ar fi preferat să muncească afară, cu Jerry şi cu tatăl tânărului bărbat. Dar nu era locul unei femei, spunea mătuşa Anne. Femeile trebuie să se ocupe de casă. Nu mergeau la câmp decât în caz de urgenţă.

Aşa că începu să cureţe cartofi. Apoi spălă o salată în chiuvetă. Zgomotul apei îi aminti clipocitul valurilor din golf.

Sirenă, o numise Damon Curtis. Glumind probabil. La această amintire, roşi şi tăie salata cu gesturi bruşte.

— Atenţie, Rachel. Ai să te răneşti! exclamă mama sa adoptivă.

Tânăra fată îi adresă un zâmbet. Se străduia să-şi încetinească mişcările.

În seara aceea, se arătă extrem de serviabilă. Strânse masa. Apoi îi propuse Annei să ajute să cârpească şosetele groase din lână. Bărbaţii le purtau în cizmele de cauciuc.

La televizor era un program de sport. Cei doi bărbaţi nu-şi luau ochii de la ecran. În timpul spoturilor publicitare, Rachel simţi privirea lui Jerry aţintită asupra ei.

Înălţă capul. Tânărul bărbat nu întoarse ochii. Rachel se simţi cuprinsă de un sentiment ciudat, un amestec curios de enervare şi teamă. Obrajii i se colorară.

Înfipse acul în şosetă cu atâta putere, încât se înţepă în mână. Recunoscuse dorinţa în ochii bărbatului. Pentru prima dată în viaţa sa.

Damon Curtis o tratase ca pe o fetiţă? Tocmai avea dovada puterii sale. În acelaşi timp, se simţea stânjenită. Brusc, lumea sa liniştită se clătina.

Aruncă o privire unchiului şi mătuşii sale. Oare ce era ea aici? O orfană adoptată din amabilitate. Nu-i apropia nicio legătură de sânge. Nicio afinitate…

La fermă, nimeni nu vorbea de univers, nici de infinit. Cu tatăl său avusese acest gen de conversaţii. împreună, se aplecaseră asupra unui poem, admiraseră un răsărit de soare sau o cochilie aruncată pe plajă.

Îi lipsea asta. Familia Longholm nu înţelegea nimic din artă, din frumuseţe sau poezie. Dacă-i scăpa vreun cuvânt despre unul din aceste domenii, Anne o dojenea:

— Fii rezonabilă! bombănea. Nu spune prostii fără cap şi fără coadă! Şi Jerry o ironiza. Era cu şase ani mai mare. În general, o ignora. I se părea normal ca Rachel să se ocupe de el. Repara cămăşile şi şosetele tânărului

bărbat. îi oferea o ceaşcă de ceai iarna şi un pahar de bere vara… îi făcea patul şi-i curăţa camera.

În schimb, aceasta îi aducea uneori o legătură de lemne pentru şemineu. De asemenea, o luase de mai multe ori cu el la balurile din oraş. Se mulţumea s-o lase la uşă. O lua la sfârşitul seratei.

— Haide, vino! exclamă fără prea multă ceremonie.

Era seducător cu ochii săi albaştri şi părul decolorat de soare. Trupul îi era musculos şi faţa mereu bronzată. Avea succes printre fetele din oraş.

Bert se întoarse spre soţia sa.

— L-am văzut astăzi pe chiriaşul nostru.

Respiraţia Rachelei deveni mai grăbită. Oare Damon Curtis îi povestise că…

Oh, dacă ar fi vorbit, unchiul Bert n-ar fi ratat să-i spună mătuşii Anne!

— Oare cum se poate descurca singur? se miră aceasta.

Pentru ea, un bărbat era incapabil să-şi impună sarcini casnice. îi purta puţin pică scriitorului pentru asta. Damon îi refuzase invitaţia la cină. Părea că vrea să se ţină la distanţă de fermieri. Totuşi, în aceste mari exploatări izolate, ospitalitatea era regulă. A nu binevoi să răspunzi unei invitaţii era aproape o insultă.

— Pare că se descurcă, declară Bert. Mergea în oraş să-şi cumpere provizii.

— Ar fi putut să vină să-mi ceară.

— I-am spus, dar de-abia m-a auzit. Este foarte independent. A pretins că nu vrea să ne deranjeze.

— Ca şi când asta mă putea deranja! declară Anne cu un aer ofensat. Ah, oamenii ăştia de la oraş…

Oftă.

— Mă voi duce să-l văd mâine dimineaţă se hotărî brusc.

— Crezi că este o idee bună? o întrebă soţul său. După părerea mea, doreşte să fie singur.

— Ei bine, după părerea mea, regretă că a fost atât de ursuz. Nu îndrăzneşte să facă primul pas pentru a-mi cere puţin unt sau sare!

Rachel se încordă. Unchiul său îl întâlnise pe Damon Curtis când acesta se dusese în oraş. Înainte să se ducă ea să se scalde... Dar mătuşa îl va vedea mâine şi s-ar putea ca el să-i povestească...

Trebuia să-l vadă. Neapărat. Şi să-i ceară să n-o trădeze.

Împături şosetele cârpite. Apoi puse acul şi lâna în cutia de lucru învechită.

— Vrei să faci puţină cafea, draga mea? îi ceru brusc.

Rachel făcu trei ceşti pe care le duse în camera de zi. Ea nu-şi dorea să bea. îşi dorea să se închidă în camera sa şi să se gândească.

Declară brusc:

— Mă duc să mă culc. Noapte bună...

Închizând uşa camerei, încercă o senzaţie stranie. Impresia că scăpase de ceva. De ce? Nici ea nu ştia.

Se dezbrăcă în grabă şi-şi puse cămaşa uşoară de noapte din bumbac. De obicei, se ducea la baie în ţinuta aceasta. Pentru iarnă, păstra capotul galben oferit de mătuşa sa.

Un instinct iraţional o îndemnă să-l îmbrace înainte de a ieşi din cameră. Zece minute mai târziu, ieşind din baie, se întâlni cu Jerry. Acesta îi întinse ceaşca goală.

— Aş mai vrea cafea.

Fără să protesteze, Rachel îi luă ceaşca în mâini şi se îndreptă spre bucătărie. Jerry o urmă. Tânăra fată puse apa la fiert şi cafea instant pe fundul ceştii.

Jerry îi puse mâna pe umăr. Rachel turnă apa, făcând un gest pentru a se elibera. Dar mâna lui Jerry alunecă pe

spatele său şi i se opri pe talie. Apoi luă cafeaua privind-o pieziş.

Rachel se îndreptă spre uşă murmurând „noapte bună” cu o voce gâtuită.

A doua zi dimineaţă, tânăra fată fu în picioare la ora şase. Se îmbrăcă rapid cu un pulover şi nişte blugi. Apoi ieşi. Alergă la adăpostul copacilor. Nu voia să fie văzută din casă. Curând, ajunse la cărarea care ducea la golf.

Oare Damon Curtis se trezea atât de devreme? Spera. Trebuia să se întoarcă înainte de ora şapte. Altfel i se va observa absenţa.

Ciocăni la uşă şi nu obţinu niciun răspuns. Atunci bătu puternic cu degetele. După aceea, deschise şi strigă. Fără rezultat. Nu îndrăzni să intre.

Făcu stânga-mprejur, oftând exasperată. În acea clipă, zări un cap în valuri. Câteva secunde mai târziu, Damon Curtis agită mâna. Rachel alergă în direcţia plajei. Ajunse pe malul apei când el ieşea. Era bronzat şi purta un costum de baie bleumarin.

— Povestea se repetă, glumi bărbatul. Totuşi, am rezistat tentaţiei de a-ţi urma exemplul… Ce faci aici atât de devreme?

— Mătuşa Anne va veni să vă vadă astăzi.

— Oh! De ce? Ce i-ai povestit?

— Absolut nimic! exclamă tânăra fată. Şi… ăsta este motivul vizitei mele. Vă rog, să nu-i spuneţi că am făcut baie fără costum!

— N-am niciun motiv să-i vorbesc despre asta.

— Mi-a fost teamă că…

Se întrerupse. Scriitorul părea în acelaşi timp surprins şi amuzat. Pentru el, incidentul era fără importanţă, înţelese Rachel. Probabil se gândea că exagerează un fleac.

Se simţi puţin ridicolă.

— Dacă ar afla, mătuşa Anne şi-ar putea imagina o mulţime de lucruri.

— Te va bate?

— Oh nu! Dar mi-ar vorbi despre decenţă, pudoare şi modestie… Este foarte drăguţă, dar asta n-o împiedică să fie puţin demodată din când în când.

Scriitorul se şterse. Apoi o luă pe Rachel de mână şi o conduse spre cărare.

— Nu-ţi face griji. Dacă-ţi văd mătuşa, nu-i voi vorbi deloc despre dumneata. Dar de ce vine? Ce nevoie are să intre în vizuina lupului?

— O supără că v-aţi dus în oraş să faceţi cumpărături. I-ar fi plăcut să vă ajute dacă vă lipseşte ceva.

Ajunseră în vârful pantei. Damon lăsă mâna tinerei fete şi-şi dădu părul spre spate. Părea uşor enervat.

— Credeam că am pus lucrurile la punct. Nu doresc câtuşi de puţin să întreţin relaţii de bună vecinătate. Mătuşa dumitale este amabilă. Sunt sigur că are doar intenţii bune. Dar doresc să fiu lăsat în pace!

— Mătuşa o ştie. Ea însăşi mi-a spus-o. Aţi precizat asta sosind aici. Dar îşi imaginează că poate v-aţi schimbat părerea.

— Nu mi-am schimbat părerea! protestă enervat scriitorul. Nu sunt un nehotărât!

— Atunci, când mi-aţi propus să ne scăldăm împreună, n-aţi gândit-o cu adevărat?

— Este altceva. În acest caz, nu este vorba nici de vizite, nici de discuţii fără rost.

Oricum, era de preferat să nu vină prea des, îşi spuse Rachel.

— Trebuie să mă întorc, declară. Mătuşa vă va invita cu siguranţă să veniţi să cinaţi cu noi. Aşadar, nu veţi veni?

— Probabil că nu.

Tânăra fată se pregătea să plece. Damon o prinse

atunci de mână.

— Vrei să vin?

— Mătuşa Anne va fi dezamăgită dacă o refuzaţi.

— Ah da? exclamă bărbatul cu aroganţă.

Rachel îşi eliberă mâna. Scriitorul nu încercă s-o reţină.

— Şi apoi, dacă veniţi, reluă tânăra fată, vă voi vedea.

— Este adevărat.

* * *

Doamna Longholm era victorioasă. Domnul Curtis o primise foarte amabil. Şi-i acceptase invitaţia la cină pentru a doua zi!

— Voi face o friptură de miel cu sos de mentă. Cu legume, mazăre. Şi o prăjitură…

Era o excelentă bucătăreasă. Produsele îi erau de cea mai bună calitate: carnea şi legumele proveneau de la fermă.

Rachel o ajută să prepare mâncarea. Se simţea ciudat de nervoasă. Oare ce va îmbrăca diseară? Puţin mai târziu, îşi deschise dulapul şi-şi privi hainele cu un aer critic.

Ar fi vrut o rochie extraordinară. Din păcate, nimic de acest fel printre veşmintele făcute în casă, în cea mai mare parte.

Înlătură o rochie de stambă împodobită cu broderie englezească. Apoi se opri în faţa unei rochii albastre, pe care mătuşa i-o cumpărase de la solduri. O purtase foarte puţin.

O îmbrăcă, îşi lăsă doi nasturi descheiaţi şi-şi strânse cordonul la maximum.

Îşi înnodă părul în coadă de cal în creştetul capului. Cu o mare cantitate de ace de păr, reuşi să-şi facă un coc.

Anne îi permitea să folosească un ruj de buze foarte pal. Regretă că nu avea un rimel. Şi-ar fi putut înnegri

marginea genelor, pentru a le face să pară mai lungi.

Ieşi din cameră exact în clipa în care se bătea la uşa de la intrare. Anne se repezi, scoţându-şi şorţul. O examină rapid pe Rachel.

— Vrei să-ţi închei rochia? îi comandă înainte de a merge să deschidă.

Ofensată, Rachel se supuse. Rămase în picioare în hol, stânjenită, strângându-şi una lângă alta mâinile.

Anne îl invită să intre pe Damon Curtis.

— Ea este Rachel, fiica noastră adoptivă.

Damon îi strânse mâna.

— Bună seara, Rachel.

Degetele îi erau calde, ferme. Avea o voce bine timbrată.

Se îndreptară spre camera de zi. Jerry bombăni câteva cuvinte de bun venit, de neauzit, înainte de a-şi lăsa nasul în paharul cu bere.

Bert îi oferi lui Damon un whisky. Apoi îi turnă un vin alb soţiei.

Fără să se gândească, Rachel întrebă:

— Te rog, pot să am şi eu unul, unchiule Bert?

Acesta o privi cu uimire. Tânăra fată roşi. Oare de ce vorbise astfel? Putea să fie admonestată în faţa invitatului.

— Da, dă-i puţin, Bert, spuse calm Anne. Acum este destul de mare pentru a bea un vin alb în familie.

Obrajii Rachelei ardeau în clipa în care puse mâna pe pahar. îi aruncă o privire recunoscătoare mătuşii. Dar aceasta era într-o conversaţie animată cu Damon Curtis.

Când îşi termină vinul, Rachel se simţi ameţită. îşi urmă totuşi mătuşa în bucătărie, pentru a o ajuta.

După ce va mânca, se va simţi mult mai bine.

Vizitatorul lor nu vorbea foarte mult. Se mulţumea să pună întrebări. Bert îl punea la curent cu problemele fermei. Rachel nu-l văzuse niciodată atât de guraliv.

Se întoarseră în camera de zi pentru a bea cafeaua. Damon Curtis se întoarse atunci spre Jerry.

Descoperi rapid interesul tânărului pentru rugby şi fotbal.

Cele două femei duseră ceştile în bucătărie. Spălară vasele. Când se alăturară bărbaţilor, aceştia discutau despre rubgy.

Rachel se aşează într-un colţ şi-l privi pe scriitor. Acesta îi observa pe Bert, apoi pe Jerry.

Brusc, privirea lui o întâlni pe cea a tinerei fete. îi zâmbi, dar Rachel nu-i răspunse la zâmbet.

Nu-i plăcea modul în care scriitorul îi trata familia adoptivă. îi privea ca pe nişte marionete, aşa i se părea. Oricum, simţise întotdeauna o ostilitate înnăscută faţă de el.

După un timp, Damon se duse să se aşeze lână Anne. Aceasta tricota pe o canapea. îşi luă ghemul de lână pe genunchi, pentru a-i face mai mult loc.

— Vă rog! protestă scriitorul. M-am instalat foarte bine. îmi plac aceste mobile vechi. Sunt mult mai confortabile decât mobilele moderne…

Anne îi zâmbi şi începu să numere ochiurile.

Piciorul lui Damon aproape îl atingea pe al Rachelei. Pantofii îi erau lustruiţi, deşi puţin prăfuiţi. Evident, venise pe jos. Maliţioasă, tânăra fată se întrebă cum reuşise să găsească drumul prin întuneric.

— Eşti încă la şcoală? o întrebă scriitorul.

— N-am fost niciodată la şcoală.

— Rachel a făcut cursuri prin corespondenţă, explică Anne. Acum, dacă doreşte, poate să meargă la universitate. Notele îi permit asta.

— Vei merge la universitate, Rachel?

Această ridică din umeri. Evita să-l privească. Anne răspunse în locul ei.

— Rachel nu ştie foarte bine ce vrea să facă. Se va hotărî într-un an sau doi… Ori va munci, ori va merge la universitate…

Scutură din cap şi oftă.

— După părerea mea, fetele n-au nevoie să studieze pe brânci. Dar tatăl său ţinea la asta…

Rachel zâmbi uşor.

— Da, este adevărat, ţinea la asta. Spunea că apoi, cu timpul, îmi voi putea alege domeniul care-mi va conveni.

— Tatăl dumitale a făcut studii superioare? întrebă Damon cu interes.

— Aşa cred…

Rachel îşi ţinu ochii plecaţi asupra pantofilor. Regreta că vorbise despre tatăl său. Oare Damon Curtis lua notiţe mental? se întrebă. O diseca aşa cum disecase personajele din cartea sa „Pâinea făţărniciei?”

— Ah! Universitatea… oftă Anne.

Nu împărtăşise niciodată ideile tatălui Rachelei referitoare la educaţia unei tinere fete. Dar, cu tact, se ferise să le critice în mod direct. îi propusese Rachelei să rămână timp de un an sau doi la fermă. Chipurile… pentru a se gândi. De fapt, spera ca vreunul dintre fiii fermierilor vecini s-o ceară în căsătorie.

Rachel se ridică:

— Pot să pun puţină muzică, mătuşă Anne?

— Nu prea tare, draga mea.

Jerry i se alătură. Se aşeză lângă pick-up. Rachel se lăsă să alunece la podea, la picioarele tânărului bărbat şi-şi rezemă umerii de genunchii săi.

Damon Curtis vorbea cu mătuşa, dar n-o scăpa din ochi.

— Ţi s-a desfăcut cocul! remarcă Jerry.

Rachel întâlni degetele tânărului bărbat aşezând acele de păr la întâmplare. Ridică ochii şi-i zâmbi.

Se simţi uşurată când oaspetele îşi luă în sfârşit rămas-bun. Se opri în faţa tinerei fete.

— Doamna Longholm mi-a spus că aveai obiceiul să te scalzi în faţa casei mele, Rachel. Nu ezita să vii, ca înainte.

Îi zâmbi puţin ironic.

— Mulţumesc, răspunse tânăra fată.

Zâmbetul scriitorului deveni mai larg. Apoi se îndreptă spre uşă, însoţit de gazdă.

Capitolul 2

A doua zi, Rachel nu se duse să se scalde. Nici a treia. Nu dorea să-l revadă pe Damon Curtis.

Duminica următoare, se instală la umbra unui copac. Începu să mâzgălească cu înfrigurare paginile unui carneţel.

— Ce faci? întrebă Damon.

Sosise tiptil şi se afla în faţa ei.

— Nimic, răspunse repede tânăra fată.

Închise carneţelul şi-l vârî în buzunarul şortului.

— Pot să mă aşez lângă dumneata? o întrebă bărbatul.

— Dacă vreţi.

Damon se lăsă lângă ea. Umărul său aproape îl atingea pe al Rachelei. Un timp, rămaseră tăcuţi. Tânăra fată privea câmpurile uşor vălurite. Jos, marea strălucea.

— Ce regiune frumoasă, spuse în sfârşit Damon. Una dintre cele mai frumoase regiuni din Noua Zeelandă. Ai avut noroc că ai fost crescută aici. Eu mi-am petrecut copilăria la Wellington.

Rachel se înfiora.

— Detest frigul! La Wellington este mereu frig, nu-i aşa?

— Nu mereu. Ai fost acolo?

— N-am trecut niciodată de Napier. Cel puţin de când

s-a stabilit tata aici. Înainte, nu-mi amintesc.

— N-ai văzut niciun oraş mai mare decât Napier?

O licărire de provocare străluci în ochii tinerei fete.

— Nu, şi nici nu ţin. Ce am văzut la televizor îmi este suficient. Damon zâmbi.

— Dacă vrei să studiezi, va trebui să mergi într-un oraş mare.

— Da, dar…

Se întrerupse.

— Cred că voi prefera să merg la Auckland, reluă. Acolo este cald. Şi este aproape de mare.

— Înainte să plec, îţi voi da adresa mea şi numărul de telefon. Locuiesc la Auckland, şi te-aş putea duce să vizitezi oraşul.

— Mulţumesc.

Brusc, Damon îi prinse bărbia şi-o obligă să-şi întoarcă faţa spre el.

— Încă îmi porţi pică, Rachel, că ocup casa dumitale?

Tânăra fată înlătură mâna scriitorului.

— Nu, îl asigură. Bineînţeles că nu…

— Totuşi, n-ai mai venit să te scalzi.

— N-am avut timp.

— Ai avut prea mult de muncit? Sărmană Cenuşăreasă!

— Nu sunt o Cenuşăreasă! protestă Rachel. Unchiul şi mătuşa sunt atât de amabili!

— Amabilitatea este uneori primejdioasă. Prin forţa amabilităţii, poţi să şi cazi.

— Este stupid!

Rachel sări în picioare.

— Sunteţi stupid, repetă.

Damon se ridică mai repede decât ea. O reţinu punându-şi mâinile pe umerii ei plăpânzi.

— N-am vrut să te supăr, Rachel. Iartă-mă, m-am

amestecat în ce nu mă priveşte. Aş… vrea să mă consideri prieten.

Rachel se dădu un pas înapoi. Damon îi dădu drumul.

— Dacă am merge să ne scăldăm? îi propuse. Apa pare bună…

Era tentant.

— Mă duc să-mi iau costumul de baie.

Îşi întoarse privirea. Zâmbind, Damon îşi aţinti ochii asupra ei. De ce avea nevoie de costum de baie? se gândea probabil.

— Te voi aştepta.

Tânăra fată făcu câţiva paşi şi se opri brusc.

— Ce spuneţi, dacă vrea să vină şi Jerry?

Scriitorul rămase tăcut câteva clipe.

— Adu-l, dacă vrei, spuse în sfârşit.

Jerry şi tatăl său erau aşezaţi în faţa televizorului. Amândoi aveau un pahar cu bere în mână şi o ţigară în cealaltă. N-avea rost să-i propună lui Jerry să-şi părăsească fotoliul. Rachel nu-i propuse măcar să meargă să se scalde cu ei. Cunoştea dinainte răspunsul.

După ce-şi puse costumul de baie, i se alătură lui Damon Curtis. Acesta se întinsese sub copac. Oare adormise? Nu, ochii îi erau întredeschişi. Observa silueta înaltă şi bronzată, îmbrăcată cu o tunică scurtă dintr-un material pluşat.

Apoi zâmbi şi întinse mâna.

— Vrei să mă ajuţi să mă ridic?

Rachel îl lovi uşor cu vârful piciorului în coaste.

— În picioare, leneşule! făcu ea glumind.

Damon o prinse de gleznă şi o făcu să cadă în iarbă. Faţa îi era foarte aproape de cea a tinerei fete. Ochii cenuşii străluceau.

— Cum mi-ai spus?

— Nu mai ştiu, domnule Curtis.

Inima Rachelei bătea foarte puternic. Se jucau, o ştia. Totuşi nu trebuia să împingă jocul prea departe, avea această intuiţie. îi zâmbi scriitorului, muşcându-şi buzele.

— Domnule Curtis? se miră acesta din urmă. Ce vârstă îmi dai oare, Rachel?

— Nu... ştiu. Dar sunteţi prea bătrân pentru mine, singur aţi spus-o. „Prospeţimea dumitale nu mă atrage", îl cită.

Damon o examină fără grabă.

— Am spus eu asta? Şi dacă m-am înşelat, Rachel? Ai fi speriată?

Da, îi era puţin teamă. Şi în acelaşi timp, era tulburată. Apropierea de Damon o copleşea cu o emoţie ciudată.

Cu un nod în gât, tânăra fată declară:

— Nu, nu mă speriaţi.

Scriitorul îşi cufundă privirea în a ei:

— Ba da! Eşti o vrăjitoare, Rachel. O mică vrăjitoare...

Se ridică şi o ajută să se pună pe picioare. Tânăra fată îşi înfăşură prosopul, ţinând ochii plecaţi.

— Nu fi dezamăgită, Rachel. Eşti foarte frumoasă. Şi nu sunt de lemn... Dar nu vreau să profit de lipsa dumitale de experienţă.

— Nu sunt dezamăgită. Ţi-am spus, nu-mi este teamă de dumneata.

Frământa marginea prosopului.

— Să mergem să ne scăldăm, hotărî bărbatul.

Se îndreptară împreună spre plajă. Vântul se juca în părul lui Damon, dar faţa îi rămase inexpresivă.

După baie, bărbatul se aşeză pe nisip. Alături de el, Rachel se pieptăna.

— Ar fi trebuit să te aşezi pe o stâncă, declară Damon. Eşti o adevărată sirenă! De altfel, înoţi ca o

sirenă…

— Tata m-a învăţat totul. Apoi, mătuşa Anne ne-a înscris la acele cursuri prin corespondenţă.

Rachel lăsă să-i alunece nisip printre degete şi păstră câteva fire în căuşul palmei. Le examină cu atenţie.

— La ce te gândeşti? întrebă Damon.

— La nisip. La milioanele de fire, toate diferite…

Scriitorul nu răspunse. Tinerei femei îi fu ruşine că vorbise astfel şi se întristă brusc. De aceea, îşi ascunse faţa în braţele încrucişate.

— Ai dreptate, spuse în cele din urmă Damon.

Rachel întoarse capul spre el. Studie şi el firele de nisip.

Damon îi zâmbi. Pentru prima dată de la moartea tatălui său, tânăra fată simţi o comuniune cu o altă fiinţă omenească. O copleşi un val de bucurie. Lacrimile îi veniră în ochi.

Damon puse blând mâna pe umărul tinerei fete. îi mângâie faţa cu vârful degetului.

— Ce ţi s-a întâmplat? murmură.

Rachel încercă să zâmbească.

— Nimic… Mi-ai… amintit de tata. îmi lipseşte îngrozitor.

Damon se rezemă într-un cot. N-o scăpa din ochi.

— Ai fost fericită lângă el?

— Da. Avea foarte multe cărţi. Le am încă. Ocupă doi pereţi din camera mea. Unchiul Bert a construit nişte rafturi.

— Ce-ţi place să citeşti?

— Aproape tot. Tata avea cărţi de istorie naturală. Şi toţi clasicii…

— Pe care i-ai citit?

— În mare parte, da.

Timp de câteva minute, vorbiră despre literatură.

Damon păru impresionat de cunoştinţele tinerei fete. Dar remarcă şi unele lipsuri şi declară:

— Ştii multe lucruri, îi spuse. Dar sunt şi multe pe care nu le ştii. Ar trebui să mergi la universitate!

Rachelei nu-i plăcea să abordeze acest subiect. Damon îşi dădu seama şi schimbă subiectul.

— Ai citit romane? o întrebă.

— Câteva.

Îi zâmbi uşor.

— Printre altele, „Pâinea făţărniciei”.

— Care nu ţi-a plăcut. Ştiu. Spune-mi de ce.

Rachel scutură din cap, fără să răspundă.

— Nu este o carte foarte sensibilă, nu-i aşa? insistă scriitorul.

— Nu.

Rachel îl privi atent şi adăugă:

— Este crudă.

În soare, ochii lui Damon păreau de argint. Faţa îi rămase impasibilă.

— Este crudă, fie. Dar este adevărată.

— Serios?

Un fior uşor străbătu spatele Rachelei. Personajele acelei cărţi erau atât de egoiste, atât de dezamăgitoare! Se urau…

— Oare oamenii pe care-i cunoşti sunt astfel? îl întrebă.

— Personajele pe care le creez sunt astfel, o corectă Damon.

— Sunt întru totul imaginare?

Se simţea puţin uşurată.

— Ce fericire! Nu sunt foarte simpatice, îl asigură cu un râs uşor.

Damon se întinse pe nisip. îşi înnodă mâinile în spatele cefei.

— De unde vin personajele unui roman? Sunt oare inspirate de fiinţe vii? De fiinţe pe care autorul le cunoaşte? Nu ştiu nimic despre asta. Aşa am pierdut o prietenă. Este convinsă că a fost model pentru personajul Karinei. N-am reuşit să-i arăt că se înşela.

— Karina era odioasă!

— Da, Karina este cumplită, aprobă Damon. Dar tânăra femeie în chestiune nu era. Cel puţin în aparenţă. Poate, inconştient, am scos la lumină adevăratul ei caracter. L-am descris în carte. Şi mi-a făcut o scenă pe acest subiect. În acea zi, semăna într-adevăr cu Karina!

Rachel îi aruncă rapid o privire. Damon răspunse întrebării neformulate.

— Da, am fost amanţi. Te şochează?

Tânăra fată scutură din cap, dar nu spuse nimic.

— După părerea dumitale, scriitorii duc o viaţă depravată? Nu-i aşa Rachel?

Reflecţia o supără.

— Crezi că-mi cunoşti toate gândurile, nu-i aşa?

Puse mâna pe tunică şi o îmbrăcă repede.

— Mă voi întoarce acasă. Este timpul…

Îngenunche pe nisip şi-şi legă cordonul. Damon o observa fără să se mişte. Când vru să se ridice, o prinse de încheietura mâinii.

— Vei mai veni să te scalzi?

Rachel nu răspunse imediat.

Bărbatul îi strânse încheietura mâinii ceva mai tare. Aşa că dădu uşor din cap.

Damon îi dădu drumul şi întrebă:

— Mâine?

— Poate.

Ridică din umeri şi începu să-şi facă de lucru înfăşurând prosopul. Damon o privea. Zâmbea cu cinism.

— Nu ştiu! exclamă Rachel cu iritare. Nu pot să

promit nimic. Depinde de mătuşa.

Scriitorul ridică sprâncenele. Zâmbetul îi deveni mai călduros.

— Uitam, eşti prea tânără să faci pe marea cochetă… Totuşi, unele femei adoptă această atitudine în mod firesc.

— Nu este cazul meu! exclamă scurt tânăra fată.

— Nu sunt atât de sigur, sireno!

Începu să râdă în tăcere. Rachel căuta panglica ce-i înnoda părul. Oare o pierduse în apă?

— Ce-ţi lipseşte? întrebă Damon.

— Panglica. Trebuie să fie sub prosopul dumitale…

Damon ridică prosopul şi descoperi panglica subţire roşie. Puse mâna pe ea.

— Întoarce-te.

După o clipă de ezitare, tânăra fată se supuse. Degetele scriitorului îi atinseră uşor ceafa şi umerii. Legă cu pricepere părul Rachelei.

— Gata! declară el

Câteva secunde, mâna îi rămase aşezată pe umărul ei. Cu un deget, îi mângâia ceafa.

— Mulţumesc, spuse Rachel cu o voce răguşită.

Făcu câţiva paşi nesiguri. Se simţea teribil de tulburată.

— La revedere! exclamă.

Se străduise să vorbească firesc. Se îndreptă spre cărare. Ajunsă în vârful coastei, se întoarse.

Damon se întinsese din nou. Părul de culoare închisă contrasta cu nisipul auriu. Tânăra fată rămase nemişcată câteva minute. Dar Damon nu se întoarse spre ea.

În sfârşit, plecă. Mergând încet, încercă să-şi pună ordine în gânduri.

Damon Curtis era un bărbat seducător şi cu foarte multă experienţă. Evident, îl plăcea. Dar o considera o copilă. I-o spusese limpede.

Dar ea nu mai era o copilă. De ce nu i-ar dovedi-o? îndepărtă această idee. Nici tatăl său, nici Anne n-o învăţase să flirteze.

De altfel, asta ar fi însemnat să se joace cu focul.

Se va duce sau nu să-l vadă pe Damon? Rachel nu-şi puse întrebarea foarte mult timp. Mătuşa o trimise să-i ducă scriitorului şase ouă proaspete.

— Spune-i că avem prea multe. Dacă nu le vrea, se vor strica.

Nu era adevărat. Rachel o ştia. Promise totuşi să facă acel comision.

— Aş putea să mă scald? întrebă.

— Dacă vrei. Dar nu-l plictisi prea mult pe domnul Curtis.

— Nu, mătuşă Anne.

Îl zări pe scriitor prin fereastră. Era aşezat în faţa maşinii de scris. Şovăi o clipă. Dar Damon ridică mâna şi strigă:

— Intră!

Îl ascultă fără să mai aştepte.

— Nu vreau să te deranjez, îi spuse.

Îi oferi ouăle şi-i transmise mesajul mătuşii.

— Mulţumesc, Rachel.

Aceasta vru să plece, dar el o reţinu.

— Te duci să te scalzi? Pot să te însoţesc?

— Tocmai lucrai…

— Sunt pe cale să termin un capitol. Am nevoie de puţină odihnă înainte de a-l începe pe următorul. Voi veni imediat…

Când apăru, Rachel era deja în costum de baie. „Este într-adevăr bine clădit”, se gândi privindu-l coborând cărarea. Picioare lungi, şolduri înguste… Un trup musculos şi armonios…

I se alătură.

— Primul în apă! strigă Damon.

Începu să alerge şi ajunse primul, deoarece plecase înaintea ei. Era sportiv şi de asemenea înota bine. Trebuia să recunoască, pentru un orăşean, nu era nici molâu, nici stupid.

Rachel plonjă sub un val şi inima îi sări în piept când văzu apărând sub ea o formă alungită şi ştearsă cu părul plutind. O clipă mai târziu înţelese că era o stâncă şi nişte alge. Dar o fracţiune de secundă, crezuse că vede o fată tânără.

Ieşi la suprafaţă cu faţa răvăşită.

— Ce ai? întrebă Damon.

Se strădui să râdă.

— Am crezut că o văd pe Pania, îi explică.

Damon îi aruncă o privire puţin convinsă şi plonjă la rândul său. Puţin după aceea reapăru la suprafaţă.

— Ai dreptate…

Mai târziu, în timp ce se usca la soare, Damon îi ceru tinerei fete să-i vorbească despre Pania.

— Este oarecum povestea „Micii sirene” de Andersen, nu? îi spuse. Povesteşte-mi, vrei?

— Pania, sirena, are obiceiul să-i observe pe pământeni în fiecare seară. Şi astfel, un prinţ frumos, Karitoki, s-a îndrăgostit de ea şi a luat-o de soţie. Erau foarte fericiţi, dar sirenele continuau s-o cheme pe Pania, rugând-o să li se alăture… Apoi, Pania a avut un fiu, Moremore. Atunci a căpătat obiceiul de a merge în fiecare zi să le vadă pe sirene. Acestea o lăsau să plece pe uscat, din cauza fiului său. Karitoki era îngrijorat. Se temea ca Pania să nu-l ducă pe Moremore în lumea sirenelor: putea să-i piardă pe amândoi pentru totdeauna. Se hotărî să ceară sfatul unui vrăjitor. Acesta îi sugeră să aştepte ca Pania şi fiul său să adoarmă şi să pună peste ei mâncare. Karitoki ascultă, convins că după aceea, chemarea mării va

rămâne fără răspuns…

Damon zâmbi.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Pania s-a trezit şi a descoperit că soţul său a încercat să-i facă farmece. Atunci şi-a luat copilul şi s-a dus până la mare. Nu s-a mai întors niciodată. Este o poveste frumoasă, nu-i aşa?

— Da. Tema este interesantă. O femeie hărţuită între dragostea soţului său şi dragostea alor săi… Sfârşitul este foarte cinic. îşi părăseşte soţul, pentru că acesta a încercat să-i facă farmece.

Adăugă, gânditor:

— Poate voi putea folosi acest subiect…

— Într-o carte?

— Poate… repetă Damon. Mai întâi trebuie s-o termin pe cea la care lucrez.

— Ce subiect are?

— Singurătatea.

— Acesta este motivul prezenţei dumitale aici? Cauţi singurătatea pentru a descrie mai exact reacţiile personajului dumitale?

— Foarte exact. Eroul meu cumpără terenuri necultivate. Construieşte o cabană. Trăieşte oarecum ca Robinson Crusoe. Un Robinson Crusoe modern…

— Este interesant. Nu seamănă deloc cu cealaltă carte: „Pâinea făţărniciei”.

— Câtuşi de puţin. Cartea aceasta este povestea unui bărbat care se caută pe sine.

— Personajele din „Pâinea făţărniciei” nu ştiau foarte bine ce era cu ele.

— Iată un comentariu foarte profund pentru o fată de vârsta dumitale!

— Iată un comentariu foarte dispreţuitor pentru un bărbat de vârsta dumitale!

Damon izbucni în râs. Când râdea, faţa îşi pierdea expresia preocupată şi obosită care-i era obişnuită. În acea clipă părea mai tânăr, mai relaxat.

— Nu eşti chiar atât de bătrân, remarcă Rachel.

— Am treizeci şi doi de ani. Şi dumneata şaptesprezece…

— Voi avea optsprezece, săptămâna viitoare.

— Oh! Va fi o petrecere mare?

— Doar o întrunire de familie. Vrei să vii?

— Mi-ar face plăcere, o asigură Damon, politicos.

— Dacă nu doreşti să…

Scriitorul o întrerupse.

— Te rog, nu face pe proasta…

Îi arătă cu degetul o pasăre.

— Ce este aceea?

— Un cormoran. Există un cuib acolo, în stânci.

Pasărea descria cercuri largi deasupra valurilor. Brusc, păru că rămâne nemişcată.

Apoi plonjă. Se ridică în zbor, câteva clipe mai târziu. O lumină argintie îi zvâcnea în cioc.

— A fost să-şi caute cina, remarcă Damon.

Rachel se strâmbă.

— Sărmanul peşte!

— Asta este natura… Vrei să vezi cormoranul murind de foame?

— Nu trebuie să-mi vorbeşti despre legile naturii. Am fost crescută într-o fermă.

— Ah da?

O privi cu un zâmbet uşor.

— Şi totuşi, nu eşti făcută pentru a deveni fermieră… Te cheamă sirenele, ca pe Pania…

Rachel nu răspunse. Într-un fel, Damon avea dreptate. Întotdeauna trăise în apropierea mării. Dacă ar fi obligată să locuiască foarte departe de ea, în interiorul

uscatului, s-ar stinge. O simţea.

La aniversarea sa, Damon veni la gustarea de după-amiază. îi aduse o scoică şi un buchet de flori de câmp. Scoica era de o formă perfectă: o spirală de culoare crem, pătată cu cafeniu-închis. Interiorul era de un roz delicat.

— N-am fost în oraş, îi declară. N-am putut să-ţi cumpăr un cadou. Am găsit scoica asta într-o zi şi m-am gândit că-ţi va plăcea. Dar probabil ai o mulţime…

— Nu. Rar găseşti unele intacte. În general, vârful este spart. Sau marginile sunt distruse. Mulţumesc. Este foarte frumoasă.

O umplu cu apă şi puse florile în ea.

Lângă farfuria ei erau două pachete. De obicei, Anne cumpăra ceva din partea întregii familii. De data aceasta, Jerry ţinuse să-i facă personal un cadou.

Rachel descoperi mai întâi o felicitare reprezentând trei orhidee violete. „La mulţi ani”, era gravat pe ea, cu litere aurii.

Damon îşi duse mâna la gură pentru a-şi ascunde un zâmbet. Jerry îşi aţintise privirea asupra feţei de masă.

Rachel deschise pachetul. Descoperi acolo un fular din satin, imprimat cu trandafiri şi violete. Apoi o pereche de papuci roz garnisiţi pe margini cu lebede.

— Mama mi-a spus că aveai nevoie de papuci, explică Jerry.

— Oh da, aveam nevoie, îl asigură Rachel.

Tânăra fată evită privirea lui Damon.

— Sunt… superbi. Şi fularul de asemenea. Mulţumesc, Jerry!

Alesese el însuşi cadoul. Asta o impresionă. Dar licărirea ironică din ochii lui Damon o contraria puţin.

Jerry era aşezat lângă ea. Se aplecă şi-l sărută pe obraz.

Deschise apoi al doilea pachet.

— Este pentru când îţi vei face o familie, declară cu tandreţe Anne.

Rachel despachetă nişte ceşti de porţelan.

Erau de asemenea şi linguriţe de argint.

Ceştile şi farfurioarele erau decorate cu trandafiri.

— Da, este pentru când îţi vei face familia ta, reluă Anne cu mulţumire. Eşti destul de în vârstă pentru a te gândi la asta.

— Trandafiri peste tot, murmură Damon.

Anne îi adresă un zâmbet.

— Trandafirii sunt întotdeauna frumoşi, nu-i aşa?

— Da, foarte frumoşi, aprobă Damon.

Îi aruncă o privire Rachelei, care se uita furioasă la el.

— Pune-ţi cadourile pe bufet, draga mea, făcu Anne. Vom lua ceaiul.

Rachel ascultă. Băură ceaiul, apoi se duseră să se aşeze în camera de zi.

Damon se instală pe canapea, lângă Anne. Bert şi Jerry se aşezară în fotolii.

Rachel şovăi în faţa unui scaun jos. Dar acesta se afla aproape de Damon. Se duse şi se sui pe braţul canapelei, alături de Anne. Aşa, lui Damon îi era greu să-i vorbească. De altfel, conversa mai ales cu Anne şi de Bert.

Jerry nu era deloc vorbăreţ. Se adâncise în citirea unui ziar sportiv.

Curând, Damon îşi luă rămas-bun.

— Condu-l pe domnul Curtis până la uşă, Rachel, spuse Anne. Nu uita că astăzi este invitatul tău.

Tânăra fată se supuse. îl precedă pe scriitor în vestibul. Apoi, ieşi cu el sub veranda acoperită în întregime cu iasomie parfumată. Florile semănau cu nişte stele albe.

Şi cerul era presărat cu stele. Se înnoptase de puţin timp şi aerul era călduţ.

— Mulţumesc că m-ai invitat, Rachel. Am petrecut foarte bine.

— Da, nu-i aşa?

Damon o privi cu atenţie.

— Îmi porţi pică. De ce?

Tânăra fată nu răspunse. Încercă să se ascundă în sinea sa, dar Damon o luă de umeri şi o obligă să se întoarcă spre el cu faţa.

— Eşti supărată că nu ţi-am oferit un cadou potrivit?

— Bineînţeles că nu. Cadoul dumitale a fost cel mai frumos dintre toate.

Îl privi cu un aer acuzator.

— Acesta nu era un motiv să-ţi baţi joc de celelalte cadouri!

— Nu mi-am bătut joc.

— Te strâmbai!

— Făceam doar toate eforturile posibile să nu râd!

— Cadourile acelea nu aveau nimic caraghios!

— Trandafirii şi orhideele nu ţi se potrivesc, îi declară. Admit că papucii roz m-au făcut să râd…

— Jerry a fost drăguţ. Şi-a dat osteneala să-i cumpere pentru mine. Până acum, nu mi-a oferit niciodată nimic. Cei din familia Longholm poate nu sunt cultivaţi, nici artişti, dar mă iubesc mult. Nu este vina lor dacă nu înţeleg…

Se întrerupse brusc.

— Nu este nostim, exclamă.

Damon îşi adânci privirea în a sa.

— Ai dreptate. Este chiar destul de tragic. Nu ţi-am dat niciodată ce-ţi doreai, nu-i aşa?

Ochii cenuşii exprimau o oarecare milă. Rachel îl cunoştea pe acest bărbat de-abia de câteva săptămâni şi o înţelegea perfect. Mai bine decât familia Longholm lângă care trăia de patru ani!

Nu-şi dorea câtuşi de puţin să aibă papuci garnisiţi cu lebede. Nici ceşti din porţelan ornate cu trandafiri. Damon ghicise asta intuitiv.

— Oh, Dumnezeule! murmură brusc.

Bărbatul o atrase în braţele sale. O sărută îndelung pe tâmplă.

— Biata mea sirenă…

Îi mângâie cu blândeţe părul. Rachel oftă şi se lăsă la pieptul lui Damon. Se simţea bine. În siguranţă.

Scriitorul inspiră profund. Apoi o ţinu uşor la distanţă. Ochii cenuşii se închiseseră la culoare. Zâmbetul îi era ambiguu.

Tânăra fată ridică ochii cu un aer întrebător.

— Acum, ai optsprezece ani, declară Damon.

Se aplecă. Rachel închise ochii şi buzele li se întâlniră.

Bărbatul înălţă apul. Rachel deschise încet ochii.

— Pentru tine, Rachel, caprifoi. Iasomie. Dar nu trandafiri. Nu-ţi voi oferi niciodată trandafiri.

Îi dădu brusc drumul şi tânăra fată se clătină. Instinctiv, duse o mână în spate pentru a se sprijini şi a-şi regăsi echilibrul. Degetele prinseră câteva flori de iasomie. Petalele parfumate se împrăştiară la picioarele sale.

— La mulţi ani! şopti Damon înainte de a dispărea în întuneric.

Rachel intră încet în casă. Parfumul de iasomie i se impregnase în degete. Încă îl simţea când se dezbrăcă puţin mai târziu, înainte de a se culca.

Capitolul 3

Se aduceau turmele de oi la fermă. Coborau colinele behăind. Câinii alergau fără încetare, adunându-le pe cele care se îndepărtau.

Erau strânse imediat într-un ţarc de lângă hangarul unde trebuia să fie tunse. Rachel regreta uneori că nu se

dusese cu bărbaţii să le aducă.

Acum, aproape toate turmele fuseseră aduse la fermă. Înălţimile erau pustii.

Rachel stătea în uşa bucătăriei. Privea soarele strălucind pe culmi. Ici şi colo, câţiva copaci se ridicau spre cer, împrăştiind o umbră rară.

Vocea mamei adoptive se auzi în spatele ei.

— Rachel! exclamă aceasta cu exasperare.

O clipă, tânăra fată dori să protesteze. Ar fi vrut să alerge pe coline, în urma oilor! De ce această sarcină era rezervată bărbaţilor? Ea de ce trebuia să rămână la bucătărie?

Ciobanii luau masa la fermă. Erau multe de făcut. Pe lângă maşina electrică de gătit, folosită zilnic, fusese aprinsă şi maşina cu lemne.

Anne avea mâinile în făină până la coate.

— Pune lemne în maşină, îi ordonă tinerei fete.

— Priveam turmele coborând, îi explică Rachel.

— Ai altceva de făcut! spuse Anne puţin mai blând. Vrei să ungi cu unt formele astea, te rog?

Tânăra fată ascultă. Apoi îşi ajută mătuşa să întindă coca. În bucătărie era foarte cald. Anne era foarte roşie. Rachel îşi şterse fruntea: era fierbinte.

— Îi semeni tot mai mult mamei tale, declară brusc Anne.

— Oh, da?

Nu şi-o amintea pe mama sa. Dar în camera ei păstra o fotografie făcută în ziua nunţii părinţilor. Tatăl părea curios de tânăr. îmbrăţişa o tânără fată cu zâmbet visător. Aceasta ţinea în mână un buchet de trandafiri şi privea fix în obiectiv, cu o oarecare teamă.

— N-ai cunoscut-o pe mama, mătuşă Anne, nu-i aşa? întrebă tânăra fată.

— Nu. Tatăl tău mi-a spus că a murit cu puţin înainte

de sosirea voastră la fermă. Ţi-a vorbit despre ea?

— Nu prea mult. Spunea că era foarte frumoasă, foarte blândă. Nu-i plăcea să-i evoce amintirea. Ştii, asta îi făcea rău. Am înţeles repede şi am evitat să-i mai pun întrebări.

Anne scutură cu tristeţe din cap.

— Nu şi-a învins niciodată durerea.

— Mi-a spus o dată că dacă nu eram eu, ar fi urmat-o în moarte.

Anne se încruntă, cu un aer dezaprobator.

— Tata se credea răspunzător de moartea mamei, continuă Rachel. Aşa a declarat într-o zi, dar a refuzat să spună mai mult.

Anne o privi gânditoare.

— Ţi-a vorbit deseori despre el însuşi?

— Nu. Ştiu că a călătorit mult. Cunoştea Anglia, Italia, Grecia… Mi-a descris aceste ţări îndepărtate. De altfel, avea numeroase cărţi de călătorie.

— Ah, da, cărţile… Nu te-ai întrebat niciodată de ce era atât de instruit?

— Cum asta?

Anne şovăi.

— Acum eşti destul de mare ca să ştii. Nu sunt absolut sigură, dar cred că tatăl tău era medic…

— Tata? Medic?

— Nu-ţi aminteşti? îngrijea întotdeauna animalele bolnave. Într-o zi, a ajutat o femeie din sat să nască. Doctorul James era plecat şi bebeluşul venea prost… Tatăl tău a ştiut exact ce trebuia să facă. A salvat şi mama şi copilul. L-am întrebat de unde avea cunoştinţele. N-a vrut să-mi spună niciodată.

Când i-am povestit întâmplarea doctorului James, s-a dus să stea de vorbă cu tatăl tău. Nu ştiu ce şi-au putut spune!

Cei care tundeau oile sosiră a doua zi, în două camioane prăfuite. Evident, echipele includeau şi un bucătar. Dar Anne ţinea să-i hrănească pe toţi cei care veneau la fermă, muncitori sau vizitatori. Fuseseră deja tăiate două oi pentru această ocazie. Se vor face cotlete fripte şi tocană.

Un cazan mare cu supă deasă fierbea la foc mic într-un colţ al maşinii cu lemne.

Rachel începu să muncească energic. Asta îi aduse un scurt compliment din partea mamei adoptive.

— Eşti o fată curajoasă, Rachel. Vei fi o soţie bună. Dacă te-ar vedea, tatăl tău ar fi mândru de tine!

Rachel se strâmbă puţin. Cuvintele mătuşii îi făcuseră plăcere. În acelaşi timp, o amuzaseră. Tatăl său nu dăduse niciodată multă importanţă treburilor casnice sau bucătăriei. Aveau obiceiul să îndeplinească sarcinile menajere împreună, în timp ce discutau…

Tatăl său ar fi fost mândru s-o vadă transformată într-o femeie perfectă de casă? Se îndoia.

Anne se achita excepţional de treburile casnice. Interiorul casei era confortabil. Reuşise să hrănească un regiment de ciobani şi de oameni care tundeau oile, fără să pară vreodată depăşită. Rachel o admira.

Gândul că trebuia să-şi consacre viaţa bunei întreţineri a unei case, o demoraliza pe tânăra fată.

Nu-l mai văzuse pe Damon din ziua aniversării sale. În cursul zilelor următoare se simţise destul de stânjenită. Apoi ciobanii începuseră să aducă oile la fermă pentru tunsoare, şi Rachel fusese foarte ocupată.

Muncitorii care tundeau începură deja să lucreze. Profitând de o clipă de libertate, Rachel se îndreptă spre hangarul în care se aflau.

Mirosul era foarte puternic. Tinerei fete îi părea rău de oile speriate. Totuşi, fusese întotdeauna fascinată de

acest spectacol.

Un bărbat trăgea o oaie recalcitrantă. O imobiliză între genunchi. Cu ajutorul maşinii electrice de tuns, înlătură lâna. împinse apoi oaia complet tunsă într-un ţarc. Pielea îi era roz. Picioarele păreau ciudat de subţiri.

Rachel acordă atenţie unui alt bărbat care tundea, îmbrăcat cu o vestă din lână neagră, uniforma tradiţională a profesioniştilor în materie de tuns. Pielea bronzată îi punea în evidenţă muşchii. Era blond, cu părul ondulat şi destul de lung.

Lucra repede. În timp ce tundea, arunca priviri piezişe vecinilor săi.

Lăsă să plece oaia pe care tocmai o tunsese. împinse lâna cu o lovitură de picior. Una dintre femeile care o triau, puse mâna pe ea. Fără să piardă vreo clipă, bărbatul prinse alt animal. îl prinse între picioare şi ridică maşina de tuns. Lâna începu să cadă. Partea exterioară era brună, murdară. Dedesubt, lâna părea imaculată şi foarte moale.

Bărbatul muncea cu ardoare. Rachel îşi muşcă buza: tocmai rănise oaia. Sângele începu să curgă din tăietură. împinse animalul spre ţarc: mai avea o tăietură care sângera, în spatele urechii. Rachel remarcă asta cu o strângere de inimă.

Bărbatul acela tundea rapid. Dar era stângaci. N-ar fi trebuit să zdrelească oile. Dacă ar fi fost mai puţin rapid, animalele n-ar fi suferit.

Cu siguranţă, încerca să-şi depăşească vecinii. îşi termina repede treaba… în detrimentul animalelor.

Timp de câteva clipe, bărbatul rămase în picioare. O privi pe Rachel drept în ochi.

Avea ochii foarte albaştri. O privi cu insolenţă. Tânăra fată se simţi roşind profund. Bărbatul o remarcase încă de la sosirea sa în hangar, bănui. Se ştia observat. Dacă-şi terminase atât de repede treaba, era probabil

pentru a o obliga pe tânăra fată să-l admire.

Jenată, Rachel se întoarse şi se îndreptă spre masa pe care nişte femei triau lâna. O separau pe cea închisă la culoare de lâna albă. Apoi o îngrămădeau în saci.

Rachel le privi lucrând un timp. Apoi aruncă o privire spre cei care tundeau. Bărbatul blond îşi reluase munca. Părul îi cădea pe faţă. Lăsă oaia să plece şi se îndreptă cu mâinile în şolduri şi picioarele depărtate.

Îşi umflă pieptul. Muşchii îi zvâcneau sub pielea bronzată, lucind de transpiraţie.

O privi pe Rachel cu un aer provocator. Tânăra fată se simţi brusc atrasă de forţa acelui bărbat.

Subit ruşinată de ea însăşi, Rachel îşi întoarse privirea şi se strădui să nu-l mai observe pe tânărul care tundea. Câteva clipe mai târziu, ieşi din hangar.

În acea seară, Rachel se duse să înoate. Soarele era pe punctul să apună. Cerul căpătase o nuanţă aurie. Aceasta se reflecta în valuri.

Rachel trecu prin faţa căsuţei fără să bată la uşă. Spera ca Damon să fie ocupat. N-o va observa.

Ar fi putut să meargă să se scalde în altă parte. Dar plaja aceea era liniştită şi foarte sigură. Aici, se simţea oarecum acasă.

Înotă aproape o oră. Valurile clipoceau uşor. Când ieşi în sfârşit din apă, aerul i se păru rece. Aproape se înnoptase.

După ce se şterse, îşi îmbrăcă blugii şi un pulover uşor. Apoi se pieptănă. În cele din urmă, urcă pe cărare.

Damon era aşezat pe o treaptă, cu o carte în mână. Rachel se opri.

Ar fi vrut să spună ceva. Dar nu era în stare. Când bărbatul se ridică, nu-şi putu stăpâni o tresărire.

— Bună seara, Rachel.

— Bună seara… Nu… te-am chemat când am trecut.

N-am vrut să te deranjez.

— N-ai de ce să te scuzi. Dacă preferi să te scalzi singură, ai acest drept. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Trebuie… să mă întorc.

Damon zâmbi.

— Oare faci întotdeauna ce vrei? Nu sunt atât de sigur de asta.

— Ba da! îl asigură tânăra fată.

Apoi adăugă cu sinceritate:

— În cea mai mare parte a timpului.

Scriitorul începu să râdă.

— Haide, intră o clipă.

Rachel şovăi.

— N-ai a te teme de nimic! îi declară Damon tăios. Sărutul din acea zi, a fost un sărut de aniversare. Nimic mai mult. Nu anunţa în niciun caz dorinţa de a te viola, nici de a te seduce.

Rachel se simţi supărată şi rănită în acelaşi timp.

— Oh! Eşti… un tip josnic!

— Ce exagerare! făcu ironic Damon.

— N-am… vrut să spun asta. O ştii!

— De acord. Să facem pace. Nu te voi mai tachina, dacă vrei să mă scoţi câteva minute din singurătate.

— Te simţi singur? întrebă dezarmată tânăra fată.

— Enorm.

Rachel nu-l credea întru totul. Totuşi, îl urmă în interior. Damon se duse să caute de băut în bucătărie. În acest timp, tânăra fată începu să răsfoiască puţin cartea pe care acesta o pusese pe masă. Era o culegere de poeme.

Când scriitorul îi întinse un pahar de oranjadă, închise cartea cu un oftat uşor.

— Îţi place poezia? o întrebă bărbatul.

— Oh da. Şi eu scriu…

Se întrerupse brusc şi începu să bea.

— Scrii? repetă Damon cu interes. Poeme?

— Hm… eu… bâigui Rachel. Mâzgălesc ce-mi trece prin minte.

Doar pentru mine.

Începuse să scrie după moartea tatălui său. La fermă, nimeni nu ştia asta. Acum, avea mai multe caiete cu poeme. Întotdeauna o fascinaseră cuvintele. Scriind, avea impresia că imortaliza clipele de bucurie şi de tristeţe. De emoţii. Sentimentele de singurătate, dezamăgire sau speranţă…

Damon o privea atent, cu un aer gânditor. Poate îl preocupa altceva? începu să vorbească, schimbând subiectul. Rachel fu uşurată şi începu să descrie tunsul oilor.

— Trebuie hrănită toată lumea, explică. Mătuşa Anne are mult de muncă. Eu de asemenea.

Voia să-l facă pe Damon să înţeleagă că dacă nu mai venise să se scalde, nu era în întregime vina sa.

Mai discutară puţin. Acum, se înnoptase. Damon insistă s-o conducă la fermă. Totuşi, Rachel cunoştea drumul pe dinafară. L-ar fi putut parcurge cu ochii închişi. I-o spuse, şi adăugă:

— Mai degrabă tu s-ar putea să-ţi rupi gâtul întorcându-te singur aici!

Scriitorul se mulţumi să râdă şi o însoţi. Când zăriră luminile, făcu cale-ntoarsă.

Înconjurând clădirea, Rachel zări brusc punctul roşu al unei ţigări. O cuprinse un val de teamă. Inima începu să-i bată cu putere. Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, îl recunoscu pe tânărul cu privirea insolentă care tundea oile. O recunoscu şi el.

— Ah, dumneata eşti nana din această după-amiază! exclamă.

— Nana? Nu acesta este numele meu, replică Rachel

cu răceală.

Tânărul începu să râdă.

— Atunci, cum te numeşti?

— Rachel Standen.

— Standen? se miră tânărul. Nu Longholm… Nu eşti fata patronului. Lucrezi aici?

— Locuiesc aici. Acum trebuie să mă întorc.

Dar bărbatul îi blocă trecerea.

— Pentru că nu eşti fiica patronului, ce faci la fermă Rachel?

— Nu te priveşte.

Acest bărbat era foarte bine făcut şi seducător. Dar nu-i plăcea deloc. Era prea obraznic.

— Oh, iartă-mă! exclamă acesta. Voiam doar să fiu amabil. Mă numesc Desmond Alexander.

Îi întinse mâna. Rachel i-o strânse fără entuziasm.

— Bună seara, Desmond.

Îşi eliberă cu greu mâna.

— Te voi vedea mâine? o întrebă.

— Probabil.

— Vei veni în hangar?

— Nu ştiu.

Era de preferat să evite să se întoarcă acolo, îşi spunea în acelaşi timp.

— Acum am foarte multă treabă, adăugă. Noapte bună.

— Noapte bună, Rachel. Pe mâine!

În acea noapte, tânăra fată avu un coşmar. Desmond Alexander o trăgea de păr în hangar şi o ameninţa că o tunde. Se trezi îngrozită.

Acum, avea ochii deschişi. Totuşi, i se părea că aude zgomotul maşinii de tuns. De unde putea veni asta? De la fereastră… în sfârşit se linişti: era vorba de o lăcustă inofensivă!

Noaptea era calmă. Auzea murmurul mării. Un câine lătra în depărtare. O briză uşoară mişca perdelele.

Şi stelele păreau că dansează pe cerul întunecat.

Rachel închise ochii, zâmbind. Începu să compună un poem, în minte. Cuvintele îi răsunau ca o muzică în cap.

— Îi voi arăta acest poem lui Damon, hotărî.

A doua zi, nu se duse în hangarul care-i adăpostea pe cei care tundeau. îl zări pe Desmond Alexander de departe. O lăsă pe Anne să servească masa şi rămase la maşinile de gătit.

Nu-l văzu nici pe Damon. îi va arăta oare poemul despre stele? îl scrisese încă de dimineaţă, dar i se părea de preferat să nu i-l dea scriitorului să-l citească. S-ar putea să găsească aceste rânduri prea copilăreşti. Sau mai rău – ridicole.

Se duse totuşi să se scalde. Damon bătea la maşină. Când o văzu trecând, îi adresă un semn din mână şi începu să lucreze din nou.

Rachel se duse să înoate singură. Scriitorul nu i se alătură. Fu dezamăgită. Când trecu din nou pe lângă casă, Damon nici măcar nu ridică ochii. Probabil romanul înainta, gândi tânăra fată. Trebuia să fie mulţumit. Această simplă idee o făcu să-şi uite dezamăgirea.

Capitolul 4

Era cald şi secetă. Tunsoarea oilor era în toi. Behăielile nu încetau de dimineaţa până seara. Mieii despărţiţi de mame ţipau mai puternic decât toate celelalte. La toată această larmă se adăugau lătrăturile câinilor, fluierăturile ciobanilor şi strigătele lor.

Rachel era foarte ocupată. Cei care tundeau oile, nu încetau să bea ceai negru, foarte tare. Anne li-l oferea cu biscuiţi de casă. Şi apoi, trebuia pregătite mesele.

Tânăra fată ajunsese să urască vechea maşină neagră de gătit. De când funcţiona, bucătăria devenise

înăbuşitoare. Un adevărat cuptor.

Nu se mai dusese niciodată în hangar. În schimb, i se întâmpla să meargă în locul în care se deparazitau oile. Unii dintre fermierii vecini veniseră cu recipiente metalice care pulverizau insecticide. Dar familia Longholm folosea încă vechea metodă.

Se împingeau oile în spaţiul unei piscine pline cu o apă negricioasă. Un puternic miros de dezinfectant se degaja de acolo.

Rachel se rezemă de barieră, lângă Jerry. Acesta îi zâmbi uşor.

O oaie tocmai fusese adusă în baie. Cu ajutorul unei prăjini lungi, Jerry îi afunda capul în baie.

Rachel se înfloră. Scoase o exclamaţie îngrozită. Jerry se întoarse spre ea.

— Eşti prea sensibilă, Rachel. Asta nu le face rău!

— Ştiu. Dar sărmanele… Imaginează-ţi! Cred probabil că vrei să le îneci!

Jerry ridică din umeri.

— Este de preferat puricilor! Ştii că le sug sângele?

Rachel se înfloră din nou. Tânărul izbucni în râs.

Oile se dezinfectau. Se tundeau. Se separau mieii de mame. Li se marcau urechile. Şi în sfârşit, erau duse din nou pe păşunile lor, pe coline. Apoi erau lăsate în pace până la tunsoarea următoare.

Jerry se aplecă din nou, înarmat cu prăjina. Rachel închise ochii. Apoi întoarse spatele şi contemplă înălţimile colinelor vălurite. Câţiva nori pluteau pe cerul albastru.

— Poate va ploua…

Jerry ridică ochii.

— Nu. Nu sunt nori de ploaie.

Îi aruncă o privire tinerei fete.

— Vei merge sâmbătă la bal?

— Ce bal?

— La sala de festivităţi din sat. Este balul dinaintea Crăciunului.

În Noua Zeelandă, anotimpurile erau inversate în raport cu Europa. Crăciunul cădea în plină vară.

— Ah, este adevărat…

Rachel uitase de acest bal. Toată această agitaţie nu-i lăsase timp să se gândească la aceste petreceri locale.

— Mergi acolo? îl întrebă pe Jerry.

— Dacă vrei, te voi conduce.

Până sâmbătă, tunsoarea oilor va fi terminată. îi zâmbi lui Jerry.

— Da, cu plăcere. Mulţumesc, Jerry.

— Atunci, ne-am înţeles, declară bărbatul.

Roşi uşor sub bronz şi scufundă capul unei oi sub apă cu o putere sporită. Rachel plecă.

Deşi se simţea flatată, interesul pe care i-l purta Jerry o surprindea şi o mişca în acelaşi timp. Nu cunoştea prea mulţi tineri. În timpul examenelor organizate de şcoala prin corespondenţă, avusese ocazia să întâlnească nişte băieţi. Dar aceia nu erau decât nişte puşti.

Îi plăcea să meargă la bal, în sat. Dar partenerii săi de dans o intimidau. Niciunul nu păruse s-o remarce în mod special. Cu excepţia unuia dintre ei. Într-o seară când băuse prea mult, o trăsese într-un colţ şi o sărutase cu forţa. Sărutul acela îi făcuse silă. Fugise spre toaletă pentru a-şi spăla buzele cu o batistă udă.

Sărutul lui Damon fusese atât de diferit! Durase numai câteva clipe, dar nu avusese nimic respingător. Se simţise bine în braţele scriitorului, şi nu-şi dorise deloc să scape. Şi încă mai puţin să-şi spele buzele! Ar fi vrut să rămână mai mult timp lângă Damon, cu obrazul rezemat de materialul puţin aspru al hainei sale.

Şi Jerry voia s-o sărute. Bănuia asta. Dacă l-ar încuraja puţin, ar îndrăzni. Era drăguţ şi de asemenea

seducător. Totuşi, se temea puţin de consecinţele unui astfel de sărut. Unde ar duce asta?

Sâmbătă seara, îşi puse o rochie de bumbac. Bretelele înguste îi puneau în evidenţă umerii bronzaţi. În această rochie simplă, părea îngrijită şi proaspătă.

Jerry nu făcu niciun comentariu. Dar privirea lui aprobatoare spunea mult.

— Eşti drăguţă, îi spuse mătuşa Anne tinerei fete.

Se întoarse spre fiul său.

— Eşti răspunzător de Rachel, nu-i aşa? Contez pe tine.

Sala de festivităţi era împodobită cu ghirlande şi pomi de Crăciun din carton. Se ascunseseră becuri luminoase sub hârtii colorate, cu scopul de a crea o ambianţă mai intimă.

Perechile se învârteau deja pe pistă. Fără să piardă o clipă, Jerry o îmbrăţişă şi o conduse acolo.

Puţin mai târziu, trebui să-şi salute nişte vechi prieteni. Dar pentru asta, nu lăsă mâna Rachelei. Unul dintre tineri o invită imediat pe tânăra fată la dans şi Jerry o lăsă cu reticenţă să se ducă.

La sfârşitul dansului, Rachel îl căuta cu privirea, dar nu-l zări. Atunci, cineva o luă de talie. Aşteptându-se să-l vadă pe Jerry, ridică ochii, dar spre marea sa uimire, îl recunoscu pe Desmond Alexander.

Muzica reîncepuse. Bărbatul nu-i lăsă timp să-şi recapete respiraţia.

Zâmbea. Părea foarte seducător, foarte puternic. Purta pantaloni negri şi o cămaşă albă, mătăsoasă. În lumina filtrată, părul blond strălucea.

O admira vizibil.

— N-ai să fugi, Rachel, nu-i aşa? Nu de data asta? o întrebă cu insolenţă.

— Ce vrei să spui?

Tânăra fată ridică din umeri.

Nu fugise niciodată cu adevărat de tânărul bărbat. Fusese doar atentă să nu rămână singură cu el.

— Nu înţelegi? exclamă ironic. Ţi-e teamă de mine!

— Nu spune prostii. De ce mi-ar fi teamă de dumneata?

Bărbatul coborî vocea.

— Nu-ţi voi face rău, să ştii.

Rachel nu găsi nimic să răspundă. După câteva clipe de tăcere, bărbatul spuse:

— N-ai venit în hangar. Mi-ai lipsit.

— Cum asta? M-ai văzut doar o dată acolo. Şi aveai prea multe de făcut pentru a da atenţie vizitatorilor…

— Mă priveai… Am remarcat!

— Îi priveam la fel şi pe ceilalţi. Nu eşti singurul din echipă care tunde bine!

Tânărul începu să râdă.

— Aşadar, găseşti că muncesc bine? Aşteaptă…

Chipul îi luă o expresie încordată, nerăbdătoare.

— Vei vedea, voi câştiga Marele concurs de tuns! Voi obţine cupa! Fără să vrea, Rachel păru interesată. Mulţi tineri care tundeau ca profesionişti sperau să câştige acea faimoasă cupă. Concursul avea loc o dată pe an. Într-un an sau doi, Desmond Alexander avea o şansă să câştige premiul întâi.

— Eşti foarte priceput şi rapid. Este adevărat, consimţi tânăra fată. Dar uneori te prea grăbeşti.

Privirea tânărului se încărcă de ostilitate.

— Nu m-ai văzut decât o dată, bombăni.

Rachelei îi veni să râdă.

— Poate voiai să mă impresionezi?

Nu uita că vei avea şi spectatori în timpul concursului!

— Explică-te mai clar, domnişoară Ştie-Tot!

Rachel întoarse capul şi rămase tăcută.

— Am mers prea repede şi am rănit o oaie, spuse bărbatul mai blând. Asta este?

„Şi ai făcut să sufere inutil acel biet animal”, gândi tânăra fată.

— Poate îmi voi încetini viteza un timp. Vei mai veni să mă vezi? Mă vei mai critica?

— Poate, răspunse Rachel zâmbind.

Jerry o invită din nou la dans. Rachel îl văzu pe Desmond Alexander invitând tinerele fete din regiune. Acestea se părea că-l găseau simpatic.

Pe la miezul nopţii, Jerry o aduse înapoi la fermă. În clipa în care Rachel se pregătea să deschidă uşa, o îmbrăţişă. Ea nu-i răspunse la sărut, dar îl acceptă.

Câteva clipe mai târziu, Jerry îi dădu drumul.

— Noapte bună, Rachel.

O cuprinse un val de tandreţe. Se ridică pe vârfurile picioarelor şi-l sărută repede pe obraz.

Era deja în pat când îl auzi traversând culoarul. Fluiera uşor.

Tunsul oilor ajunsese la sfârşit. Fidelă promisiunii, Rachel se duse în hangar.

Desmond Alexander îi adresă un zâmbet în grabă. împinse o oaie tunsă în ţarc şi puse mâna pe alt animal, fără să piardă timp.

N-o privi pe Rachel. Lucra cu grijă. Lâna căzu încet pe sol, dintr-o bucată. Oaia scăpă behăind cu indignare. Pielea complet tunsă, nu avea nici cea mai mică julitură.

Desmond îi aruncă o privire triumfătoare. Tânăra fată îi zâmbi.

Rămase un timp în hangar, observându-i în egală măsură şi pe ceilalţi membri ai echipei. Desmond Alexander era cel mai bun, trebuia să recunoască. Poate va fi în stare să câştige cupa în timpul viitorului concurs?

Rachel se îndrepta spre casă când bărbatul i se alătură în fugă.

— Ei bine? Spune-mi părerea dumitale!

— N-ai nevoie de ea. Ştii să lucrezi foarte bine.

— Mâine voi pleca. Aproape am terminat.

— Ştiu.

Tânărul o luă de braţ.

— Aş vrea să te văd diseară, Rachel.

Aceasta încercă să se elibereze.

— Mă vei vedea cu siguranţă.

Desmond îşi spori strânsoarea.

— Mi-ar plăcea să-ţi spun la revedere…

Brusc, îi dădu drumul.

— Eşti o fată simpatică, Rachel. În meseria mea, nu întâlnesc fete asemenea dumitale… Merg din fermă în fermă. N-am timp să-mi fac prietene. Am stat aici doar cincisprezece zile. Poate am fost puţin cam repezit în prima seară? Dar n-am prea mult timp, înţelegi? Aş vrea să-ţi fiu prieten. îmi placi, şi am impresia că nu-ţi sunt indiferent. Acordă-mi zece minute diseară. Doar zece minute!

Rachel încerca multă compasiune pentru fiinţele singure.

— De acord, declară după o clipă de gândire. Zece minute.

După ce spăl vasele. Pe la ora opt?

Bărbatul îi zâmbi.

— De acord. Te voi aştepta la colţul hangarului.

Tânăra fată dădu din cap şi dispăru.

În timpul zilei, se gândi din nou la întâlnirea pe care i-o smulsese Desmond. Era puţin stânjenită. De-abia îl cunoştea pe acel bărbat şi totuşi îi promisese o întâlnire. Dar tatăl său o învăţase să-şi respecte întotdeauna promisiunile.

Aşa că, la ora opt, părăsi fără entuziasm casa. îi spuse Annei că se duce să se plimbe, fără nicio altă precizare. Cu siguranţă, Anne s-ar fi arătat foarte curioasă şi ar fi pus o mulţime de întrebări.

Merse spre hangar, simţindu-se uşor vinovată şi nefericită.

Desmond Alexander o aştepta. Vru s-o ia de mână, dar Rachel şi-o retrase în grabă.

— Să ne plimbăm puţin, spuse.

Bărbatul ridică din umeri şi o urmă pe un drum trasat între două pajişti.

Rachel începu să vorbească despre tunsul oilor şi despre concurs. Desmond de-abia îi răspundea. Curând, tăcerea deveni apăsătoare.

Ajunseră la capătul drumului. Rachel vru să facă stânga-mprejur, dar bărbatul puse mâinile pe barieră, imobilizând-o.

— Haide, Desmond…

Acesta o îmbrăţişă. Gura sa puse stăpânire pe a tinerei fete într-un sărut lacom. Aceasta încercă să-l împingă. Fără rezultat. Atunci îi dădu o lovitură de picior, dar sandalele îi erau prea uşoare şi păru că nici nu simţise.

În cele din urmă, reuşi să întoarcă puţin capul.

— Lasă-mă! Nu vreau…

— Ba da, vrei, scumpete, murmură bărbatul. Doar pentru asta ai venit, nu?

— Ai spus că voiai să-ţi iei la revedere!

Cât fusese de naivă şi de stupidă!

— La revedere! exclamă Desmond râzând.

O prinse de păr pentru a o obliga să-şi întoarcă faţa spre el. Se lăsase cu toată greutatea pe ea, împingând-o lângă barieră.

— Mă doare!

N-o asculta. O sărută din nou, cu brutalitate. O făcea

să sufere, dar nu-i păsa. Nu se gândea decât la el şi la propria sa plăcere. Era doar o femeie la dispoziţia lui. Ea sau alta… Pentru el, n-avea importanţă.

O forţă să deschidă gura. Atunci, cu energia disperării, îl muşcă puternic de buza inferioară.

Desmond îi dădu drumul cu o înjurătură şi Rachel începu să alerge cât o ţineau picioarele spre casă. Bărbatul porni în urmărirea ei.

Gâfâia, orbită de lacrimi. Se izbi de Jerrry, care sosea din sens invers. Acesta o prinse imediat de umeri.

— Rachel! Ce ţi s-a întâmplat?

În acea clipă, îl zări pe Desmond şi înţelese mai mult sau mai puţin ce se petrecuse.

Îşi încleştă maxilarele.

— Nu te nelinişti, Jerry, murmură Rachel. Nu-i nimic.

Desmond Alexander continua să înjure.

— De ce te insultă acest bărbat? întrebă Jerry.

— Nu-i nimic, repetă tânăra fată. Te rog, nu te supăra…

— Eşti rănită!

Rachel aruncă o privire spre braţul său. O sârmă ghimpată o zgâriase uşor în cursa sa nebună.

— El ţi-a făcut rău? exclamă Jerry furios.

— Nu, bineînţeles că nu! A fost… doar un accident. M-am zgâriat fugind…

Jerry strânse pumnii.

— Intră în casă, Rachel.

Se întoarse cu faţa spre Desmond. Tânăra fată se agăţă de braţul său.

— Jerry, totul este din vina mea! A… vrut să mă sărute. Atâta tot, Jerry!

— Tu voiai să-l săruţi?

— Nu, dar…

— Asta am vrut să ştiu. Intră în casă, repetă.

Desmond rămase nemişcat. Pregătit să se bată, îşi vârâse degetele mari în curea. Rachel îşi frângea mâinile. Oare ce putea face? Bărbatul îi aruncă o privire dispreţuitoare şi se întoarse spre Jerry.

— Este logodnica ta?

Jerry se încordă.

— Da, spuse în cele din urmă.

— Ei bine, logodnica ta nu este decât o mică secătură…

Rachel nu auzise niciodată acest cuvânt. Dar n-avea nevoie de explicaţii pentru a-i înţelege semnificaţia.

Jerry se repezi spre el. Începu să plouă cu lovituri înăbuşite. Cei doi bărbaţi se rostogoliră pe jos, gâfâind.

Încremenită locului, Rachel îşi muşca buzele să nu ţipe. Ar fi vrut să lugă. Sau măcar să nu privească. Dar se simţea răspunzătoare de această încăierare.

Adversarii continuau să se lupte; pumnii cădeau din plin.

În sfârşit, Jerry se ridică. Respira greu. Desmond rămase jos…

Inima Rachelei bătea şi spargă pieptul. Cu greu, Desmond reuşi să se ridice în genunchi.

Murmură nişte cuvinte de neînţeles.

Jerry se întoarse spre tânăra fată.

— Ţi-am spus să intri!

— Este… rănit? întrebă speriată.

Jerry ridică din umeri.

— Nu te îngrijora pentru el. Haide, vino.

O luă de braţ şi o trase. Rachel privi înapoi. Desmond era acum în picioare. Se poticnea uşor, dar reuşea să meargă.

— Este… stupid, bâigui tânăra fată. De ce v-aţi bătut?

— La ce te aşteptai? exclamă Jerry. Mă credeai în stare să te las insultată?

Se îndreptară spre baie. Rachel aprinse lumina şi scoase o exclamaţie îngrozită la vederea feţei lui Jerry, tumefiată, însângerată şi plină de noroi. Puse zăvorul. Anne nu trebuia să-şi vadă fiul în starea asta!

— Oh, Jerry! exclamă Rachel. îmi reproşez atât de mult asta! Lasă-mă să te îngrijesc.

Începu să-l cureţe cu blândeţe. Jerry avea două sau trei vânătăi şi câteva zgârieturi. De fapt, nimic grav.

— Îmi pare rău că te-ai bătut cu acel... bărbat, declară Rachel, jenată. Mulţumesc... că m-ai apărat.

— De ce erai afară cu el?

— Am fost o proastă, mărturisi tânăra fată. Voia să-mi spună la revedere. îmi ceruse să-i acord zece minute. Părea foarte sigur, aşa că am acceptat... Am crezut că... voia doar să-mi vorbească.

— Prostuţo! Ţi-a făcut vreun rău?

Rachel scutură din cap.

— Nu chiar.

Roşi brusc.

— Toate acele cuvinte urâte pe care le-a spus despre mine, nu sunt adevărate! Voia doar să-mi vorbească zece minute. L-am crezut. Nu... n-am crezut că avea o altă idee în cap.

Jerry dădu din cap, apoi zâmbi.

— I-am spus că eşti logodnica mea.

— Da.

Tânăra fată nu găsi altceva de spus.

Se îndreptă spre uşă. Jerry i se alătură. O sărută blând pe obraz. Buzele îi erau calde. Mirosea a săpun şi a dezinfectant.

Cuprinsă de remuşcări şi de recunoştinţă, Rachel îşi înnodă braţele în jurul gâtului tânărului bărbat. Buzele li se întâlniră. Dar, foarte repede, tânăra fată se eliberă şi se duse în camera sa.

A doua zi dimineaţă, Anne cercetă faţa fiului său, dar nu făcu niciun comentariu.

Cei care tunseseră oile plecau. Rachel îi auzi urcând în camioane. Nu-şi dorea să-l revadă pe Desmond Alexander şi evită să iasă.

Capitolul 5

Sosi Crăciunul. Anne şi Rachel pregătiră friptură de miel, cu garnitură de mazăre şi cartofi noi. Apoi umplură curcanul. Toate acestea păreau un joc de copii după pregătirile serioase ale meselor pentru cei care tunseseră oile.

Ca şi în ceilalţi ani, Anne preparase o budincă de Crăciun. îi reuşise de minune.

Era foarte cald. Dar vechea maşină neagră de gătit era de acum stinsă. Nu se mai folosea decât cea electrică şi Rachel era încântată.

Ceilalţi copii ai familiei Longholm erau căsătoriţi şi trăiau departe de fermă. Niciunul dintre ei nu putu să vină cu ocazia sărbătorilor, în acel an.

Anne îl invită pe Damon Curtis. Acesta sosi cu braţele încărcate de cadouri.

Bărbaţii primiră şosete şi batiste. Anne fu încântată descoperind un flacon de parfum. Iar Rachel, avea o carte. O culegere de poeme: un exemplar asemănător celui pe care îl răsfoise la Damon. Pe pagina de gardă se aflau câteva cuvinte: „Pentru Rachel, din partea lui Damon”. Şi o dată.

Tânăra fată îi mulţumi. Când scriitorul începu să-i vorbească lui Bert, se ghemui într-un colţ al canapelei şi începu să citească.

Curând, uită unde se afla.

Damon veni şi se aşeză lângă ea.

— Îţi plac aceste poeme? o întrebă.

Rachel ridică o privire visătoare.

— Oh da! exclamă cu sinceritate.

— Aş vrea să le citesc pe ale tale…

Tânăra fată întoarse capul.

— Nu le-am arătat nimănui, niciodată…

— Credeam că suntem prieteni.

— Am mulţi prieteni, minţi Rachel.

Damon rămase tăcut.

— Da, sunt sigur, spuse în cele din urmă. Prietenia mea nu contează prea mult pentru tine.

Tânăra fată îl privi cu o imensă durere.

— Nu te supăra! îl rugă. Aceste poeme sunt… atât de personale.

— Nu sunt supărat.

Expresia i se îmblânzi uşor.

— Nimic nu te obligă să mi le arăţi. Dar îmi pare rău.

Rachel îl privi neliniştită. Acum, Damon îi zâmbi şi se simţi uşurată.

— Iartă-mă, murmură ea. Mă… voi mai gândi. Poate ţi le voi arăta.

— Mulţumesc, spuse scriitorul, serios.

Anne i se adresă şi Damon se întoarse spre ea. Nu mai avu ocazia să-i vorbească Rachelei.

* * *

Câteva zile mai târziu, Rachel se duse să se scalde. Trecând prin faţa casei, bătu la uşă. Damon veni să-i deschidă, cu o foaie de hârtie în mână.

— Tocmai fac corectura, îi explică. Este o treabă mai degrabă plictisitoare! Puţin exerciţiu mi-ar schimba ideile…

Rachel era deja în apă când i se alătură. După ce se scăldară, se întinseră la soare.

Întinsă pe spate, Rachel privea norii albi care pluteau pe cer. În aerul cald, se ridicau ţipetele răguşite ale pescăruşilor. Copaci mari, înfloriţi, „pohutukawa” se

înălţau pe faleză. Florile mari roşii erau ca un incendiu. Curând, vor cădea. Apa va deveni roşie când petalele vor pluti pe suprafaţa sa. Asta însemna sfârşitul verii.

Rachel luă un carneţel din buzunarul blugilor. Damon părea să doarmă. Se aşeză şi începu să scrie. Tufişurile cu flori purpurii şi murmurul mării o inspirau.

Acum, Damon o privea. Dar Rachel nu observă. îşi termină poemul, îl reciti, tăie un cuvânt şi-l înlocui cu altul.

Apoi respiră profund şi ochii i se pierdură spre mare.

Damon se întoarse pe o parte. Sprijinit într-un cot, o examina cu curiozitate.

Rachel îşi dădu seama de asta. Brusc, îşi ascunse carnetul. Scriitorul o prinse de încheietura mâinii. Carnetul căzu pe nisip, dar Damon nu-l citi. N-o scăpa din ochi pe tânăra fată.

— Tocmai ai scris un poem? o întrebă cu amabilitate.

Rachel dădu din cap.

— Pot să-l citesc?

Nu-i dădu drumul din strânsoare.

— De ce ceri permisiunea? îl întrebă cu resentiment. Eşti mai puternic decât mine, oricum.

Damon începu să se înfurie şi-i dădu drumul imediat.

— Te întreb dacă pot să-l citesc, ţi-o cer.

Rachel îi întinse carnetul, fără entuziasm. Bărbatul începu să citească ce tocmai scrisese.

După ce citi, îi aruncă o privire, se aşeză şi reluă lectura.

O privi din nou. Apoi începu să întoarcă paginile carneţelului.

Fără să vrea, Rachel întinse mâna pentru a-l lua. Dar Damon îl ţinea cu fermitate. O privi cu un aer aproape rugător.

Tânăra fată dădu atunci uşor din cap. Se întoarse repede şi începu să privească marea şi pescăruşii, în timp

ce el îşi continua lectura. Rachelei i se păru interminabil.

În sfârşit, Damon îi întinse carneţelul, fără o vorbă. Tânăra fată îl puse înapoi în buzunar şi începu să se îmbrace.

Scriitorul se întinse din nou.

— Nu vrei să ştii ce cred despre poemele tale? o întrebă.

Rachel îi aruncă o scurtă privire.

— N-are importanţă. Scriu pentru mine.

— Ca toţi poeţii adevăraţi. Nu te-ai gândit niciodată să-ţi publici textele?

Tânăra fată râse, neîncrezătoare.

— Nu sunt atât de bune!

Scriitorul o privea intens.

— Vrei părerea unui expert?

— A ta?

— Nu, eu nu sunt expert în poezie. Totuşi, te consider talentată. Cunosc un editor. Ar putea fi interesat de scrierile tale. Tocmai caută noi talente pentru o culegere de poeme… Aş vrea să-i trimit câteva din textele tale. Chiar dacă nu le publică, îşi va da o părere. Ce spui?

Rachel ridică ochii spre scriitor. Se gândea. Să-i fie transcrise sentimentele, cele mai intime gânduri, cele mai tainice, pe care le scrisese pentru ea şi numai pentru ea. Nu voia ca un străin să citească acele pagini.

— Nu! exclamă cu vehemenţă.

Îşi îmblânzi brusc vocea. Damon se arătase amabil şi înţelegător. Voise s-o ajute.

— Nu, repetă. Mulţumesc, Damon. Prefer să păstrez poemele doar pentru mine. Acum, mă voi întoarce acasă.

Făcu stânga-mprejur. Dar bărbatul se ridică şi o luă de braţ.

— Rachel…

Ochii li se întâlniră.

— Da? murmură cu reticenţă tânăra fată.

— Nu refuza fără să te mai gândeşti.

— Nu înţelegi!

— Explică-mi…

Rachel îşi muşcă buzele şi întoarse capul.

— Dacă mi-ar fi publicate poemele, aş avea impresia că-mi dezvălui sufletul unor necunoscuţi.

Îl privi cu atenţie.

— Ar fi… ca şi cum m-aş dezbrăca în public.

— Da, cred că înţeleg, spuse cu un zâmbet Damon.

Romancierii nu se expun în acest mod. Pentru un poet este altceva, sunt de acord.

Încă o ţinea de braţ. Încet, mâna îi urcă până la umărul tinerei fete. Suiră împreună cărarea.

Ajunşi sus, Damon se opri.

— Ai citit evanghelia, Rachel?

— Da.

— Îţi aminteşti parabola despre talanţi?

— Da un bărbat dăduse bani – talanţi – servitorilor. Unul dintre ei a îngropat acei bani şi ceilalţi i-a făcut să aducă venit. Cel care-şi ascunsese banii greşise…

— Da. Nu este bine să îngropi talanţii. Trebuie să-i foloseşti. Trebuie să-i faci şi pe alţii să profite de ei.

Rachel îşi umezi buzele.

— Interpretezi această parabolă în favoarea ta!

— După părerea mea, oricine are talent, greşeşte dacă îl păstrează în mod egoist. Tu ai ceva de adus lumii, Rachel.

Tânăra fată scutură din cap.

— Lumea n-are nevoie de mine!

— De unde ştii? Datorită poemelor tale, vei putea face mult bine… Să-i încurajezi pe nefericiţi, să-i faci să înţeleagă sensul fericirii.

Rachel se încruntă.

— Poemele mele vor avea această putere? îl întrebă, neîncrezătoare.

— M-au alinat, o asigură scriitorul.

Tânăra fată scoase o exclamaţie uluită. În acelaşi timp, se întrebă de ce avea Damon nevoie să fie alinat. îi vorbise despre moartea părinţilor săi… Oare asta era?

— Rachel…

Luă cu blândeţe în mâini faţa tinerei fete.

— Ai încredere în mine!

Fără să ezite, aceasta scoase carneţelul din buzunar şi-l întinse scriitorului. Bărbatul îl luă şi-i zâmbi.

— Îţi voi aduce altele, mâine, promise brusc Rachel.

Făcu stânga-mprejur, cuprinsă subit de timiditate. Tocmai îi dăduse lui Damon o parte din ea însăşi. Scriitorul o luă de umeri şi o obligă să se întoarcă spre el cu faţa. Apoi se aplecă şi o sărută uşor pe frunte.

— Mulţumesc, iubito…

Ajungând la fermă, Rachel se gândi. Damon îi spusese „iubito”… Oh! Probabil numise astfel o mulţime de fete! Trăia într-o lume superficială, în care nu se dădea importanţă acestor cuvinte.

A doua zi, îi aduse toate caietele. Plecă imediat, pretextând că era aşteptată la fermă.

În timpul zilelor următoare, se simţi împărţită între tulburare şi speranţă. Uneori, dorea să alerge până la căsuţă pentru a-l întreba pe Damon ce credea despre poemele sale. Cinci minute după aceea, şi-l imagina pe scriitor analizându-i amănunţit paginile naive, zâmbind, şi-i era ruşine.

Îndemnată de curiozitate, o luă în sfârşit pe drumul spre plajă. Pretinse că venise să se scalde şi nu îndrăzni să-i spună lui Damon că ardea de nerăbdare să-i cunoască părerea.

Scriitorul o invită să bea un pahar de oranjadă.

— Am dactilografiat mai multe dintre poemele tale, îi declară. Le-am trimis unui editor.

În faţa aerului său speriat, bărbatul declară cu o anumită iritare:

— Nu fi atât de nervoasă! Poate poemele nu-i vor plăcea. Atunci, vei putea să te retragi din nou în cochilia ta!

Surprinsă de tonul tăios al lui Damon, tânăra fată spuse:

— Nu este singurul editor din lume, nu-i aşa?

Damon izbucni în râs.

— Nu eşti aşa de indiferentă la glorie şi avere!

— Nu ştiu. Dar mă întreb dacă este posibil să trăieşti din scris…

— Scriind poeme? Cu siguranţă nu. Este posibil să ajungi la o anumită reputaţie. Ţi-ar plăcea?

— Nu ştiu… Nu… este chiar important. Dar îmi voi vedea, mi se pare, numele tipărit cu o anumită satisfacţie.

Damon îi zâmbi şi tânăra fată îi răspunse la zâmbet. Faptul că amândoi scriau, părea să-i apropie.

Rachel îşi făcu obiceiul să-l întâlnească pe Damon o dată la două zile.

Se făcuse extrem de cald şi se duceau să se scalde. Când marea era la reflux, se plimbau pe stânci. Rachel cunoştea numele celor mai multe dintre scoici. Îl învăţa şi pe Damon. Acesta, ca un adevărat orăşean, nu ştia multe lucruri despre mare.

O trata pe tânăra fată cu o indulgenţă prietenoasă şi amuzată. Ca şi când ar fi fost sora sa mai mică. Rezerva Rachelei dispărea treptat. Se simţea tot mai în largul ei lângă scriitor.

Totuşi, de câteva ori surprinsese o licărire ciudată în ochii cenuşii ai lui Damon. Atunci, întorsese jenată capul. Şi când, stânjenită îndrăznise să-l privească din nou,

licărirea dispăruse.

Într-o după-amiază, se aflau pe stânci, foarte aproape de bătrânii copaci cu flori roşii. „Pohutukawa”. Rachel se prinse cu mâna de o ramură pentru a se urca pe o stâncă. O ploaie de petale îi căzu pe umeri şi-i alunecă până la picioare.

Râse cristalin.

Damon se afla la câţiva paşi. Se apropie. În privire i se citea o caldă admiraţie şi ea rămase nemişcată.

Acum, Damon era foarte aproape. Puse mâna pe umerii tinerei fete.

— Ei bine? o întrebă.

— Ei bine… ce?

Damon îi zâmbi contemplând-o. Ochii i se opriră pe şort, pe tricoul prea scurt, apoi pe gura întredeschisă. În sfârşit, o privi pe tânăra fată drept în faţă cu o expresie amuzată, neliniştită şi calculată în acelaşi timp.

— Mă întreb ce vrei, mica mea vrăjitoare…

— Nu-mi mai spune astfel!

— De ce nu? Oare nu eşti o vrăjitoare? Nu-ţi place să-mi faci farmece?

Tânăra fată scuturăă din cap, fără să găsească vorbele pentru a-i răspunde. Se simţea ofensată.

Încet, cu vârful degetului arătător, Damon desenă conturul buzelor Rachelei. Părea gânditor.

— Nu fi tristă, mica mea sirenă…

Îi mângâie părul.

— Am dorit să te sărut. Totuşi, ezit. Deoarece, după aceea, nimic nu va mai fi la fel. Nu sunt bărbatul care se potriveşte experienţei tale de adolescentă.

Rachel se încordă auzindu-l vorbind astfel. Era crud.

— Nu ţin să te fac să capeţi experienţă, declară cu gravitate.

Se dădu înapoi.

— Imaginaţia ta de romancier te face să spui orice! adăugă Rachel.

— Crezi? Poate ai dreptate…

Îi vorbea cu un aer amuzat, ca unei fetiţe. Brusc, tânăra fată dori să strige şi să-l pălmuiască. Dar nu trebuia să lase să iasă la suprafaţă spontaneitatea de copilă.

În restul după-amiezii, se strădui să se comporte cu o demnitate de adult. Dar Damon nu păru să-şi dea seama. Redevenise fratele mai mare, îngăduitor.

Se întoarse la fermă, enervată şi frustrată în acelaşi timp. Când Jerry îi propuse să-l însoţească pe o păşune pentru a controla o împrejmuire, acceptă imediat.

Pe drum, o luă de mână. Rachel îl lăsă. La întoarcere, o conduse sub un copac şi o sărută. îi răspunse la sărut.

Era prima dată când nu rămăsese pasivă în braţele sale. Evident, Jerry fu încântat. O luă de talie, pentru a ajunge la fermă. O lăsă doar când îl văzu pe tatăl său în uşa casei.

Vara se încheia. Zile întregi ploua. Furtunile întunecau cerul. Vijeliile vuiau peste coline. Florile de „pohutukawa” se ofiliseră.

Editorul apreciase poemele Rachelei. Ceruse altele. Rachel îl lăsă pe Damon să expedieze toate caietele. Aştepta cu nerăbdare verdictul.

Damon o sfătuise chiar să trimită unele la o revistă literară care putea să le publice şi să-i expedieze un cec, „un cec mic”, precizase Damon.

Gândul de a-şi vedea numele tipărit, o speria puţin. În acelaşi timp, asta o stimula.

Într-o după-amiază, se duse la plajă. Locul îi părea ostil. Marea era cenuşie. O aversă răpăia.

La uşa casei, Rachel ezită. Damon lucra. Era pe punctul de a face cale-ntoarsă, când el veni să-i deschidă.

Tânăra fată purta o rochie de vară, sandale şi o vestă

din bumbac, pe care o aruncă pe canapea. Părul îi era ud. îşi şterse fruntea cu un gest nervos şi se aşează.

— Ce se întâmplă? o întrebă Damon.

Întrebarea n-o surprinse. Damon o cunoştea atât de bine… Se temea de plecarea sa; numai el ştia s-o înţeleagă.

— Trebuia să ies din casă.

— Există un motiv?

— Nu. Trebuia să plec. Atâta tot! exclamă cu o vehemenţă care o miră şi pe ea însăşi.

Damon se duse la fereastră şi privi marea.

— Oare este atât de greu? o întrebă.

— Hm… nu. Nu chiar.

— Te-ai certat cu cineva?

— Nu. Dar… Oh, nu ştiu ce mi se întâmplă!

Damon se întoarse spre ea. Părea în acelaşi timp ironic şi sigur de sine.

— Ştiu ce ţi se întâmplă. Se joacă furtuna cu nervii tăi de adolescentă.

— Nu încetezi să-mi vorbeşti despre vârsta mea! Am optsprezece ani. Nu mai sunt o adolescentă. Imaginează-ţi că am drept de vot!

— Îţi doreşti să te cerţi cu cineva!

Rachel încercă să se calmeze.

Va fi în stare s-o ajute? Nu-l ştia decât pe el către care se putea îndrepta să ceară un sfat.

— Îţi pot pune o întrebare?

— Pune-o totuşi.

— Ce ştii despre… dragoste?

Damon miji ochii. Zâmbi uşor.

— Am o oarecare experienţă… De ce mă întrebi?

— Hm… Jerry…

— Jerry… repetă scriitorul gânditor. Oare eşti îndrăgostită de Jerry?

— Tocmai, nu ştiu. Uneori mi se pare că da. îmi „face

curte”, cum se spunea odinioară. Unchiul Bert şi mătuşa Anne par să ne încurajeze. Dacă am fi îndrăgostiţi unul de celălalt, n-ar fi cu adevărat o problemă, dar…

— Dar începi să te simţi prinsă în capcană.

Rachel îl privi. Oh, cât de bine o cunoştea!

— Înainte de a mă căsători, continuă tânăra fată, mi-ar plăcea să văd ce se întâmplă în alte părţi. Am trăit întotdeauna la fermă, de fapt. N-am călătorit niciodată. Aş putea merge la universitate. Sau poate să lucrez. Totuşi, mătuşa Anne consideră că locul femeii este acasă. Tata n-ar fi fost de aceeaşi părere…

— În zilele noastre, femeile se pot ocupa de căminul lor şi să lucreze. Cele două lucruri se pot împăca.

— Nu ştiu ce să fac, declară Rachel. Nicio meserie nu mă atrage în mod special. Poate ar trebui pur şi simplu să mă căsătoresc…

— Căpătuieşte-te şi gata!

Rachel zâmbi, nesigură.

— Modul în care o spui… este puţin încurajator!

— Ideea că trebuie să te căsătoreşti te deprimă?

— Nu. Va trebui să mă căsătoresc într-o zi. Ca toată lumea.

— Dar poate nu imediat?

— Jerry este mai mare decât mine. Nu va vrea să aştepte prea mult.

— Bineînţeles…

Vocea lui Damon era ironică. Rachel îi aruncă rapid o privire. Chipul scriitorului rămânea impasibil.

— Doreşti să fii virgină la căsătorie? exclamă el.

Rachel se îmbujoră, dar se strădui să vorbească liniştit.

— N-are nimic de-a face cu asta.

— Nu fi proastă! Presupun că Jerry te-a sărutat deja. Este singurul care te-a sărutat?

— Nu… Şi tu.

— Draga mea micuţă, n-a fost vorba de un sărut adevărat. Ai multe de învăţat!

— Poate nu doresc să învăţ… M-au sărutat şi alţi bărbaţi. A fost oribil. Cu Jerry este altfel.

— Câţi alţi bărbaţi?

— Doi. Unul era beat. Nu se pune la socoteală?

— Nu chiar. Dacă înţeleg bine, nu prea ai elemente de comparaţie? Rachel îl privi cu un aer neputincios. Atunci, Damon se apropie de ea şi-i luă mâna cu o anumită brutalitate. O obligă să se ridice.

— Proastă mică! îi strigă. Te crezi îndrăgostită de Jerry pur şi simplu pentru că-ţi trezeşte instinctul sexual! N-ai nimic în comun cu el, în afara faptului că sunteţi amândoi tineri şi locuiţi în aceeaşi casă. Jerry ştie ce ai în minte? în suflet? îl preocupă asta?

Îi strânse umerii cu duritate.

— Jerry se interesează de mine! protestă Rachel. Nu este vorba doar de… atracţie fizică!

— Te poţi gândi să-ţi petreci toată viaţa cu el? Să nu-ţi fie ruşine de instinctele tale, Rachel. Sexualitatea poate exista fără să se pună problema dragostei. Ce-ţi trebuie, este un punct de comparaţie!

Tânăra fată se simţi brusc speriată.

Damon se aplecă. îi atinse buzele cu gura sa caldă. Apoi o atrase spre el. îi mângâie uşor ceafa.

— Fii calmă, murmură scriitorul. Nu te împotrivi…

Sărutul îi deveni mai hotărât. O îmbrăţişă. Gura îi era senzuală. Rachel avu impresia că se adânceşte într-o lume de senzaţii necunoscute. Când Damon înălţă capul, se agăţă de el cu un aer rugător.

— Lasă-mă să te sărut, draga mea…

Tânăra fată se supuse. Scriitorul se aplecă din nou. Instinctiv, Rachel răspunse cu pasiune sărutului său.

Atunci, o conduse spre canapea şi se întinseră unul lângă celălalt. O sărută iar, îndelung, în timp ce-i mângâia sânii cu infinită blândeţe. Rachel tremura de dorinţă.

Apoi, Damon se ridică uşor şi-i şopti ceva la ureche. Tânăra fată nu înţelese imediat semnificaţia acelor cuvinte. îi trebui un anumit timp înainte ca acele vorbe să-i pătrundă în minte.

— Acum pe cine iubeşti, mică vrăjitoare?

Un punct de comparaţie, îi spusese puţin mai devreme! Tocmai îi dovedise că Jerry nu era singurul care-i trezea instinctele!

Se încordă şi se smulse din îmbrăţişare. Respiraţia îi era sacadată. Nu-ndrăznea să-l privească în faţă.

Oh, reuşise, se gândi Rachel. Jerry n-o făcuse niciodată să încerce o asemenea emoţie. Dar va putea? Se îndoia.

Capitolul 6

— Priveşte-mă! făcu Damon.

Tânăra fată nu se mişcă. Bărbatul îi ridică bărbia cu o mână şi o privi cu ranchiună.

— Nu lua aerul ăsta îndurerat, Rachel! exclamă cu ironie. Ar trebui să-mi mulţumeşti.

— De ce?

— Pentru lecţie. O lecţie de dragoste.

— De dragoste? repetă Rachel cu dispreţ. Foloseşti cuvântul care se potriveşte!

Damon strânse buzele şi-i dădu brusc drumul. Pe Rachel o cuprinse mânia.

— A fost o lecţie de… dezmăţ! Sexualitatea poate să existe fără dragoste, ai spus? Ei bine, mulţumesc. Datorită demonstraţiei tale, mă simt murdărită, înjosită!

— Nu trebuie să-ţi fie ruşine. Ţi-am mai spus. Este normal…

— Mă simt murdărită şi înjosită, repetă Rachel. Nu

din vina mea.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Damon. Cât de prost am fost! Să sărut o copilă… Ar fi trebuit să mă gândesc…

— Nu sunt o copilă! strigă Rachel. Nu încetezi să-mi vorbeşti de vârsta mea. Ştiu de ce. Şi o ştii şi tu!

— Exact. Începi să înţelegi anumite lucruri. Oare te vei maturiza, într-o zi?

— Vreau să mă maturizez fără ajutorul tău! exclamă tânăra fată, scoasă din sărite.

Avea impresia că alergase mult timp. Trupul îi era încordat. Era foarte conştientă de apropierea lui Damon.

Strânse pumnul.

— Să nu mă loveşti, Rachel! S-ar putea să-ţi înapoiez loviturile!

Era capabil. Ochii îi erau duri, crunţi. Faţa, furioasă.

— Mă voi întoarce acasă… spuse tânăra fată cu o voce tremurătoare.

— Te rog.

Cu un gest din cap, îi arătă uşa. Rachel strânse din dinţi trecând pe lângă el. Picioarele de-abia o ţineau.

— Ţi-ai uitat vesta.

Tânăra fată era deja la uşă. I se alătură şi-i puse haina pe umeri. Luă cele două margini ale gulerului şi le strânse în jurul gâtului Rachelei. Aceasta îi simţea degetele prin stofa uşoară. Ar fi vrut să se prăbuşească la pieptul său şi să plângă.

— Mulţumesc, murmură.

Îşi înghiţi lacrimile. Va fi curajoasă, chiar dacă asta îi va cere eforturi supraomeneşti.

Ieşi. Ploua. Nu privi în urmă. Merse mult timp înainte de a se lăsa pradă plânsului.

Într-o zi, Damon îi spusese că dacă o săruta, nimic nu va mai fi la fel.

Avusese dreptate.

Totuşi, totul ar fi fost altfel dacă ar fi simţit puţină dragoste pentru ea. Ori, o strânsese în braţe fără nici cea mai mică tandreţe. Voise să marcheze un punct. Nimic mai mult...

Întrebarea sa ironică îi revenea neîncetat în minte: „Pe cine iubeşti acum, mică vrăjitoare?”

Plouă toată noaptea. Jgheaburile se revărsau. Plouă şi a doua zi. Anne şi Rachel rămaseră în casă. Ieşiră doar pentru a se ocupa de păsările din curte.

Bărbaţii îşi petrecură ziua afară. Râurile se transformaseră în torente, băltoacele în mlaştini. Oile tinere se aventuraseră acolo. Trebuiau scoase.

Se întoarseră seara, complet uzi. Casa era întunecată şi tristă. Se potrivea cu dispoziţia Rachelei.

Ploaia încetă a treia zi. Atmosfera era umedă. Tractorul rămase în pană. Bert îşi trimise fiul în oraş pentru a cumpăra o piesă mecanică ce trebuia înlocuită.

— Vrei să vii cu mine, Rachel? îi propuse Jerry.

Anne remarcase melancolia tinerei fete şi o încurajă.

— Asta îţi va schimba gândurile.

Rachel nu se lăsă rugată. Alergă în cameră, îmbrăcă o fustă de blugi şi o bluză uşoară. Puţin după aceea, urcă pe bancheta camionului, alături de Jerry.

Anne îi dădu o listă de cumpărături de făcut. Va merge prin magazine, în timp ce Jerry se va duce la atelier.

Şoseaua era udă.

Pe alocuri, era acoperită cu noroi şi pietre. Aveau de evitat băltoace mari. Jerry conducea cu prudenţă.

Rachel privea cu un aer absent tufişurile, ramurile joase ale copacilor care, uneori, se scurgeau pe acoperişul camionului.

Petrecură mai mult de o oră în oraş. Porniră pe drumul spre fermă după ce cumpăraseră sandvişuri pe care le mâncară în timpul drumului.

Jerry fluiera. Din când în când, se întorcea spre ea şi-i zâmbea. Rachel îi răspundea la zâmbet. Era drăguţ. îi plăcea mult. Dacă era tristă, nu era vina lui Jerry.

Poate tânărul bărbat nu ştia ce avea în minte şi în suflet. Dar nici nu era vina sa. Jerry era un om simplu. Va fi un soţ bun dacă totuşi soţia sa va avea un caracter statornic şi se va ocupa cum trebuie de casă. Era în stare să-i ofere soţiei o viaţă liniştită şi onorabilă.

Toate acestea nu erau deloc asionante. Dar Rachel nu voia să-l supere pe Jerry. Se bătuse cu Desmond Alexander pentru că mândria sa masculină fusese insultată. Ghicise asta cu uşurinţă. Se bătuse pentru... logodnica sa, spusese.

Rachel greşise că-l lăsase să vorbească astfel în faţa lui Desmond. Dar dacă ar fi discutat cu el în acel moment, n-ar fi folosit la nimic, ci ar fi turnat gaz peste foc. Cei doi bărbaţi ar fi luptat şi mai violent, aproape primitiv. Iar ea ar fi fost răsplata pentru învingător.

Imediat după aceea, ar fi trebuit să pună lucrurile la punct cu Jerry. Dar nu se gândise la asta. Şi apoi, Bert şi Anne începuseră cu subînţelesurile. Pentru ei, Rachel era viitoarea noră.

Când tânăra fată înţelesese asta, se simţise încurcată. Neştiind ce să facă, se dusese să se destăinuie lui Damon.

Acesta se comportase într-o manieră incalificabilă. Fără s-o ajute cu adevărat. Pretinsese că Jerry şi cu ea n-aveau nimic în comun. Avea dreptate.

Totuşi, amabilitatea tandră a lui Jerry îi părea mai puţin de temut decât experienţa lui Damon!

Jerry lăsă camionul în faţa garajului. Rachel adună pachetele şi se îndreptă spre uşa de la bucătărie. Când vru să închidă din nou uşa, rămase nemişcată, cu ochii aţintiţi asupra celor două chei care sunau vesele, lovindu-se una de alta.

Inima începu să-i bată dureros. Cheile stătuseră întotdeauna atârnate în acel cârlig. Dar ultimele dispăruseră, deoarece Bert le înmânase lui Damon, chiriaşul său.

În câteva clipe, Rachel ghici ce se întâmplase.

Anne o întâmpină cu un zâmbet şi spuse simplu:

— Ah, iată-te deja! Unchiul tău va fi mulţumit: are nevoie de tractor.

Rachel o ajută să desfacă pachetele şi să aranjeze cumpărăturile.

Execută mişcările în mod reflex, ca în transă.

Brusc, Anne spuse firesc:

— Ah, domnul Curtis a plecat. A venit să înapoieze cheile în timpul absenţei voastre. M-a însărcinat să-ţi spun la revedere, precum şi lui Jerry. I-a părut rău că nu te-a văzut.

Niciun mesaj mai personal. Pur şi simplu „la revedere”. Pentru ea, ca şi pentru Jerry.

Ce cruzime! Era oare conştient de asta? Probabil că nu. Pentru el, Rachel nu fusese decât o relaţie de vacanţă.

N-avea nicio idee de ce-i dăduse. Prietena scriitorului reprezenta atât de mult pentru ea!

— Nu l-am întâlnit pe şosea, declară.

— A plecat puţin după voi. Probabil a traversat oraşul în timp ce făceaţi cumpărături.

— Cu siguranţă. Nu… credeam că va pleca acum.

Nu-i spusese nimic. Totuşi, ştia, romanul era aproape terminat.

— Iată-l pe drumul spre Auckland, declară Anne.

Începu să râdă.

— Probabil s-a săturat să trăiască singur!

Rachel zâmbi forţat. Câteva luni mai înainte, îi dispreţuia pe orăşeni. Acum, dispreţul acela i se părea practic ridicol. Şi ea îşi dorea să meargă la oraş.

Se duse în camera sa şi se opri în faţa scoicii pe care i-o oferise Damon de ziua ei.

Şi-o lipi de ureche şi ascultă zgomotul mării…

De câte ori rămăsese întinsă pe plajă alături de Damon, în timp ce valurile se aruncau neobosite pe nisip?

Îşi aminti ţipetele stridente ale pescăruşilor, zborul cormoranilor, florile roşii de „pohutukawa”.

O copleşi un sentiment de nostalgie.

Şi poemele sale? Oare unde erau?

Încremeni locului. Brusc, ieşi din cameră în fugă şi puse mâna pe cheile casei.

— Unde te duci? întrebă Anne.

— Acolo.

Se repezi afară fără să aibă timp să asculte obiecţiile mătuşii.

De-a lungul drumului, alergă. Ajunse la casă gâfâind şi cu un junghi. Introduse repede cheia în broască şi împinse uşa.

Maşina de scris dispăruse. Totul era curat, perfect aranjat. Rachel deschise în grabă sertarele dulapurilor.

Erau goale. Damon plecase cu poemele sale!

Oare ce va face?

Ultima dată când se văzuseră, se certaseră. Şi apoi, Damon plecase de azi pe mâine, fără s-o anunţe. Se repezi spre pubelă. Dar era goală şi ea.

Puţin liniştită, se întoarse în camera de zi şi se aşeză pe canapea.

Damon îi va da probabil poemele prietenului său editor. Oarenu-i promisese asta?

Editorul i le va înapoia. Sau i le va trimite însuşi Damon.

Doar dacă nu uita caietele în fundul unui sertar? Poate nu se va mai gândi niciodată la ele. Cum nu se va mai gândi nici la ea… La „mica vrăjitoare” pe care o

sărutase o dată sau de două ori, mai mult din joacă decât din pasiune… „Mica vrăjitoare” care înotase alături de el… „Adolescenta” înzestrată cu o urmă de talent.

Desigur, o încurajase să lucreze. Dar asta nu însemna mare lucru. Se dusese să-şi regăsească prietenii instruiţi şi străluciţi. Rachel i se păruse de departe foarte naivă şi foarte copilăroasă…

Poate editorul nu îndrăznise să spună cât de nereuşite găsise poemele sale.

Înainte de a pleca, Damon ar fi putut totuşi să-i lase un mesaj!

Se revăzu în braţele sale, pe aceeaşi canapea. „Pe cine iubeşti acum?” o întrebase sarcastic.

O cuprinse mânia. Bătea furioasă cu degetele în perne.

— Te detest, Damon Curtis! suspină. Te detest!

Treptat se calmă. Raţiunea îi comandă să-l uite pe Damon şi să încerce să-l iubească pe Jerry.

În timpul zilelor care urmară, acceptă sărutările tânărului bărbat. Le răspundea cu căldură şi prietenie. Dar fără pasiune.

Viaţa continua, în aparenţă calmă.

Într-o dimineaţă, Rachel primi o scrisoare. Revista literară căreia îi trimisese nişte poeme, le va publica.

Câteva săptămâni mai târziu, primi un exemplar al revistei. O bucată de hârtie albă marca una din pagini. Deschise şi-şi descoperi poemele.

Pe hârtia albă erau mâzgălite în grabă două cuvinte: „Felicitări. Damon”.

— Ce este asta? întrebă Anne.

Roşind, Rachel îi întinse revista. Păstrase hârtiuţa în căuşul palmei.

— Mi-au… fost publicate poemele, bâigui tânăra fată.

Simţise o oarecare uimire văzându-şi numele tipărit.

Această uimire dispăru rapid.

— Adevărat, draga mea? se miră Anne.

Citi numele tinerei fete în josul paginii şi-i întinse revista.

— Asta este foarte bine. Le voi citi când voi avea timp.

Puţin mai târziu, Anne parcurse poemele. Le vorbi despre asta soţului său şi lui Jerry:

— Sunt foarte drăguţe, o asigură.

Comentariul o întristă pe Rachel. Familia Longholm părea destul de impresionată, dar mai ales surprinsă. Bert o felicită ridicând din umeri.

— N-am auzit vorbindu-se niciodată de această revistă, mormăi. Jerry citi versurile tinerei fete cu un aer stânjenit. Un bărbat nu citea poeme, gândea probabil.

— Ai primit bani? o întrebă.

— Nu încă. Oricum, nu va fi mare lucru.

— Ah, bun! făcu Jerry uşurat.

Oare de ce părea mulţumit? se întrebă Rachel. Pentru că va fi plătită, sau pentru că primea bani puţini?

Când fu singură în camera sa, citi şi reciti bileţelul lui Damon.

Oare n-o uitase complet?

Fusese drăguţ că se gândise să-i expedieze revista. Privi semnătura scrisă în grabă „Damon”… O cuprinse tristeţea. îşi muşcă buza, stăpânindu-şi un suspin. Apoi mototoli hârtia şi o aruncă.

* * *

Rachel scrisese două poeme noi. Le trimise unei alte reviste, a cărei adresă i-o dăduse Damon. îi fură înapoiate cu poşta, cu o scrisoare de refuz.

Le reciti cu atenţie. Erau puerile, stângace, hotărî. Le aruncă la gunoi.

Când încercă să scrie din nou, nu-i mai reveniră

cuvintele. Încercă de mai multe ori. Fără rezultat.

Descurajată, decise să abandoneze poezia. Oricum, era un mijloc copilăresc de a-şi pierde timpul liber, decretă. Doar o întâmplare făcuse să-i fie publicate câteva poeme.

Timpul se răcise. Un vânt glacial venea dinspre mare.

Într-o dimineaţă, Anne îi întinse tinerei fete un plic lung alb.

— Pentru tine…

Editorul căruia Damon îi dăduse poemele sale, îi scrisese. Dorea să publice unul. Pe de altă parte, voia să adune cea mai mare parte dintre ele într-o culegere.

Era absurd. Rachel cu greu putea crede ce citea. Oare de cenu-i spusese Damon nimic? Cu siguranţă, ştia asta!

Poate-i va da acum vreun semn? Aşteptă, plină de speranţă. Dar Damon n-o făcu.

Rachel îi scrise lui Carl Watkins, editorul, refuzându-i politicos oferta.

* * *

În lunile aprilie şi mai a fost foarte irig. Vacile fuseseră aduse la fermă şi viţeii despărţiţi de mama lor. Veniseră camioane să caute animale de vânzare. Apoi, animalele fuseseră lăsate din nou pe păşuni.

Săptămâni întregi, ploaia nu încetă să cadă. Când se opri, în sfârşit, la fermă erau multe de făcut. Ajutorul Rachelei fu binevenit.

În acea zi, tânăra condusese tractorul, în timp ce Jerry distribuise furajele.

Apoi se întoarse la fermă, îşi scoase cizmele de cauciuc şi-şi trecu mâna prin părul în dezordine.

În curte staţiona o maşină. De aceeaşi marcă şi tot roşie, ca a lui Damon.

Oare cine era acolo?

Rachel împinse uşa bucătăriei.

Anne şi vizitatorul său îşi beau ceaiul. Rachel se opri. Privirea sa întâlni ochii cenuşii ai lui Damon…

— Bună ziua, Rachel.

Vocea îi era indiferentă. Totuşi tânăra fată simţi o mânie ascunsă. Oare de ce era supărat?

— Bună ziua… răspunse cu o voce nesigură.

— Domnul Curtis te aştepta, declară Anne, privind-o cu curiozitate. Rachel se aşeză şi-şi turnă o ceaşcă de ceai. Câteva clipe mai târziu, sosiră Jerry şi Bert.

— Eram în zonă, explică Damon. Am venit să vă spun bună ziua…

Era târziu deja. Probabil va rămâne peste noapte.

Rachel se simţi renăscând. Damon avea un efect ciudat asupra ei. Uneori i se părea că era un instrument muzical între degetele sale. Când Damon lipsea, rămânea tăcută. Ca moartă.

Bărbaţii îşi băură ceaiul şi se ridicară. Se întoarseră la muncă.

— Pot să vă ajut? le propuse Damon.

Jerry îi aruncă o privire ironică.

Damon purta costum de oraş şi cravată de mătase.

Bert îi mulţumi politicos oaspetelui şi-i acceptă oferta. îi împrumută nişte haine.

Damon se întoarse la fermă puţin mai târziu. îl ajutase pe Bert să repare o împrejmuire. Părul îi era ciufulit de vânt. O zgârietură lungă îi brăzda mâna. Dar părea încântat.

Părea să se înţeleagă perfect cu Bert. Cât despre Jerry, acesta rămase tăcut.

După cină, se adunară în camera de zi. Rachel se duse să se aşeze lângă Jerry, care se ridică imediat pentru a deschide televizorul. Damon îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar tânăra fată îl ignoră.

Atunci se ridică şi, adresându-se lui Bert, îl întrebă:

— Pot să fac câţiva paşi afară cu Rachel?

Bert păru surprins.

— Desigur.

Anne îl privi pe Damon. Apoi pe Rachel. În sfârşit, spuse:

— Este frig, Rachel. îmbracă-te.

Damon o ajută pe tânăra fată să-şi pună mantoul. îi zâmbi. Totuşi, ochii îi rămaseră reci, preocupaţi.

Brusc, Jerry declară cu hotărâre:

— Vă însoţesc!

Damon îşi aţinti privirea asupra sa.

— Îmi pare rău, Jerry. Doresc să-i vorbesc Rachelei. Numai ei.

— Şi de ce? replică celălalt violent.

— Avem de discutat. Dacă Rachel va vrea să te pună la curent, îţi va povesti după aceea…

Bert se încruntă.

— Jerry…

Acesta strânse pumnii.

— Rachel este logodnica mea.

— Adevărat? murmură Damon.

Se întoarse spre Rachel. Tânăra fată era foarte îmbujorată.

— V-aţi logodit? o întrebă.

— Nu oficial, declară Jerry. Dar nu vom întârzia s-o facem. Rachel se va căsători cu mine.

Îşi aţinti asupra tinerei fete o privire rugătoare. Trebuia să răspundă „da”… Acum, pentru el era o problemă de onoare.

Rachel deschise gura.

— Nu, se auzi răspunzând. Nu, Jerry. îmi… pare rău.

Bărbatul roşi puternic. Încercă să vorbească, dar cuvintele îi muriră pe buze.

Rachel făcu un pas spre el. Dar Damon o prinse de braţ şi o duse spre uşă.

— Vino, Rachel.

Îl urmă, dezamăgită. Jerry nu merita să fie umilit în asemenea măsură, se gândi. Chiar dacă o căutase. Totuşi, ea îi acceptase săruturile şi-l lăsase să creadă că se va căsători cu el într-o zi.

Şi brusc, îl respinsese în public.

Damon avusese dreptate s-o scoată afară.

Lui Jerry nu-i trebuia simpatia şi mila sa. Mai ales de faţă de martori. Merseră în direcţia mării.

Damon rămase tăcut. Rachel lupta cu lacrimile.

Ajunseră în vârful colinei. Valurile se spărgeau cu zgomot de stânci. Damon se întoarse spre ea. îi văzu lacrimile strălucind în întuneric.

— Plângi pentru Jerry?

Rachel dădu din cap.

— Am fost prea crudă.

— Da.

Se întoarse. Tânăra fată începu să plângă fără să se mai stăpânească. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Le şterse cu mâna.

Damon privea marea.

— I-ai spus lui Jerry că-l vei lua de bărbat?

— Nu.

Damon îşi plecă privirea asupra tinerei fete.

— Atunci, de ce are această idee în cap?

Rachel bâigui:

— Pentru că… l-am lăsat s-o creadă…

— Nu voiai să te căsătoreşti cu el, dar i-ai acceptat atenţiile.

— Da, protestă Rachel, mă gândisem să-l iau de soţ. Şi brusc, am înţeles că o asemenea căsătorie era imposibilă.

— Înţeleg… Lecţia mea n-a folosit la nimic! Pot să ştiu de ce ţi-ai schimbat părerea de la o clipă la alta?

— Nu ştiu, murmură Rachel.

Bărbatul făcu câţiva paşi, îndepărtându-se. Vântul i se juca în părul negru.

Se întoarse în sfârşit spre ea şi o întrebă brusc:

— De ce l-ai trimis la plimbare pe Watkins?

Rachel tresări.

— Cum asta?

— Ţi-a propus să-ţi publice poemele. Ai refuzat. Oare nu-ţi aminteşti?

— Ba da, fireşte. Dar… nu l-am trimis la plimbare.

— Să nu te joci cu vorbele. I-ai permis să publice doar unul din poeme în culegerea pe care o pregăteşte acum. Nu vrei să auzi vorbindu-se despre o carte consacrată operei tale. De ce?

Se făcea tot mai întuneric. Rachel de-abia îl vedea pe Damon. Totuşi, i se părea că o privea ameninţător…

Făcu stânga-mprejur şi începu să meargă spre casă.

— Nu vreau să-mi văd poemele tipărite, declară. De ce te priveşte asta?

Damon o prinse cu brutalitate de umeri.

— Imaginează-ţi că mi-am dat multă osteneală! mai întâi, pentru a alege cele mai bune versuri. Apoi, pentru a pune să fie dactilografiate. Şi în sfârşit, pentru a-l convinge pe Carl Watkins să le citească şi să le editeze! Şi acum, dai înapoi! Am venit aici pentru a afla de ce.

— Nu… ştiu, bâigui Rachel. Nu credeam că ai să pui asta atât de mult la inimă.

— Dumnezeule! exclamă Damon, ridicând ochii spre cer.

— Ascultă! protestă Rachel, nu mi-ai spus niciodată nimic! Niciodată! Am fost convinsă că ai uitat acele poeme. Ai fi putut să-mi scrii, să mă anunţi!

O copleşi dezamăgirea. Damon îi scruta faţa în întuneric. îşi înghiţi lacrimile şi întoarse privirea.

— Două cuvinte… nu era prea mult, murmură cu resentiment.

— Tu nu ţi-ai dat osteneala să-mi trimiţi măcar jumătate de cuvânt!

— Nu-ţi ştiam adresa.

— O avea mătuşa ta. Nu puteai să n-o ştii.

— Nu i-am cerut-o.

Damon declară cu răceală:

— Speram că vei reveni cu timpul la sentimente mai bune. Nu te-a preocupat soarta poemelor tale? Nu te gândeai decât să mă deteşti?

— Nu te detest.

— Iată măcar un punct bun…

Începură să meargă din nou. Mirosul puternic de iod al mării se îmbina cu mirosul de iarbă udă. Luna apărea şi dispărea printre nori.

— Să ştii că n-am uitat de poeme! remarcă Damon.

— De unde să ştiu asta? M-ai uitat şi pe mine.

— Nu spune prostii!

— Adolescenţii spun întotdeauna prostii.

Damon strânse din dinţi.

— Uneori, am dorit să te bat la fund. Explică-mi limpede de ce nu vrei să-ţi vezi poemele publicate, Rachel?

— Nu valorează mare lucru. Am expediat două la o revistă. Mi-au fost înapoiate. Nu voi mai scrie niciodată.

Spre stupefacţia tinerei fete, Damon izbucni în râs. îi luă mâna cu tandreţe.

— Prostuţo! Cea mai mare parte dintre poeţii şi scriitorii cunoscuţi din lumea întreagă şi-ar putea acoperi casele cu scrisori de refuz. Nu ştiai?

— Poemele acelea nu valorează nimic, insistă Rachel. Le-am citit după aceea. Mi-am dat seama că erau chiar

nereuşite. Am încercat să scriu altele, dar n-am mai reuşit. Poate n-am mai avut nimic de spus. Totuşi, am avut idei. Evident, nu sunt în stare să le transcriu.

— Asta va reveni, pot să te asigur. Acum, ascultă-mă, Rachel!

Oare îi pot spune lui Carl Watkins că ţi-ai schimbat părerea? înainte să plec, îmi dai promisiunea să-i scriu să-ţi publice poemele! Nu-ţi este ruşine să te laşi demoralizată de o simplă scrisoare de refuz?

— Nu este singurul motiv, mărturisi Rachel. Când eşti aici, totul este altfel. Înţelegi… ce scriu. Familia Langholm nu este interesată de poezie.

— Le-ai arătat versurile publicate?

— Desigur. Au fost mulţumiţi. Dar în acelaşi timp, au considerat asta ciudat.

— Cei din familia Longholm sunt foarte drăguţi. Totuşi, sunt departe de a fi amatori de artă…

Se întrerupse, şi aruncă brusc:

— După ceea ce s-a petrecut în această seară, te vei afla într-o situaţie stânjenitoare…

— Din cauza lui Jerry? Dacă aş fi avut bani, aş fi plecat. Dar n-am. Va trebui să rămân aici.

— Nu va fi uşor. Nici pentru tine, nici pentru ceilalţi.

— Mai ales pentru Jerry… murmură Rachel.

— Chiar te vezi soţia acestui bădăran?

— Jerry nu este…

Damon o întrerupse.

— De acord, de acord! Să nu-mi enumeri calităţile lui Jerry, nu doresc deloc să aud o cascadă de complimente.

— Oh!

Rachel se întoarse spre el, dar alunecă uşor pe noroi. Damon o ajută să-şi recapete echilibrul şi o îmbrăţişă. Haina îi era descheiată. Rachel îi simţi căldura pieptului pe obraz. Rămaseră nemişcaţi îndelung, strânşi unul lângă

celălalt.

După un oftat uşor, tânăra fată şopti:

— Mi-ai lipsit…

Damon îi mângâie părul. Rachel înălţă capul şi buzele li se întâlniră într-un sărut rapid, plin de tandreţe.

Apoi, scriitorul îi înconjură umerii cu braţul şi o conduse spre fermă.

Puţin înainte de a ajunge la veranda luminată, o întrebă gânditor:

— Îţi doreşti să rămâi aici?

— Ţi-am spus, dacă aş fi avut bani, aş fi plecat. îmi voi căuta de lucru.

— Te pot lua cu mine, mâine. Este loc în maşină. În casa mea… Şi de asemenea în viaţa mea, Rachel…

Tânăra fată îl privi fără să îndrăznească să înţeleagă. Oare chiar spusese asta? Avea loc în viaţa sa? Pentru ea?

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? îl întrebă.

O cuprinse o bucurie marcată de nelinişte.

După o clipă de tăcere, Damon declară cu o voce cu intonaţii ciudate:

— Da. De ce nu?

Părea că doar acum îi venise asta în minte. Rachel se simţi îngrozitor de stânjenită. Damon nu se gândise niciodată la căsătorie. Glumise. Sau îi sugerase doar… o legătură.

În naivitatea sa, înţelesese totul pe dos.

— Iartă-mă, murmură. Nu voiai să te căsătoreşti, o ştiu…

Scriitorul o prinse de încheietura mâinii şi o strânse în braţe.

— Ba da! exclamă. Pentru Dumnezeu, nu fugi!

O sărută cu pasiune. Rachel avu o mişcare de protest înainte de a se abandona îmbrăţişării sale. Gura lui Damon slăbi presiunea o clipă şi murmură lângă buzele tinerei

fete:

— Căsătoreşte-te cu mine, Rachel. Spune „da”.

— Da. Da…

Îi oferi buzele şi un lung sărut îi duse într-un vârtej de dorinţă. Apoi, Damon îi dădu drumul.

— Dacă mâine îţi vei schimba părerea, voi înţelege, o asigură. Dar niciodată nu-ţi voi mai da o şansă ca aceasta…

— Nu-mi voi schimba părerea. Te iubesc, Damon.

Acesta îi luă mâna şi o puse pe obrazul său aspru. Apoi îi sărută uşor căuşul palmei.

— Vom aştepta dimineaţa de mâine pentru a anunţa vestea. În seara aceasta, ar fi deplasat…

Ajunseră în camera de zi. Jerry nu mai era acolo. Anne părea epuizată. Bert rămase impasibil. Atmosfera era apăsătoare.

Rachel se duse să se aşeze lângă mătuşa sa.

— Iartă-mă, mătuşă Anne…

Doamna Langholm îşi strânse buzele.

— Jerry s-a comportat prosteşte în seara asta. Dar şi tu eşti de condamnat, Rachel.

— Ştiu.

— Vom vorbi despre asta mâine, făcu Anne aruncându-i o privire lui Damon.

Nu voia să expună problemele familiei în faţa invitatului. Dimineaţa promitea să fie agitată, îşi spuse Rachel…

Tânăra fată dormi foarte prost în acea noapte. Când îşi făcu apariţia în bucătărie, avea ochii umflaţi şi o durea capul.

Anne era deja la treabă. Rachel aşeză masa pentru micul dejun.

În timp ce amesteca fiertura de fulgi de ovăz din oală, Anne remarcă:

— Să mă fi înşelat oare, Rachel? L-ai încurajat pe Jerry, nu?

— Da, nu te-ai înşelat mătuşă Anne. Dacă ai şti cât de mult regret…

— Jerry a greşit spunând că sunteţi logodiţi. Ar fi trebuit să-ţi vorbească mai întâi. Dar nu merită să fie tratat în acest mod. În sfârşit, totul se poate aranja. Vă veţi explica. Pentru că vă iubiţi…

— Nu sunt îndrăgostită de Jerry, mătuşă Anne. Aşa credeam. Şi apoi, aseară, am înţeles că nu. Nu mă pot căsători cu el.

Anne rămase îndelung tăcută.

— Toate cuplurile au suişuri şi coborâşuri, spuse în cele din urmă. Jerry şi cu tine vă înţelegeţi bine. Faceţi fiecare din voi un efort. Să ştii că sărmanul băiat este nefericit.

Îi adresă tinerei fete un zâmbet încurajator.

— Încearcă să înţelegi, mătuşă Anne, făcu Rachel, cu un nod în gât. N-am vrut să fiu răutăcioasă cu Jerry…

Inspiră profund.

— Voi pleca. Astăzi.

Anne încetă să învârtească lingura de lemn în fiertură.

— Nu spune prostii, draga mea. Unde ai să te duci?

— Plec cu Damon. Mă voi căsători cu el.

Acum, fiertura din fulgi de ovăz făcea cocoloaşe, dar Anne nu-i dădea nicio atenţie.

— Vrea să te ia de soţie? Aşadar, pentru asta a vrut să-ţi vorbească în particular?

— Nu chiar…

Rachel era stânjenită. îşi aminti de împrejurările în care o ceruse Damon de soţie.

În fiertură erau tot mai multe cocoloaşe. Anne observă în sfârşit şi luă repede oala de pe foc.

— Sunt foarte decepţionată, declară. N-aveai dreptul să-l încurajezi pe Jerry. Bietul băiat spera într-adevăr să vă căsătoriţi…

— Şi eu m-am gândit să ne căsătorim, mătuşă Anne. Dar…

— Dar un scriitor celebru reprezintă o partidă mai bună decât fiul unui fermier!

— Celebru? Este exagerat! exclamă Damon pătrunzând în bucătărie. Nu păreţi să aprobaţi căsătoria noastră, doamnă Langholm.

— Este o surpriză, domnule Curtis, făcu Anne, stânjenită. Nu credeam că lucrurile au mers atât de departe între dumneavoastră şi Rachel. Sunteţi mult mai în vârstă decât ea.

— Exact. Şi de aceea lucrurile n-au mers departe. Rachel are capacităţi intelectuale pe care nu le poate folosi aici. Ştiaţi asta?

— Nu înţeleg bine… Soţul meu şi cu mine am crescut-o cum am putut mai bine. Vreţi să spuneţi că trebuie să meargă la universitate? Este uşor, dacă o doreşti. Dar asta nu are nimic de-a face cu căsătoria. Rachel vrea să plece cu dumneavoastră astăzi. Soţul meu nu-i va permite. Rachel este foarte tânără. Suntem răspunzători pentru ea. Şi apoi, nu vă puteţi căsători de azi pe mâine. Vă trebuie cel puţin trei zile pentru a obţine autorizaţia. Poate Rachel este destul de naivă să se lase înşelată de dumneavoastră. Dar noi suntem aici!

O licărire amuzată lumină ochii lui Damon.

— Vă înţeleg perfect punctul de vedere, doamnă Langholm. Dar n-am nimic dintr-un seducător josnic. Am intenţia să mă căsătoresc cu Rachel în cel mai scurt timp.

— Atunci, o veţi lua cu dumneavoastră când veţi fi căsătoriţi.

— Damon, murmură Rachel.

Acesta o privi fix, fără să pară că o vede.

— O consider pe Rachel ca pe fiica mea, continuă Anne. Vreau să aibă o nuntă cum se cuvine. Se comportă nesăbuit. Dar este o fetiţă drăguţă. Sunt sigură că-şi doreşte ca lucrurile să fie făcute corect.

— Dacă aş pleca în această dimineaţă cu Damon, ar fi mai bine pentru Jerry, interveni tânăra fată.

Expresia Annei se îmblânzi.

— Ai dreptate. Totuşi, nu vreau să pleci aşa. N-ai să te căsătoreşti în pripă. Ne-ar face rău unchiului tău şi mie.

— Oh, mătuşă… făcu Rachel, gata să plângă.

Damon o întrerupse.

— Aveţi dreptate, doamnă Langholm. Astăzi mă voi întoarce la Auckland. Am câteva… treburi de rezolvat înainte de căsătorie. Când vreţi să aibă loc?

Rachel se simţi dezorientată. Oare Damon îi ţinea parte mătuşii împotriva ei? Nu înţelegea bine… Voia cu adevărat o nuntă convenţională, cu o masă bogată şi numeroşi invitaţi? Căci pentru mătuşa Anne, o „nuntă cum se cuvine”, asta însemna.

— Nu vreau o nuntă mare! se auzi spunând.

De ce nu insista Damon s-o ia cu el imediat?

— Nu o nuntă mare, spuse blând Anne. Ci o nuntă frumoasă.

— Vei fi încântătoare în alb, murmură Damon.

Rachel îi aruncă o privire ucigătoare. Era convinsă că-şi bătea joc de ea.

Scriitorul se întoarse spre Anne.

— Nunta ar putea avea loc peste două săptămâni. Ce credeţi?

„Nu vreau să aştept două săptămâni!” dori să strige tânăra fată. Se strădui să rămână calmă. Trebuia să se comporte ca un adult.

— Oare chiar este necesar? întrebă. Nu ţin la rochie

lungă…

— Două săptămâni? repetă Anne. Este cam puţin. Oamenii vor bârfi…

— Ce-ar putea spune? întrebă Damon cu indiferenţă.

— De ce nu într-o lună? propuse Anne.

— Nu! declară Rachel cu energie.

— Nu? repetă Damon.

O privi cu un aer amuzat.

— Vrei să aşteptăm o lună? Adevărat? îl întrebă tânăra fată.

— Bineînţeles că nu, draga mea.

Anne turnă fiertura de fulgi de ovăz, plină de cocoloaşe, în farfurii. Oftă.

— Bun. Ei bine, să spunem două săptămâni. Va dura mai puţin pentru sărmanul Jerry.

Capitolul *1*

Rachel nu-l revăzu pe Damon înainte de ziua nunţii. Acesta îi telefona în fiecare seară. Prima dată o întrebă dacă îşi schimbase părerea.

— Nu, răspunse scurt tânăra fată.

Când suna telefonul, se repezea agitată spre aparat. Dar îndată ce auzea vocea lui Damon, o cuprindea timiditatea. Nu găsea nimic de spus. De altfel, telefonul se afla în hol, foarte aproape de camera de zi. Familia Langholm îi auzea şi cel mai mic cuvânt.

Damon părea să aibă foarte multe de făcut. Se ocupa de publicarea noii sale cărţi. Culegerea de poeme a Rachelei era de asemenea gata să fie publicată.

Tânăra fată nu-şi dorea să plece în călătorie de nuntă. Damon fu uşurat. Deocamdată, nu putea să lipsească.

Rachel avusese o explicaţie cu Jerry. Acesta o privise ca şi când era un monstru. Apoi se adâncise în munca sa, evitând-o la maximum. Câteva zile înainte de data nunţii,

plecă la vânătoare în compania unui prieten. Probabil nu se va întoarce înainte de o săptămână sau două.

Plecarea sa simplifica lucrurile. Îndată ce-l vedea pe Jerry, povara remuşcărilor o făcea să sufere.

Anne o duse la Napier pentru a-şi cumpăra rochia de mireasă. Rachel alese o rochie foarte simplă, din crep alb.

— Ar trebui să iei ceva mai elegant! protestă Anne.

— Asta-i va plăcea lui Damon, o asigură tânăra fată.

Acesta îi telefon în ajunul nunţii. Se cazase la hotelul din sat. îi descrise într-o manieră comică Rachelei servitorii de la bar.

— I-am invitat la nuntă, declară. În uniformă, desigur.

Uniforma se compunea din şorţ, cizme de cauciuc şi tricouri negre. Rachel râse din toată inima imaginându-şi scena.

— Pe mâine, Rachel, murmură Damon.

— Aş fi vrut să te văd în seara asta…

— Şi eu. Dar mătuşa ta are principii.

— Ştiu…

— Nu împărtăşeşti superstiţiile mătuşii?

— Nu sunt superstiţioasă.

— Ah, da? Cu atât mai bine. De-abia ne cunoaştem, nu-i aşa Rachel? Nu ştim mare lucru unul despre celălalt.

— Este adevărat…

Rachel îşi strânse părul în coc. Apoi îşi puse pe cap cununiţa de trandafiri artificiali oferită de mătuşa sa. îşi contemplă imaginea în oglindă.

În acea clipă îşi aminti cuvintele lui Damon. „Nu-ţi voi oferi niciodată trandafiri”.

Scoase cu hotărâre cununiţa.

— Nu mi se potriveşte, mătuşă Anne.

— Rachel, trebuie să ai ceva pe cap! Deja n-ai vrut voal…

Tânăra fată o sărută pe obraz.

— Aşteaptă…

Ieşi din cameră şi se întoarse câteva clipe mai târziu, cu braţele încărcate cu flori de iasomie. Şi le prinse cu agrafe în păr. îi căzeau până la umeri într-o cascadă parfumată.

— Este foarte frumos, admise Anne. Dar flori proaspete…

— Vor dura destul de mult timp!

Anne o privi gânditoare.

— Eşti sigură de ceea ce faci, Rachel? o întrebă. îl cunoaştem atât de puţin pe acest bărbat…

„Nu ştim mare lucru unul despre celălalt”, spusese Damon. Totuşi, sufletele lor erau foarte apropiate.

Oare asta nu era cel mai important?

Damon o aştepta în faţa altarului. îi adresă o lungă privire. Apoi îi zâmbi. îi luă mâna şi o păstră strânsă în a lui.

Când ieşiră din biserică, o ţinea încă de mână. Pozară pe treptele bisericii pentru un fotograf angajat de doamna Longholm.

Erau prezenţi doar câţiva vecini. Asta însemna vreo duzină de persoane. Nu se întoarseră la fermă pentru masa de nuntă. Fusese comandat un prânz la restaurantul hotelului unde Damon îşi petrecuse noaptea. După masă, Rachel îşi schimbă rochia de crep alb cu un costum de lână de culoare grej. îşi scoase florile de iasomie, care începuseră să se ofilească deja.

Luă una dintre flori şi o ascunse între paginile cărţii sale de rugăciuni. Aceasta îi aparţinuse mamei sale. Era singura amintire de la ea, alături de fotografia de nuntă. Fotografia se afla deja în valiză.

Îşi părăsiră invitaţii sub o ploaie de confeti. Li se adresară tradiţionalele felicitări. Damon răspunse cu bunăvoinţă.

Când fură la câţiva kilometri de sat, Damon opri maşina. Se debarasară de confeti şi îşi periară hainele şi scamele.

— Mai ai în coc… făcu scriitorul.

Rachel îşi scoase agrafele şi-şi scutură părul.

— Au căzut?

— Da. îmi place când îţi laşi părul liber.

— Oh, nu ţi-a plăcut coafura mea, la biserică?

— Ai fost foarte frumoasă.

— Mătuşa Anne a vrut să mă îmbrac în alb.

— Şi eu am dorit asta. Ţi-a fost destul de cald în acea rochie uşoară?

— Da! Şi acea „rochie uşoară” era rochia mea de mireasă. Visul fiecărei fete tinere…

Damon începu să râdă.

— Nu încetezi să mă surprinzi, Rachel. Oricum, în zilele noastre, eşti cu siguranţă una dintre puţinele care pot purta o rochie albă cu capul sus!

Erau foarte aproape unul de celălalt. Damon îmbrăţişă talia Rachelei. îşi strecură mâna sub vesta tinerei femei. Prin mătasea bluzei, aceasta îi simţea căldura palmelor.

Damon îşi lăsă capul în jos şi buzele li se întâlniră. Tânăra femeie îşi înnodă mâinile în jurul gâtului scriitorului şi sărutul deveni pasionat. îmbrăţişarea lui Damon era atât de strânsă, încât de-abia respira.

Buzele soţului său îi lăsară gura.

Coborâră de-a lungul gâtului şi se opriră în adâncimea decolteului.

Începu să-i descheie nasturii bluzei. Rachel îl privea cu ochii pe jumătate închişi, în timp ce făcea asta.

Se apropie o maşină. La zgomotul motorului, Rachel se încordă. îşi apropie instinctiv marginile bluzei.

Maşina trecu. Damon începu să râdă. Rachel era

foarte îmbujorată.

— Nu este nici momentul, nici locul, doamnă Curtis! declară Damon. Dar nu-ţi face probleme. Avem tot timpul!

Rachel se instală în maşină şi se aranjă. Damon se aşează lângă ea. îşi strecură mâna în decolteul bluzei.

— Lasă-mă s-o fac, îi murmură.

Se aplecă şi sărută uşor curbura unui sân. Apoi încheie el însuşi nasturele. Tânăra femeie îl privi, surprinsă şi intimidată în acelaşi timp.

Apoi, Damon porni motorul.

Rachel privi mâinile soţului său pe volan. îşi aminti înfiorându-se de căldura lor pe trupul său. Se vor cunoaşte unul pe celălalt, şi curând, trupurile lor nu vor mai avea mistere.

Se opriră la Napier aproximativ o oră. După o masă uşoară, se îndreptară spre plajă. Se opriră în faţa statuii din bronz a Paniei. Sirena părea că priveşte cu nostalgie spre mare.

Foarte aproape, o placă amintea teribilul cutremur care distrusese în întregime oraşul, în 1931.

Rachel se înfloră uşor. Contemplă plaja. După curemur, bolnavii fuseseră aliniaţi în spitalul care era o ruină. Atunci se ridicase un val, care-i ameninţase pe oamenii incapabili să se mişte. În ultimul minut, valul scăzuse.

— Nu fi atât de delicată, făcu Damon cu amabilitate.

— De unde ştii la ce mă gândesc?

— Îţi văd expresia. Toate astea s-au întâmplat acum mult timp. Oraşul a fost reconstruit…

— Mi s-a povestit că pământul s-a cutremurat zile întregi. Un autobuz a căzut într-o crevasă: pământul tocmai se deschisese în faţa lui. Apoi s-a închis.

Damon o luă de acolo.

— Vino. Avem drum lung de făcut.

Porniră din nou. Pentru prima dată în viaţă, Rachel putu să admire cei trei vulcani cu piscurile acoperite de zăpadă: Tougarino, Ngauruhoe şi Ruapehu. Din unul dintre ei ieşea un fum gros. Nu erau stinşi, şi se puteau trezi dintr-o clipă în alta.

— Cunoşti povestea acestor vulcani? o întrebă Damon.

Rachel scutură din cap.

— A fost o dată un prinţ, începu scriitorul. Se numea Ngatoro-i-rangi. S-a pierdut în munţi, unde viscolul făcea ravagii. Urma să moară de frig. Atunci, a rugat zeii să-i trimită foc. Şi ei i-au trimis. În semn de recunoştinţă, acesta le-a sacrificat-o pe amanta sa, o sclavă. A aruncat-o în craterul Ngauruhoe.

Rachel se strâmbă. Damon începu să râdă.

— Eşti prea sensibilă!

— Zeii i-au apreciat sacrificiul? îl întrebă.

— Focul a rămas în munte… într-o zi te voi duce să schiezi pe pantele lui Ruapehu.

— Nu ştiu să schiez.

— Vei învăţa.

O privi cu subînţeles.

— Am multe să te învăţ…

Rachel îşi întoarse privirea şi roşi uşor.

Damon îi prinse mâna. Tânăra se aplecă într-o parte, şi-şi rezemă obrazul de umărul soţului său.

Curând, Damon trebui să schimbe viteza şi dădu drumul mâinii Rachelei.

Trecuseră de munţi şi mergeau de-a lungul unui lac. Puţin mai departe, văzură o enormă centrală electrică.

— Te-ai crede în plin science-fiction, remarcă Rachel. Este sinistru…

Se înnoptase. Începu să plouă. Damon opri într-un orăşel şi se îndreptară spre un restaurant.

Comandă vin pentru a însoţi cina. Rachel bău două pahare. Nu fusese obişnuită cu alcoolul. Vinul îi încălzi obrajii şi-i dezlegă limba. Spre marea sa surpriză, se arătă foarte tandră faţă de soţul său.

După cină, îşi reluară drumul.

Rachel adormi. Se trezea din când în când. Ştergătoarele se mişcau fără încetare pe parbriz.

În întuneric, privea în taină profilul lui Damon. Acesta se consacra în întregime condusului. îl admira. Se simţea în deplină siguranţă.

Damon luase o pătură de pe scaunul din spate şi o puse pe picioarele soţiei sale. Rachel se înfăşură în lâna moale. îşi dori să-şi sprijine din nou capul pe umărul lui, dar rezistă acestei dorinţe. Damon avea nevoie de o anumită libertate de mişcare.

Ajunseră în sfârşit la Auckland.

Rachel încercă să vadă cum arăta oraşul în care va trăi de acum înainte. Străbătură suburbiile oraşului. Rachel nu observă mare lucru, în afară de străzile ude şi de lumini de case, ici şi colo.

Damon încetini viteza, pătrunzând în centrul oraşului. Străzile erau bine luminate. Rachel văzu defilând magazine, imobile de birouri, adevăraţi zgârie-nori.

Faţadele lor din metal şi sticlă se ridicau foarte sus.

Şi la Auckland puteau avea loc cutremure. Ca la Napier. Ştia asta…

Nu-şi putu stăpâni o exclamaţie înspăimântată.

Damon îi aruncă o privire rapidă.

— Se construieşte din ce în ce mai mult în înălţime. Cu noile tehnici… Se presupune că aceste construcţii rezistă la zgâlţâieli…

— Da? făcu Rachel, neîncrezătoare.

Trecură pe lângă port. Luminile se reflectau în apa întunecată. Un pod mare, metalic, era luminat de globuri

portocalii.

Damon o luă pe o străduţă. Puţin după aceea, făcu o manevră. Maşina se angajă încet pe o alee. Opri motorul. Se aflau într-un garaj.

Damon se aplecă spre Rachel şi o sărută pe obraz.

— Bine ai venit în noua ta casă, îi spuse încet.

Tânăra femeie ieşi din maşină. Damon deschise portbagajul şi scoase valizele.

Nu mai ploua. Arborii picurau încă. Zgomotul circulaţiei ajungea la ei, surd.

Damon o luă înaintea Rachelei şi o conduse până la o uşă. După ce puse valizele jos, puse mâna pe o cheie.

— Trebuie să te iau în braţe pentru a te trece pragul?

— Nu. Mulţumesc…

Damon deschise şi aprinse lumina. Se aflau într-un antreu mic. Podeaua era acoperită cu o mochetă groasă, brună, peste care era aruncat un covor oriental.

Pe o masă mică, se afla o vază de cristal plină cu trandafiri galbeni.

Damon dădu din cap.

— Doamna Baker s-a gândit la toate!

Întâlni privirea surprinsă a Rachelei.

— Nu ţi-am vorbit niciodată despre ea? Vine o dată pe săptămână şi face curăţenie. Se interesează de toate lucrurile. S-a gândit chiar la flori…

Cercetă vaza.

— Vaza nu-mi aparţine… Probabil ne-a împrumutat-o pentru ocazie!

Închise uşa de la intrare şi puse valizele într-un colţ.

— Vino…

Se îndreptă spre o altă uşă. O rază de lumină se strecura pe dedesubt, remarcă Rachel.

În salon, toate lămpile erau aprinse. Rachel intră prima. În spatele ei, Damon scoase o exclamaţie înăbuşită.

Era o încăpere vastă, frumos decorată în verde deschis şi albastru, cu câteva pete de roz închis.

Pe canapeaua mare, era aşezată o femeie. O femeie îmbrăcată într-un neglijeu de mătase, împodobit cu dantelă. Părul de culoare închisă îi cădea pe umeri. Avea o revistă deschisă pe genunchi.

Întoarse capul şi-i privi cu ochii săi albaştri.

Timp de câteva clipe, nimeni nu mişcă. Nu fu rostit niciun cuvânt.

Apoi se auzi vocea lui Damon, răguşită de mânie.

— Ce faci aici?

— Damon, dragul meu!

Zâmbea amuzată.

— Ei bine, te aştept!

Îi aruncă o privire Rachelei şi se ridică, graţioasă.

— Îmi pare rău, draga mea. Dar Damon ar fi trebuit să mă anunţe înainte de a aduce aici noua sa cucerire!

Se întinse. Materialul uşor i se întinse peste piept. Evident, sub acea mătase roz era goală.

— Nu este nostim, Paula! mormăi Damon. Nu-i nostim deloc… Cum ai intrat?

Femeia îi aruncă o privire de scuză Rachelei.

— Cu cheia pe care mi-ai dat-o, fireşte, dragul meu. Când m-ai aruncat afară săptămâna trecută, ai uitat să mi-o ceri.

— Nu te-am aruncat afară.

— Să spunem că m-ai invitat politicos să părăsesc locul. Ar fi trebuit să-mi explici ceva mai bine ce se întâmpla, Damon. Aş fi înţeles.

Damon trecu în faţa Rachelei. Încercă să-şi controleze vocea:

— Nu poţi să rămâi aici, este limpede? Fă-ţi valiza. Chem un taxi.

Se îndreptă spre telefon şi formă imediat un număr.

Paula făcu o mică strâmbătură. Se întoarse spre Rachel.

— Ce bărbat energic! spuse ironic. Dacă ne-am prezenta? Damon îşi uită orice datorie… Mă numesc Paula Winfield.

Damon puse receptorul la loc cu violenţă.

— Pentru Dumnezeu, Paula, taci şi pleacă! Rachel este soţia mea! Paula se clătină uşor, dar redeveni rapid stăpână pe ea însăşi.

— Oh, draga mea! Serios? Nu puteam să ghicesc…

Damon reluă telefonul. Paula i se adresă lui, de data aceasta.

— Aşadar, trebuie să te felicit? Sunt prima care află vestea?

— Nu.

Damon obţinuse legătura. Ceru un taxi.

— Va fi aici în douăzeci de minute, declară închizând. Unde vrei să mergi?

— Poate la Armata Salvării? Cu cerşetorii?

— Încetează cu gluma.

— Deci am douăzeci de minute să mă pregătesc, făcu femeia, îndreptându-se spre încăperea vecină. Rachel zări acolo un pat mare.

Cuvertura albă cu auriu era deja împăturită, descoperind cearşafurile.

Damon telefonă din nou. Rezervă o cameră la hotel pe numele Paula Winfield.

Rachel rămase nemişcată lângă uşă. Bărbatul puse receptorul la loc.

— Ia loc, Rachel!

Aceasta se supuse. Evitând canapeaua, se instală într-un fotoliu comod.

Cu o mână, Damon îşi dădu părul spre spate.

— Îmi pare rău, Rachel. Nu… credeam… că… Dacă ai

şti cât de rău îmi pare…

Aceasta rămase tăcută. îl privea cu ochi mari, ca şi când îl vedea pentru prima dată.

Scriitorul făcu un pas spre ea.

— Rachel, te rog, nu…

Vocea Paulei îl întrerupse.

— Damon! îl rugă cu o voce tânguitoare. Nu reuşesc să-mi închid valiza. Vrei să mă ajuţi, te rog?

Furios, acesta se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre cameră.

Paula o privi pe tânăra femeie şi şopti:

— Are un caracter greu de suportat, draga mea! Ai observat deja?

Rachel era incapabilă să răspundă.

Paula se schimbase deja. Purta o rochie din jerseu fin, violet. Această ţinută îi adâncea privirea şi-i dădea mister. Pantofii cu tocuri înalte îi puneau în valoare glezna fină. Era foarte frumoasă, foarte elegantă…

Damon apăru cu o mică valiză albă în mână. îi întinse Paulei o poşetă şi un mantou cu guler de blană. Acesta le luă cu un aer resemnat.

Scriitorul deschise portofelul şi scoase mai multe bancnote.

— Iată cu ce să plăteşti hotelul câteva zile.

— Te gândeşti la toate! exclamă Paula pe un ton ironic. Ţi le voi înapoia când voi lucra.

— Nu-i nevoie.

— Oh, dar ţin la asta! Altfel, ce ar crede soţioara ta?

— Taci! bombăni Damon.

O prinse brutal de braţ şi o trase.

— Pleacă! Taxiul este probabil aici.

— Ei bine, la revedere, draga mea! îi spuse Paula Rachelei. îţi doresc multă fericire!

După plecarea lor, Rachel se ridică. Făcu încet

înconjurul încăperii. Avu impresia că trăieşte un coşmar…

Alături de salon, descoperi o sufragerie şi o bucătărie funcţională. împingând o altă uşă, pătrunse într-o a doua cameră. Aceasta era mobilată cu două paturi identice. O baie luxoasă despărţea această cameră de cealaltă. Cealaltă, cea în care patul mare fusese descoperit. De Paula.

Rămase în cămăruţă şi-şi rezemă fruntea de fereastră. Dar nu putea vedea nimic. Era prea întuneric.

Damon o strigă. Nu-i răspunse şi el i se alătură. Se încordă şi-l respinse când vru s-o ia în braţe.

— Nu ştiu ce să spun, Rachel… făcu el cu o voce răguşită.

— Atunci, nu spune nimic. Prefer asta. Voi dormi în această cameră, dacă nu te superi.

Damon rămase tăcut.

— Cum vrei, spuse în sfârşit. Mă duc să-ţi aduc valiza.

— Puţin după aceea, se întoarse.

— Ai dreptul la o explicaţie, Rachel.

— Sunt foarte obosită, Damon, făcu tânăra, foarte încet.

Bărbatul îşi încleştă maxilarul şi făcu stânga-mprejur. Închizând uşa, murmură:

— Noapte bună…

Capitolul 8

Îndată ce se trezi, Rachel rememoră evenimentele de coşmar din ajun.

Oh, oare de ce nu murise în somn?

Amintirile îi reveniră toate în aceeaşi clipă.

Desigur, Damon o luase de soţie. Dar oare, nu-i forţase într-o oarecare măsură mâna? „Este loc în viaţa mea” îi spusese. Asta nu implica neapărat căsătoria!

Fusese stupidă…

Damon simţise o anumită atracţie fizică pentru ea. Dar o considera prea tânără. Nu-i repetase asta de nenumărate ori?

Nu-şi dorise niciodată s-o ia de soţie. În naivitatea sa, Rachel îi sugerase căsătoria, iar el nu îndrăznise s-o refuze.

Ea îi mărturisise dragostea. Dar Damon evitase să rostească „Te iubesc”. O sărutase, o mângâiase. Pe moment, tânăra fată luase acele mângâieri drept dovezi de dragoste. Mai târziu, o întrebase de mai multe ori dacă-şi schimbase părerea. Acum, înţelegea de ce!

Spera că-i va reda libertatea?

O plăcea. Nu voia să-i facă necazuri. Nu voise să-i spună că o asemenea căsătorie nu-i făcea plăcere. Nu voise să-şi ia cuvântul înapoi.

Ea fusese cea care vorbise prima despre căsătorie.

Ce ruşine îi era! Se simţea îngrozitor de umilită.

Când Anne propusese să amâne ceremonia, Damon profitase de ocazie. Acum, Rachel înţelegea motivele atitudinii sale!

În acea perioadă, Paula trăia cu Damon. Acesta se despărţise probabil de ea, înainte de a-şi aduce soţia acasă.

Oh, ce josnic era totul!

Oare cum o putuse trata pe Paula cu atâta cruzime, noaptea trecută? Rachel se înfioră. O va privi într-o zi Damon cu acea furie glacială?

Dacă se va întâmpla asta, va fi ea la fel de curajoasă ca Paula?

Absorbită în gândurile sale triste, de-abia auzi că se bătea la uşă.

Damon intră, cu o ceaşcă în mână. Rachel se ridică în capul oaselor. Purta o cămaşă de noapte foarte decoltată, din satin.

Damon o privi fără grabă. Tânăra femeie puse mâna pe cearşaf şi-l ridică până la gât.

Scriitorul zâmbi amuzat. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni strâmţi şi cu o cămaşă cu mâneci lungi. Primii nasturi erau descheiaţi, descoperind partea de sus a pieptului.

— Ţi-am adus ceai.

— Mulţumesc, răspunse Rachel în mod reflex.

Incapabilă să se mişte, nu se simţi în stare să ia ceaşca. Faţa lui Damon i se părea familială. Şi în acelaşi timp, avea impresia că priveşte un străin.

Scriitorul puse ceaşca pe noptieră. Zâmbetul îi dispăru.

— Nu te teme, nu voi sări pe tine, o asigură.

Nu trebuie să te ascunzi sub pături!

Rachel luă ceaşca de ceai.

— Bea-l cât este cald! îi recomandă Damon cu oarecare iritare.

— Este drăguţ din partea ta că mi-ai adus ceai, murmură tânăra femeie.

— Vreau să fiu cel mai atent dintre soţi!

Îi adresă o privire gânditoare şi sarcastică în acelaşi timp.

Lacrimile o orbiră brusc pe Rachel. Damon rămase tăcut lângă patul său. Tânăra femeie îşi bău ceaiul. Brusc, scriitorul luă ceaşca şi o puse pe farfurioară.

Se aşeză pe marginea patului. Rachel prinse cearşaful cu o mişcare rapidă.

Ţinea ochii plecaţi. Damon îi luă mâna şi i-o sărută îndelung.

— Nu! exclamă Rachel cu o voce stridentă.

Bărbatul îi ridică bărbia, obligând-o să-l privească. Ochii scriitorului străluceau, plini de o emoţie de neînţeles.

— Ai dreptate, declară. Înainte de orice, explicaţiile…

O panică incontrolabilă o cuprinse pe Rachel. Ridică pumnul şi-l lovi pe Damon cu violenţă. Explicaţii? spunea. Asta nu putea decât s-o umilească şi mai mult. Bănuia ce-i va spune… Dar ea nu avea curajul să-l asculte.

Damon o luase de soţie în urma unui impuls. Din amabilitate. Din milă… Nu mai ştia.

— Nu! exclamă. Nu vreau să-ţi aud explicaţiile.

— În acest caz, îmi acorzi orbeşte încredere?

Damon studie îndelung chipul Rachelei. Miji ochii.

— Nu, nu-mi acorzi încredere, murmură în cele din urmă, sardonic.

Pe chipul său era numai ironie. Nu tandreţe. Nu dragoste…

De-abia îl cunoşteau pe acest bărbat, spusese Anne. Câtă dreptate avusese. Şi cât de proastă fusese Rachel să pretindă contrariul. Realitatea devenea crudă. Soţul său avea o personalitate cu multiple faţete şi nu ştia nimic despre el.

— Cum aş putea să cred… scuzele tale? bâigui Rachel.

— Nu este vorba de scuze, Rachel. Doar de fapte.

Tânăra femeie se înfioră brusc.

— Nimic nu va putea şterge acest fapt: amanta ta te aştepta aici. În seara nunţii tale!

— Fosta mea amantă, o corectă Damon cu răceală. Vrei să mă asculţi până la urmă?

— Nu!

Îşi ascunse faţa în perne. îşi astupă dramatic urechile.

— Pleacă! îi strigă. Lasă-mă în pace!

— Rachel!

O prinse de încheieturile mâinilor şi o obligă să-şi întoarcă faţa spre el. Se aplecă furios:

— Foarte bine, bombăni. Pentru că refuzi să mă

asculţi, nu insist. Gura i se crispă.

— Căsnicia noastră promite să fie mai degrabă nostimă…

— Nu va fi nicio căsnicie!

— Cum asta? se miră Damon.

Rachel înghiţi în sec.

— Plec, declară cu putere.

— Cu siguranţă, nu.

Se aplecă. O ţinea încă pe Rachel cu forţa.

— La bine şi la rău, îi murmură. Până ce moarteea ne va despărţi…

— Putem cere o anulare…

O licărire amuzată lumină ochii cenuşii ai lui Damon.

— Putem şi să ne străduim să facem din această căsătorie o reuşită!

Rachel în privea cu ochi temători. Damon se aplecă şi-i atinse buzele într-un sărut uşor. Tânăra femeie dădu capul într-o parte într-o mişcare disperată.

— Nu!

— Am făcut o greşeală aseară, declară Damon. Ar fi trebuit să te oblig să-ţi îndeplineşti datoria conjugală…

— Nu! strigă din nou Rachel.

— N-ai decât acest cuvânt pe buze, frumoasa mea sirenă.

Se aplecă din nou, de data aceasta cu forţa. Gura sa caldă sărută gâtul tinerei femei şi coborî. În ciuda voinţei sale, Rachel îşi simţi corpul răscolit sub mângâiere. Se încordă.

Damon râse uşor.

— Îţi place?

Rachel încercă să se elibereze.

— Şi Paulei? exclamă ea.

Îl privi cu un aer plin de sfidare. Damon îi sărută buzele din nou. De data aceasta cu brutalitate.

Rachel îşi stăpânea lacrimile. Trebuia să recunoască, înainte de a menţiona numele Paulei, Damon o tratase cu o anumită gentileţe!

În sfârşit, bărbatul înălţă capul. Privirea i se adânci în cea a soţiei sale. Cu o mână, începu să-şi descheie cămaşa. Rachel încleştă pumnii…

— Nu vreau ca…

Damon îi luă mâinile şi le puse pe pieptul său gol acoperit uşor cu păr. Tânăra femeie încercă să-l zgârie, dar îi ţinea cu fermitate încheieturile mâinilor.

Nu reuşea să-i facă rău.

Rapid, bărbatul făcu să alunece bretelele înguste ale cămăşii de noapte. Într-o fracţiune de secundă, Rachel fu goală până la talie. Buzele lui Damon alunecară spre sânii ei.

Atunci, frica puse stăpânire pe tânăra femeie.

— Damon, te rog! îl imploră. Opreşte-te…

— Nu vreau să mă opresc.

Îşi lăsă buzele să rătăcească până la baza gâtului atât de catifelat al soţiei sale. Inima tinerei femei bătea cu putere.

— Te rog, Damon! repetă aceasta. După… după asta, te voi urî. Bărbatul înălţă capul.

— Asta nu va schimba nimic, pentru că vrei să pleci.

O sărută din nou cu o pasiune brutală, care o lăsă respirând greu.

— Nu! strigă din nou.

Damon inspiră profund.

— Dacă te las în pace, vei rămâne?

Rachel ezită. Bărbatul o ţinea de mâini şi o strângea lângă el.

— Ei bine?

— Dacă-mi promiţi să nu mă atingi, spuse în sfârşit, voi rămâne. Damon o luă de umeri şi-şi afundă faţa în părul

Rachelei.

— Nu eşti decât o copilă!

Vocea era răguşită, gâtuită.

— Nu-ţi pot promite că nu te voi atinge, draga mea. Pot să-ţi promit doar că n-am să te violez.

Se îndepărtă şi o contemplă.

— Este cinstit?

Rachel fu copleşită de uşurare. Dădu repede din cap.

— Vei rămâne?

— Da.

Damon o sărută din nou. Rachel se încordă. Nu răspunse sărutului său lung şi foarte tandru. Când îi dădu în sfârşit drumul, ţinu ochii închişi. Ridică braţele şi-şi ascunse faţa în adâncitura cotului.

Oare de ce voia Damon s-o vadă rămânând? Din mândrie? Pentru a nu trebui să le spună prietenilor că fusese părăsit? Sau poate pur şi simplu din joacă, din sfidare…

Dar avea probabil încredere în experienţa sa, în puterea lui de seducţie. Cu siguranţă, spera ca într-o zi sau alta s-o facă să capituleze.

Asta nu se va întâmpla.

— Nu lua totul în tragic! exclamă Damon pe un ton degajat. Să spunem că este vorba de prima noastră ceartă…

Cu aceste cuvinte, ieşi din cameră, cu ceaşca de ceai goală în mână.

Rachel nu se grăbi să se îmbrace şi să-şi facă patul. Se temea de clipa în care trebuia să-l înfrunte pe Damon.

În sfârşit, ieşi. Damon era în bucătărie. îi veni în întâmpinare.

— Ce vrei să facem astăzi? Doreşti să vizitezi oraşul?

— Este o idee bună, răspunse politicos Rachel.

Era fericită să iasă şi să scape de atmosfera

încordată din acel apartament.

Mai întâi, Damon o conduse pe culmea Muntelui Eden, unul dintre vulcanii stinşi care dominau oraşul.

De acolo, admirară Aucklandul care se întindea la picioarele lor: oraşul, portul, marea şi insula Rangitoto.

Vântul se juca în părul Rachelei. Damon îşi puse mâna pe umărul său pentru a-i atrage atenţia şi acea atingere o făcu să se înfioare.

Apoi se duseră să viziteze portul. După aceea, rătăciră pe plaja de la Takapună. Copiii construiau castele din nisip. În depărtare, pe valurile cu reflexe verzi şi albastre, se legănau numeroase vapoare.

— Îţi place? întrebă Damon.

— Da. Mulţumesc…

Damon prinse în mâinile sale faţa tinerei femei.

— Nu sunt doar un ghid al oraşului. Sunt soţul tău. Legal…

O sărută repede înainte de a-i da drumul.

Prânziră într-un restaurant animat, înainte de a merge să viziteze muzeul. Acesta se ridica în spatele unui parc perfect întreţinut.

Treptat, gheaţa care-i despărţea se topi. Rachel se surprinse de mai multe ori zâmbindu-i lui Damon. Vorbiră fără cea mai mică reţinere.

Părăsind muzeul, se opriră în faţa vitrinelor unui mic magazin cu amintiri. Printre ilustrate, reproduceri ale tablourilor şi cărţi de artă, erau expuse şi bijuterii.

Rachel admiră o piatră verde care atârna pe un lanţ de argint.

— O găseşti frumoasă? întrebă Damon.

— Da…

Imediat, soţul său se duse să cumpere bijuteria, în ciuda protestelor jenate ale Rachelei. Dar nu-i dădu pacheţelul. îl vârî în buzunar.

Apoi o luă de braţ şi o conduse.

— Vom cina în oraş, diseară. Înainte, ne vom întoarce să ne schimbăm.

Rachel făcu o strâmbătură uşoară:

— Ce voi îmbrăca?

— Pune-ţi rochia de mireasă.

Astăzi te poţi îmbrăca după bunul plac… Rochia aceea îţi vine foarte bine.

Rachel nu îndrăzni să protesteze. Reuşiseră să petreacă cea mai mare parte din zi fără să se certe. La ce bun să distrugă acest echilibru precar? Damon era autoritar. Nu era bine să-i contracareze dorinţele.

Aşa că, îmbrăcă rochia albă şi-şi perie părul. Damon o aştepta, când ieşi din cameră. Bijuteria cumpărată puţin mai devreme îi strălucea în mână.

— Cu asta la gât, nu vei mai părea o mireasă…

Ţinu să-i pună el însuşi lanţul în jurul gâtului. Făcu să joace mecanismul de închidere pe ceafa Rachelei. Degetele îi erau calde pe pielea tinerei femei.

— Cadoul tău de nuntă, îi murmură.

— Mulţumesc…

— Aş vrea să-mi mulţumeşti în alt mod. Vom vedea asta puţin mai târziu.

O duse într-un restaurant unde se dansa. Între felurile de mâncare, o conduse pe pistă.

O ţinea cu fermitate, dar nu prea aproape. În timp ce dansau, îi vorbea. îl regăsea pe Damon din această vară, Damon cel decontractat de pe plajă…

La brânză, Rachel refuză să bea un al doilea pahar de vin.

— Ai dreptate, declară soţul său.

Ultima dată, ai adormit după ce ai băut…

Ultima dată? Fusese doar în ajun. Dar cât de departe părea totul.

O umbră zăbovi pe chipul Rachelei. Damon îşi puse mâna peste cele ale tinerei femei.

— Nu te îngrijora, Rachel. Ai tot timpul să te obişnuieşti cu… noile experienţe.

Oare ce voia să spună prin asta?

Neîncrederea o surprinse pe Rachel. îşi eliberă mâinile. Damon o privi cu un aer enigmatic. Apoi bău puţin vin.

Pe drumul de întoarcere de-abia vorbiră. Rachel se simţea tot mai nervoasă. Se apropiară de casă…

Damon deschise uşa. Rachel se îndreptă rapid spre camera cu două paturi, dar el o ajunse din urmă şi o forţă să se oprească.

Tânăra femeie ridică ochii.

— Mulţumesc, Damon. A fost o zi frumoasă.

Bărbatul rămase tăcut. O îmbrăţişă. Rachel încercă să se elibereze. Atunci, o strânse mai puternic.

— Soţioara mea foarte cuminte… Acum, vreau un adevărat mulţumesc!

Ochii îi străluceau. Se aplecă şi o sărută îndelung. Rachel strânse dinţii. îşi dorea să se abandoneze acelui sărut. Voia să-i răspundă. Dar rezista cu toate puterile.

În sfârşit, Damon slăbi strânsoarea. Rachel se clătină uşor, apoi se repezi în fugă spre camera sa. Închise uşa în grabă.

Respira greu, ca şi când alergase mult timp.

După ce se culcă, supraveghe raza de lumină care venea din salon. Oare Damon nu se ducea la culcare? Se temea să-l vadă apărând.

Dar acesta nu veni. Şi Rachel nu întârzie de adoarmă.

* * *

Câteva zile mai târziu, Damon o duse să-l vadă pe Carl Watkins. Acesta nu corespundea deloc cu ideea pe care Rachel şi-o făcuse despre un editor.

Se aştepta să întâlnească un bărbat tânăr, ocupat şi intimidant. Dar Carl Watkins era de vârstă mijlocie. Părul de culoare închisă erau în dezordine. Purta o cămaşă şifonată şi un costum prea mare pentru el.

Părea încântat s-o întâlnească pe soţia lui Damon.

— Damon ăsta! Ce bărbat misterios! exclamă editorul. S-a ferit să ne povestească ce pregătea!

Rachel îi adresă un zâmbet lui Carl. Oare acesta cunoştea existenţa Paulei? Ştia că aceasta trăise cu Damon până la… căsătorie?

Oh, cât de umilită se simţea!

În acea clipă, Damon o luă de talie. Se încordă şi strânsoarea soţului său deveni mai puternică. În faţa prietenilor, voia să pară fericiţi, se gândi Rachel cu tristeţe.

Anne Langholm o învăţase să-şi stăpânească sentimentele. Aşa că se strădui să-i zâmbească lui Damon, făcând pe soţia perfectă.

Carl începu să vorbească despre poemele sale şi publicarea lor. Aşa că nu se mai gândi decât la asta. Ieşind din biroul editorului, era încântată.

— Eşti mulţumită? o întrebă Damon.

— Oh da! Oare asta este vanitate?

— Oarecum! admise bărbatul, râzând.

Aşteaptă să-ţi vezi cartea tipărită! Vei deveni insuportabilă!

— Crezi?

— Nu…

O sărută rapid. Ochii Rachelei se umplură de lacrimi.

— Eşti surescitată, îi spuse cu indulgenţă.

— Ai fost insuportabil când ţi-a apărut prima carte? îl întrebă.

— Cu siguranţă…

Amanta sa îl părăsise după ce citise acea carte, îşi

aminti Rachel. îi povestise pe plajă… Oare câte amante avusese? Le iubise pe toate? Paula fusese ultima?

Cine va fi următoarea?

Îi aruncă o privire piezişă lui Damon, şi inima i se strânse.

Damon o luase de soţie… „La bine şi la rău, până ce moartea ne va despărţi”, îi amintise. Dorea să rămână lângă el, chiar dacă mariajul lor era doar o aparenţă.

„Nu eşti decât o copilă!” exclamase de asemenea soţul său. O considera prea tânără, chiar dacă o dorea. O luase de soţie dintr-un impuls de moment. Din dorinţă? Poate. Dar mai ales din milă.

— Pari gânditoare, remarcă Damon.

Tânăra femeie nu răspunse. El cumpără două prăjituri de la un negustor ambulant şi-i oferi una. Rachel o luă cu un aer absent.

Damon n-o mâncă pe a sa. O fărâmiţă şi curând, erau înconjuraţi de porumbei şi de vrăbii.

— Le dai toată prăjitura? se miră Rachel.

— De ce nu? Tu n-o voiai, nu-i aşa?

Tânăra femeie îşi întoarse capul, concentrându-şi atenţia asupra păsărelelor. Oare de ce căuta mereu un sens ascuns în cuvintele lui Damon?

Acesta o duse într-un magazin mare.

— Ce vom face aici? întrebă Rachel.

— Îţi cumperi nişte haine.

Tânăra femeie se dădu brusc înapoi, cu obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucind de lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Damon.

O conduse la o parte de valul de clienţi. Rachel râse nervos.

— Nu te credeam atât de convenţional, Damon!

Acesta se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Procedeul este mai mult decât folosit, nu este şi părerea ta? făcu Rachel cu amărăciune.

Se străduí să zâmbească, luptând împotriva lacrimilor.

— Soţul bogat îi oferă un splendid trusou sărmanei soţioare… Deci, hainele mele nu-ţi plac, Damon? Nu le găseşti destul de elegante? Să-i cer Paulei să-mi dea câteva sfaturi. Ştie să se îmbrace atât de bine…

Damon rămase tăcut. Dar furia îi deformă trăsăturile. Brusc, o luă de braţ pe Rachel cu atâta forţă, încât aceasta gemu de durere.

O conduse afară din magazin, fără să adauge un cuvânt. În stradă, o obligă să alerge pentru a-l urma.

În cele din urmă, îşi încetini puţin viteza. Totuşi părea furios. O împinse în maşină. Fără să vrea, Rachel îşi masă braţul vătămat. Damon îi aruncă o asemenea privire, încât lăsă mâna în jos.

Tânăra femeie pătrunse în apartament cu capul plecat şi impresia că s-a întors într-o închisoare. Damon trânti uşa după ei.

Rachel vru să se îndrepte spre camera sa.

— Aşteaptă! îi ordonă bărbatul.

Se întoarse spre el.

— Vreau să merg în camera mea, declară cu încăpăţânare.

— Du-te dacă vrei. Dar te voi urma.

Rachel înţelese că o va face şi rămase pe loc.

— N-am promis să te ascult orbeşte, Damon. Oare ai intenţia să te comporţi ca un soţ autoritar?

— Ai promis multe lucruri. Trebuie să ţi le amintesc?

Tânăra femeie se dădu un pas înapoi. Soţul său se apropie şi o obligă să se aşeze.

Stătea drept în faţa ei, cu mâinile în buzunare. Oare se temea să nu devină violent? se întrebă Rachel.

Îşi făcu curaj să-i întâlnească privirea. Nu voia să se lase intimidată.

— Acum, ai să mă asculţi! exclamă Damon.

Vocea îi era primejdios de glacială.

— Nu-mi este ruşine de tine. Nici de hainele tale. Poartă ce vrei, nu-mi pasă! Am vrut să-ţi ofer nişte lucruri frumoase. Am ales cel mai bun magazin din oraş. De ce? Pur şi simplu pentru că păreai tristă. Am remarcat că priveai vitrinele. Eşti o femeie de gust. O rochie elegantă ar fi putut să-ţi aducă un zâmbet pe faţă. Iată ce am crezut.

Ridică din umeri.

— Da, puţin îmi pasă de hainele tale, reluă cu putere. îmi este egal dacă te îmbraci în blugi. Dar voiam s-o fac o plăcere. Doar să-ţi fac o plăcere!

Zâmbi amar. Rachel întoarse capul. Acel zâmbet trist îi făcu rău.

Brusc, Damon se aplecă ameninţător.

— Să nu-mi mai vorbeşti niciodată de Paula! De două ori ţi-am propus să-ţi explic. Acum să nu mai contezi pe asta. Crezi ce vrei!

Rachel ridică ochii. O întrebare îi ardea buzele. Care putea fi această explicaţie?

Prezenţa Paulei acasă la Damon în acea seară, nu avea nevoie de niciun discurs…

Damon dispăruse deja. Uşa de la intrare se trânti.

Rachel era gata să-l strige. Dar buzele îi rămaseră închise.

Rămase mult timp aşezată, nemişcată. Apoi începu să tremure. Se ridică şi ridică temperatura termostatului radiatorului. Dar nu încetă imediat să tremure.

Se înnoptă. Se străduí să se ridice şi să facă o omletă. Dar nu putu să mănânce nici jumătate.

La întoarcere în salon, se instală în faţa televizorului. Privea fără să vadă imaginile care treceau pe ecran.

Oare Damon va lipsi toată noaptea? Unde se dusese?

Şi dacă avea un accident de maşină? Acest gând o îngrozi. Când o părăsise era atât de furios! Probabil condusese cu mânie, uitând de orice prudenţă.

O copleşiră remuşcările. Ce-i spusese înainte să plece. Ah, da… „Ţi-am propus să-ţi explic. Acum, nu mai conta pe asta. Crezi ce vrei”. Acum îi era teamă. Dacă după această ceartă, Damon murea într-un accident, nu şi-o va ierta niciodată.

Orice-ar fi, nu era soţul său? „La bine şi la rău…”

Se instală în faţa ecranului. La televizor se dădea un film. O tânără femeie se rezema de un perete, provocatoare. Degetele lungi îi aminteau de cele ale Paulei…

Şi dacă Damon se dusese să se întâlnească cu ea?

Încercă să alunge această idee. În zadar… Pe ecran, un bărbat îmbrăţişa o tânără femeie brunetă.

Rachel şi-o imagină pe Paula în braţele lui Damon… Se ridică brusc şi opri televizorul.

Devenea ridicolă. În acea seară, Damon părea s-o urască pe Paula. O aruncase afară în mod făţiş.

Teama o chinuia. O teamă îmbinată cu mânie. Damon n-avea dreptul să plece fără să-i spună unde se ducea, nici când se întorcea.

Umplu cada şi rămase mult timp în apa caldă. Dar tot nu se calmă… îmbrăcă una dintre cămăşile de noapte alese de mătuşa sa. De-abia o acoperea. îşi puse un halat asortat. Era mult prea încărcat cu dantelă, dar ascundea decolteul prea adânc.

Regreta că nu-şi adusese cămăşile de noapte din bumbac. Tatăl său nu găsise niciodată şocant s-o vadă dormind goală. Dar mătuşa pusese piciorul în prag faţă de acest obicei.

O cuprinse nostalgia. Cât de mult regreta dintr-odată

ferma… îşi înghiţi lacrimile. La ce bun să se lase pradă disperării?

I-ar fi plăcut să se întindă pe canapea. Dar nu voia ca Damon, dacă se întorcea, s-o găsească în acel loc. În locul Paulei…

În cele din urmă alese o carte şi se duse să se culce. Închise uşa cu grijă…

Damon se întoarse după miezul nopţii. Rachel încercase să doarmă, dar nu-şi găsise somnul şi aprinsese din nou lumina pentru a-şi relua lectura: unul dintre romanele lui Damon.

În ciuda îngrijorării, reuşise să se intereseze de intriga povestirii şi de personaje.

Când îl auzi în salon, stinse lumina. În grabă, îi căzu cartea. Aceasta sări jos, cu un zgomot surd.

Câteva clipe mai târziu, uşa se deschise larg şi Damon aprinse plafoniera. Rachel clipi din ochi.

Bărbatul tocmai îşi scosese haina şi cravata. Era seducător, puternic şi energic, pe deplin sănătos… nu se putu împiedica să remarce tânăra femeie.

Rachel se aşeză în pat.

— Unde ai fost?

Damon rămase în uşă. Apoi intră şi îşi încrucişă braţele, cu o faţă ironică.

— Iată o primire foarte tradiţională! spuse zeflemitor. Începi oare să intri în pielea rolului de soţie?

Privi cu atenţie neglijeul împodobit cu dantelă şi funde mici.

— Ai făcut repetiţie?

— Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă cu voce nesigură.

Damon se îndreptă spre ea. Un deget începuse să se joace cu dantelele.

— Este foarte frumoasă…

— N-am nimic altceva. Sau mai degrabă, da. Dar toate cămăşile de noapte sunt atât atât de

— Sugestive?

Rachel îi aruncă o privire întunecată.

— Dacă m-am îmbrăcat aşa, nu este pentru a-ţi plăcea! De altfel, nu mă aşteptam la vizita ta… Ai intrat fără măcar să baţi la uşă!

— Am dreptul să intru în camera ta, Rachel. Cum ai şi tu dreptul să mă întrebi unde am fost.

O luă de talie pe tânăra femeie.

— Dacă accepţi drepturile unei soţii, trebuie să accepţi de asemenea şi datoriile sale. O datorie care, de fapt, este o plăcere…

— Cu condiţia să existe dragoste.

Faţa lui Damon se înăspri.

— Dorinţa şi dragostea sunt două lucruri diferite, ţi-am mai spus-o.

O luă în braţe şi o sărută. Rachel strânse din dinţi pentru a nu răspunde acelui sărut, în timp ce încerca să se elibereze. Damon era mai puternic şi continuă s-o sărute, trezind în ea senzaţii pe care nu le putea ascunde. Respiraţia îi era sacadată. Tremura în mâinile lui Damon.

Oh, cât de mult îşi dorea să se abandoneze îmbrăţişării soţului său! Acum, o mângâia în întregime. Strânse pumnii într-un ultim efort de a rezista. Dar era aproape de înfrângere.

În disperarea sa, se gândi: „Dacă măcar i-ar fi spus c-o iubea!”

Rachel prinse convulsiv capul lui Damon în mâini. Murea de dorinţa de a-l strânge lângă ea. Găsi curajul să reziste dorinţei. Făcând apel la toate puterile, îşi respinse soţul.

Dar în loc să se îndepărteze, acesta se apropie din nou de faţa ei. Ochii îi străluceau. Era gata s-o sărute din

nou.

— Damon! îl rugă tânăra femeie.

Bărbatul rămase nemişcat. Rachel îl respinse din nou.

— De ce m-ai luat de soţie?

— De ce? repetă Damon. Nebună mică! Ce întrebare ciudată.

Tânăra femeie întoarse capul, evitându-i sărutul.

— Damon! Răspunde-mi!

— Asta nu-ţi ajunge, ca răspuns?

În timp ce vorbea, o devora cu sărutări pasionate şi furioase. Părea înfometat. Gura îi era dură peste buzele moi ale Rachelei.

Aceasta obţinuse un răspuns… Cât de amar era acest răspuns! Oare ce simţea Damon pentru ea? Dorinţă, în loc de dragoste.

Brusc, simţi un frig interior. Damon reuşise câteva clipe mai înainte să-i trezească simţurile. Dar acum, rămase inertă în braţele sale.

Sărutările îi deveniră violente, mâinile se făcură mai nerăbdătoare.

Fără să vrea, Rachel îşi aminti de Desmond Alexander şi de manierele sale brutale.

Damon nu întârzie să remarce acea răceală bruscă.

Mâinile i se opriră pe umerii goi ai tinerei femei.

— Nu simţi nimic?

Îi răspunse cu o tristă dezamăgire.

— Te consideri aşadar un Don Juan irezistibil?

— Evident, nu sunt, recunoscu Damon.

Se ridică şi o privi cinic. Rachel era ciufulită şi pe jumătate goală.

— De obicei, femeile se arată ceva mai cooperante!

Puse mâna pe o cuvertură şi o aruncă peste Rachel.

— Nu te îngrijora. N-am să te mai deranjez.

O secundă mai târziu, dispăruse. Rachel privea cu atenţie uşa închisă, disperată şi epuizată în acelaşi timp.

Capitolul 9

Sosi primăvara. Mugurii explodau în mii de frunze deschise la culoare şi proaspete. În grădinile cartierelor luxoase, copacii erau în floare. Era o explozie de culoare: alb, roşu, galben şi roz pal şi nenumărate nuanţe mai subtile.

Părăluţele presărau peluza din spatele casei lui Damon. Rachel cumpără cu atenţie nişte ciuperci. Ciuperci mici albe, care-i aminteau de fermă…

Acolo probabil iarba de primăvară era deja înaltă. Mieii se zbenguiau pe lângă mamele lor…

Prepară ciupercile, după ce-l întrebă pe Damon dacă-i plăceau. Acesta îi răspunse afirmativ, cu o politeţe glacială.

Se arăta extrem de amabil. Locuiau amândoi în aceeaşi casă, dar îi despărţea totuşi un perete de sticlă. Cu toate acestea, li se întâmpla să stea de vorbă. Uneori râdeau împreună.

Damon îşi respectase promisiunea. N-o mai atinsese de două luni, din frumoasa seară în care îi spusese: „N-am să te mai deranjez”.

Două luni…

Rachel se ocupa de casă şi pregătea mâncarea. Fosta femeie de serviciu a lui Damon nu mai venea.

Când Rachel servea masa sau aranja un buchet, Damon o privea uneori cu ironie. De mai multe ori, invitase la el prieteni. Soţia sa se dovedise o stăpână a casei perfectă şi bărbatul o felicitase.

Fuseseră şi ei deseori invitaţi. Nimeni nu părea să remarce răceala care domnea între tinerii căsătoriţi.

Damon era deseori tachinat în legătură cu căsătoria sa fulgerătoare. Sora sa nu lipsi să se amuze şi să râdă.

— Nu este o căsătorie fulgerătoare! protestă scriitorul. Ne cunoşteam de luni de zile... Nu-i aşa, draga mea?

Rachel răspunse printr-un zâmbet.

— Este adevărat. Eu n-am vrut să aştept... Două săptămâni mi se păreau o veşnicie!

Îl privi cu un aer sfidător şi observă că mâna soţului său se crispă pe pahar. Fu mulţumită că atinsese un punct sensibil. France, sora lui Damon, fusese înştiinţată de căsătorie.

Dar nu fusese invitată.

France era foarte simpatică şi soţul său de asemenea. Rachel ar fi găsit acea seară plăcută, dacă n-ar fi trebuit să fie permanent atentă. Mereu se temea să nu vorbească prea mult...

Oamenii nu trebuia să ştie că între ea şi Damon nu mergea totul cum nu se poate mai bine.

Pe drumul de întoarcere, soţul său spuse:

— Mulţumesc, Rachel.

— Pentru ce?

— Pentru că ai făcut-o pe sora mea să creadă că suntem bine.

* * *

Rachel făcea nişte cumpărături la Auckland când observă o fotografie afişată pe panoul unui teatru.

O recunoscu imediat pe Paula Winfield. Aşadar, aceasta era actriţă?

Puţin mai târziu, deschise o revistă. Descoperi acolo încă o dată fotografia Paulei şi un articol elogios: Paula Winfield, cea mai bună actriţă neozeelandeză, atât a scenei, cât şi a ecranului".

Rachel se strădui să citească interviul. După răspunsurile sale, Paula părea să fie o femeie plină de personalitate şi farmec. Muncea mult. Admitea totuşi că-şi

neglijase cariera un anumit timp. Din motive sentimentale, precizase. Dar pe viitor, nu se va mai gândi decât la meseria sa…

Unul din filmele în care juca trebuia să fie transmis la televizor. În acea seară, Damon lipsea. I se întâmpla asta deseori.

Rachel nu voia să vadă acel film, în care Paula avea rolul principal. Totuşi, în ciuda ei însăşi, învârti butonul şi-l văzu de la început până la sfârşit.

Paula era o artistă excelentă, recunoscu cu sinceritate. Aproape îşi uitase resentimentele, pentru a urmări cu interes intriga.

Damon se întoarse foarte târziu. Filmul se terminase de mult. Când soţul său nu era acolo, apartamentul îi părea gol Rachelei. Şi în acelaşi timp, se simţea uşurată. Exista mereu între ei o anumită tensiune.

Nu reuşea să adoarmă niciodată înainte de a-l auzi introducând cheia în broască. Atunci, liniştită, închidea ochii.

* * *

Se apropia a nouăsprezecea aniversare a sa. Oare Damon îşi va aminti de această dată?

După toate aparenţele, nu… în ajun, îi spuse:

— Mâine suntem invitaţi la o serată.

Rachel dădu din cap fără să spună nimic. Soţul său uitase realmente de aniversarea sa!

— Mai întâi vom merge să cinăm la restaurant pentru a-ţi sărbători aniversarea, adăugă acesta atunci.

— Oh, nu credeam că… bâigui Rachel.

— Nu voi uita o dată atât de importantă! o ironiză Damon.

O mulţime de amintiri o copleşiră pe tânăra femeie. Sărutul tandru al lui Damon… Blândeţea nopţii… Parfumul de iasomie…

A doua zi, soţul său lipsi toată ziua. Se ocupa de promovarea cărţii sale şi începuse alta. Dar nu vorbea despre ea. Şi Rachel nu avusese niciodată ideea a arunca o privire peste hârtiile îngrămădite pe biroul său.

Damon se întoarse destul de târziu. Rachel era deja gata. Purta o rochie de mătase uşoară de culoare verde, care-i dezgolea umerii. Părea mai tânără ca oricând.

Damon dădu aprobator din cap. îi întinse un pacheţel.

Rachel îşi pusese în jurul gâtului lănţişorul împodobit cu piatra verde. Damon i-l scoase uşor. Tânăra femeie se înfioră când degetele soţului său îi atinseră ceafa.

— Deschide pachetul acela…

Desfăcu hârtia şi descoperi o cutiuţă purtând sigla unui bijutier cunoscut. Pe o catifea neagră era aşezat artistic un lănţişor de argint cu un desen delicat. La margine atârna o perlă roz.

Rachel îşi puse imediat bijuteria. Damon nu încercă s-o ajute şi se mulţumi să privească. Apoi, o conduse spre o oglindă.

— Îţi place?

Chipul lui Damon se reflecta alături de al său în oglindă. Expresia îi rămase indescifrabilă. Rachel atinse perla cu vârful degetelor.

— Este foarte frumoasă. Este o perlă veritabilă, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Mulţumesc, Damon.

Acesta îşi adânci privirea în cea a tinerei femei. În ochii săi erau o întrebare. Rachel înghiţi în sec. Se ridică pe vârful picioarelor şi-şi sărută uşor soţul pe obraz. Aproape de colţul buzelor.

Damon nu căută s-o sărute la rândul său. Rămase nemişcat, aproape rigid.

— Perlele ţi se potrivesc… murmură în sfârşit.

Apoi, o duse la cină. Mâncarea era excelentă. Damon îi oferi vin. Pentru prima dată de mult timp, Rachel se simţea relaxată. Aproape fericită…

Îl regăsea pe Damon de odinioară. Cel cu care înotase. Cel căruia îi încredinţase fără reticenţă poemele sale.

Apoi se duseră la acea serată despre care-i vorbise Damon. Rachel cunoştea deja unii invitaţi.

Fu încântată să-l întâlnească pe Carl Watkins şi pe soţia sa. îl revăzuse pe editor de mai multe ori şi de asemenea îi cunoscuse soţia şi pe cei trei copii.

— Nu este momentul să vorbim despre muncă, spuse Carl cu un zâmbet. Totuşi, cu siguranţă îţi va face plăcere să afli asta: culegerea ta de poeme va apărea de Crăciun.

În seara aceea, Rachel era radioasă. Părea că o părăsise timiditatea. Damon îşi pusese mâna pe umărul său, într-un gest posesiv.

— Ştii că este aniversarea soţiei mele, astăzi? exclamă brusc.

Imediat, începu să plouă cu urări. Toată lumea se înghesui în jurul său, strigând: „La mulţi ani! La mulţi ani!” în acea clipă, se auzi o voce puţin răguşită:

— Iertaţi-mă că sosesc atât de târziu! N-am găsit un taxi, după spectacol…

— Oh! Paula! exclamă stăpâna casei.

Se grăbi spre nou-sosită şi o sărută cu afecţiune. Actriţa era într-o rochie lungă din lame argintiu, strânsă pe corp.

— Cine îşi serbează aniversarea? întrebă Paula.

— Soţia lui Damon.

Rachel rămase încremenită, ca de piatră.

— N-o cunoşti pe Rachel, Paula, nu-i aşa? spuse stăpâna casei.

— Ba da. Ne-am cunoscut deja…

Şi o sărută pe tânăra femeie.

— La mulţi ani, draga mea. Aşadar, câţi ani ai?

— Nouăsprezece ani, răspunse Rachel spontan.

— Nouăsprezece ani! repetă Paula ridicând sprâncenele. Oh, Damon, adevărat?

Acesta roşi uşor sub bronz. Paula se întoarse spre Rachel.

— N-ar trebui să te tachinez. Eşti o adorabilă femeie-copil!

Spre marea uşurare a Rachelei, unul dintre invitaţi acapară atenţia Paulei.

Oare cum spera să rivalizeze cu actriţa atât de elegantă? Aceasta era atât de sigură de ea, atât de sofisticată! Pe lângă acea femeie strălucitoare, Rachel se considera foarte ştearsă!

Toată siguranţa îi dispăruse. Damon n-o va putea iubi niciodată… Sperase că-şi vor uita trecutul şi vor lua totul de la început. Era imposibil. Acum, admirând-o pe acea femeie radioasă, înţelegea asta.

— Vino, îi murmură Damon la ureche.

O conduse spre o curte interioară. Câteva perechi dansau. O îmbrăţişă. Rachel urmă automat ritmul muzicii. Dar rămase încordată în braţele sale.

Damon o strânse cu putere lângă el. Discul se termină. Damon sărută buzele Rachelei. În acea clipă, tânăra femeie o zări pe Paula.

Oare Damon o sărutase pentru că era ea acolo? Voia s-o facă geloasă pe actriţă? însemna că legătura lor era încheiată definitiv? Sau era pur şi simplu vorba de o reacţie din mândrie? Fosta sa amantă nu trebuia să ştie că mariajul său eşuase lamentabil…

Discul fu schimbat. Muzica reîncepu. Damon porni să danseze din nou. Tulburată, chinuită, Rachel nu mai

reuşea să urmărească ritmul.

— Ce ţi s-a întâmplat? o întrebă soţul său cu o anumită iritare.

— Sunt obosită. Aş vrea să ne întoarcem.

O făcu să se aşeze puţin mai la o parte.

— Mă duc să iau ceva de băut.

Rachel nu avu timp să protesteze: dispăruse deja. Era complet descumpănită. Damon şi cu ea nu mai puteau continua să trăiască aşa… Nu era câtuşi de puţin normal. Şi era atât de epuizant moral.

Îşi luă capul în mâini.

— Fumezi, Rachel?

O mână foarte albă îi oferi un pachet de ţigări.

Paula se afla alături de ea.

Tânăra femeie scutură din cap.

— Nu, mulţumesc.

Paula se aşeză alături.

— Totul merge bine cu Damon? o întrebă cu un aer neglijent.

— Foarte bine, minţi Rachel.

Actriţa făcu o uşoară grimasă.

— Nu este o întrebare de pus unei tinere soţii. Dar eşti atât de tânără… Şi Damon are uneori un caracter dificil…

Trase un fum din ţigară.

— Îmi pare rău că v-am stricat prima noapte…

Rachel rămase nemişcată şi tăcută. îşi încleştă cu putere mâinile. Unghiile îi intraseră în palme.

— Într-adevăr, îmi pare rău, insistă Paula. îl aşteptam pe Damon, speram că…

Se întrerupse o clipă.

— N-aveam nicio idee despre existenţa dumitale, reluă. Probabil am spus lucruri neplăcute. Când mă simt umilită, îmi scot ghearele. Aveam ciudă pe Damon… Dar n-

am nimic împotriva dumitale. Damon nu s-a mai interesat de mine de mult timp. N-ai de ce să fii geloasă. Am sperat să fac să renască din cenuşă o legătură terminată.

Schiţă un zâmbet uşor.

— Mă crezi?

Rachel nu răspunse. Damon nu-i spusese nimic din toate acestea. Legătura lor se terminase de mult timp, tocmai îi explicase Paula. „Mult timp…” Dar de cât timp?

Vocea lui Damon se auzi, foarte dură.

— Ei bine, Paula? Ai venit să semeni discordie?

— Ai puţină încredere în mine, Damon!

— Hm…

— Încercam s-o fac pe Rachel să zâmbească. Soţia ta este foarte simpatică. Este prea bună pentru tine!

— Ştiu, exclamă Damon.

Îi întinse un pahar Rachelei. Aceasta îi bău conţinutul dintr-o înghiţitură, fără să-i simtă măcar gustul.

Paula se ridică.

— Mă inviţi la dans, Damon? Nu te superi, Rachel?

Fără să aşteptă răspunsul tinerei femei, îşi înnodă mâinile în jurul gâtului scriitorului. Acesta ezită o clipă înainte de a o lua de talie şi începură să danseze.

Rachel fu cuprinsă de disperare. Părăsi curtea interioară în fugă şi ajunse în saloanele luminate.

Încăperile erau pline de fum şi zgomotoase. Privi în jurul ei cu un aer profund tulburat. În sfârşit, îl zări pe Carl Watkins şi se îndreptă spre el.

— Unde este Damon? o întrebă acesta.

Rachel făcu un gest vag şi se strădui să zâmbească.

— Pe aici.

Un tânăr bărbat brunet se apropie. O învălui pe Rachel într-o privire apreciatoare.

— Dumneavoastră sunteţi cea care-şi serba aniversarea în seara aceasta, nu-i aşa? Felicitări!

Carl interveni.

— Poţi s-o feliciţi de asemenea pentru căsătoria sa foarte recentă!

Carl se întoarse spre Rachel.

— Să n-ai încredere în Brent Conners!

Este cel mai mare seducător din Auckland! Se spune că nicio femeie nu-i rezistă!

— Ce? se miră Brent Conners, amuzat. Sunt mai nevinovat decât un nou-născut!

Vorbea în timp ce o privea pe Rachel cu o admiraţie neascunsă. Carl avea probabil dreptate, gândi tânăra femeie. Dar de ce să se teamă aici, în mijlocul acestei mulţimi? se gândi la Damon şi la Paula care încă dansau, strâns îmbrăţişaţi.

Atunci, începu să flirteze cu Brent, străduindu-se să pară relaxată şi bucuroasă.

Din când în când, scruta mulţimea cu privirea. Îi căuta pe Damon şi Paula. Aceştia rămâneau invizibili.

În sfârşit, vocea lui Damon să auzi foarte aproape:

— Te căutam, Rachel. Nu voiai să ne întoarcem?

— Nu păreai deloc grăbit, Damon!

Se întoarse spre Brent Conners şi păru decepţionată că trebuie să plece.

— Dacă vrei într-adevăr, Damon, să ne luăm rămas-bun…

Brent începu să râdă.

— Îl înţeleg pe Damon, Rachel! Dacă ai fi fost soţia mea, m-aş fi grăbit să ne întoarcem acasă!

Rachel se simţi roşind. Damon o luă de braţ şi o conduse. Nu se opuse şi-l urmă.

Tânăra femeie se instală în maşină. Aproape imediat, Damon demară în trombă, depăşind limita de viteză.

— Se pare că-ţi plăcea compania lui Conners! exclamă în cele din urmă, cu o voce indiferentă.

Rachel replică rece:

— Îl consider simpatic. Este amuzant…

— Serios?

Îi aruncă o privire rapidă.

— La rândul tău, ai petrecut un moment plăcut, nu-i aşa? remarcă tânăra femeie.

Spre marea sa surpriză, Damon începu să râdă.

— Ce ţi-a spus Paula?

— S-a scuzat pentru… împrejurările primei noastre întâlniri.

Damon păru mirat.

— Atâta tot?

„Mi-a spus de asemenea că nu te mai preocupi de ea şi că legătura voastră s-a terminat de mult timp”, ar fi vrut să adauge. Dar tăcu. Nu era oare Paula o actriţă desăvârşită? Chiar putea s-o creadă?

— Atâta tot? repetă Damon.

— Mi-a vorbit despre caracterul tău dificil… adăugă Rachel.

Soţul său oftă cu zgomot.

— Ah da? exclamă cu o voce glacială.

— Poate voia să mă facă să profit de experienţa sa?

Damon frână. Apoi opri maşina pe marginea străzii.

— Experienţa sa? o întrebă. În ce domeniu?

Se aplecă spre tânăra femeie.

— Într-un anumit domeniu, evident. Paula are mai multă experienţă decât tine

O îmbrăţişă pe Rachel. Aceasta încercă să se zbată în zadar. Damon o sărută cu furie, pasionat. Capul tinerei femei era rezemat de spătarul din piele. Nu se putea elibera.

Sărutul lui Damon fu interminabil. În sfârşit, acesta înălţă capul şi o contemplă pe Rachel în lumina lunii.

Trecu o maşină, care lumină o clipă interiorul

vehiculului.

Rachel avu un gest de a se da înapoi. Dar soţul său nu-i dădu drumul imediat.

— Eşti o femeie căsătorită. Nu mai eşti o copilă. Acum, poţi să primeşti sărutări adevărate. Altceva decât sărutul uşor de la aniversarea de optsprezece ani…

Cu aceste cuvinte, porni motorul.

Capitolul 10

— Şase luni de absenţă! exclamă Rachel.

Îşi aţinti privirea asupra lui Damon. Stătea lângă fereastră, cu o scrisoare în mână.

— Poate mai puţin, spuse scriitorul. Totul va depinde de rapiditatea filmării.

— Când vom pleca spre Statele Unite? îl întrebă Rachel.

— Plec singur, Rachel.

Aceasta se simţi pălind.

— Suntem… căsătoriţi, bâigui.

— Crezi?

Damon puse scrisoarea pe o masă. O companie cinematografică era gata să-i adapteze ultima carte pentru ecran. I se ceruse să scrie dialogurile şi să asiste la filmare.

— Este deja destul de dificil aici! exclamă soţul său cu putere. Acolo, va fi imposibil! Cum ne vom descurca în hoteluri? Imaginează-ţi că perechile căsătorite împart aceeaşi cameră!

Scutură din cap.

— N-ai să mergi la Hollywood, îmi pare rău.

Dar o despărţire ne va ajuta să facem bilanţul…

Cu o voce care tremura puţin, Rachel întrebă:

— Eu ce voi face în tot acest timp?

— Înscrie-te la universitate. Dacă te deranjează să rămâi singură aici, vei putea locui la sora mea. France va fi

încântată, sunt sigur.

— Mulţumesc. Mă voi acomoda.

Nu numai că o părăsea timp de şase luni, dar în plus, voia să-i controleze programul!

— France ar fi încântată, repetă Damon.

— Ţi-am spus că mă voi acomoda! strigă Rachel, furioasă.

— Rachel, te rog! Este deja destul de complicat…

Strânse buzele înainte de a începe să vorbească din nou, cu o voce neutră:

— Vei putea scoate toţi banii de care vei avea nevoie din contul nostru bancar…

— Mulţumesc, făcu sarcastic Rachel.

Damon va pleca… Dar se va întoarce? Brusc, i se păru că nimic nu mai avea importanţă în afară de un singur lucru: nu voia să-l părăsească.

Uitându-şi mândria, se apropie de el:

— Te rog, Damon, ia-mă cu tine. De altfel… am putea încerca… s-o luăm de la început.

Puse mâna pe braţul soţului său.

— Voi face… ce vei vrea tu, dacă mă iei.

— Ei bine! murmură Damon.

Chipul îi deveni dispreţuitor. Rachel îşi lăsă mâna să cadă.

— Fiecare femeie are preţul său se pare, continuă Damon. Acum îl cunosc pe al tău

Soţul său plecă într-o dimineaţă cenuşie, ploioasă în care bătea vântul. Rachel nu-l conduse la aeroport. La ce bun?

Erau atât de departe unul de celălalt!

Din ziua în care îşi anunţase plecarea, de-abia îşi vorbiseră şi Damon lipsise deseori.

Culegerea de poeme a Rachelei apăruse în librării. Avusese parte de critici bune. Totuşi, tânăra femeie de-abia

îi dăduse atenţie.

Damon o felicitase cu căldură, dar îl ascultase cu un aer glacial.

Petrecură un Crăciun liniştit în compania surorii lui Damon, străduindu-se să dea imaginea unui cuplu unit. Dar ajungând acasă, se îndreptă fiecare spre camera sa, fără a-şi ura măcar noapte bună.

Plecarea lui Damon o descumpăni pe Rachel. În acelaşi timp, se simţi oarecum uşurată când se află singură. Ultimele săptămâni fuseseră atât de greu de suportat…

Oare va urma sfatul lui Damon să se înscrie la universitate? Cel puţin, va avea o ocupaţie… Nu mai scrisese versuri niciodată. Iar treburile casnice erau departe de a-i ocupa toată ziua.

Într-o zi, citind un ziar, află din întâmplare că Paula Winfield pleca la Hollywood. Atunci, îşi făcu valizele şi luă autocarul în direcţia fermei.

Anne îi scrisese de mai multe ori. Jerry nu mai era la fermă. Acum, lucra în sud.

Rachel constată cu neplăcere că familia Langholm îl angajase pe Desmond Alexander pentru a-l înlocui pe Jerry. Din fericire, reuşi să-l evite cu uşurinţă.

Se instală în căsuţa de pe plajă. Aproape zilnic se ducea s-o vadă pe Anne, străduindu-se să nu-l întâlnească pe Desmond Alexander.

Anne şi Bert se arătau mereu la fel de primitori. Hotărârea Rachelei de a sta singură îi surprinse vizibil. Dar o lăsă să acţioneze după voia sa. Nu era oare acum căsătorită?

Fuseseră surprinşi de asemenea că nu-şi urmase soţul în Statele Unite. Pentru ei, locul unei soţii era lângă soţul său.

Începuseră să sosească plicuri lungi, albastre.

Fuseseră trimise de la Hollywood şi expediate la Auckland. De acolo, poşta se însărcinase să i le trimită cu corespondenţa.

Damon scria o dată sau de două ori pe săptămână. Rachel nu deschisese niciuna dintre aceste scrisori. Se mulţumi să le îngrămădească într-un sertar.

Se înscrisese la două cursuri prin corespondenţă, dar acestea îi lăsau destul timp pentru a se scălda şi a se întinde la soare.

Se gândea…

Înainte de a pleca, Damon ştiuse cu siguranţă că şi Paula va merge la Hollywood. De aceea refuzase s-o ia pe Rachel cu el.

Totuşi, părea s-o deteste pe actriţă. Dar n-o detesta întotdeauna! Nu-i explicase Damon că dorinţa şi dragostea nu merg neapărat mână în mână?

În şase luni, Paula avea suficient timp să încerce o seducere în regulă…

Rachel îşi analiza greşelile fără indulgenţă. Damon încercase în ce-l privea anumite eforturi. Voise ca menajul lor să fie dacă nu fericit, cel puţin reuşit. Dar ea refuzase mâna care i se întindea. Nu voise să-i asculte explicaţiile. îi trebuia totul sau nimic. Şi acum, nu mai avea nimic…

Era prea târziu. Pentru Damon, reprezenta doar un obstacol stânjenitor.

Începu iar să scrie. Compuse un poem pe care îl copie într-un caiet. Pe copertă, scrisese cu litere mari: „Pentru D”.

Îi fusese ruşine să scrie „Damon” în întregime. Şi totuşi, aceste poeme nu vor fi niciodată citite decât de ea.

Umplu curând în întregime caietul cu minunate poeme de dragoste, încărcate de emoţie.

Scria când se bătu la uşă. Rachel deschise imediat şi Desmond Alexander intră.

— Ce vrei? îl întrebă tânăra femeie.

Bărbatul închise cu grijă uşa după el.

— Am venit să-ţi spun bună ziua, Rachel. Nu te-am văzut de mult.

— Sunt ocupată. Oare n-ai de lucru la fermă?

— Nu prea mult. Bert şi Anne au plecat în oraş. Mă simt singur, Rachel…

Tânăra femeie îşi aminti ce se întâmplase ultima dată când Desmond se plânsese de singurătate…

— Îmi pare rău, dar n-am timp pentru tine, făcu Rachel tăios.

— Probabil şi tu te simţi singură, continuă Desmond.

Se apropie. Tânăra femeie dori să fugă. Dar n-ar fi avut timp să ajungă la uşa din spate şi înainte de orice, trebui să-şi ascundă teama.

— Nu mă atinge!

Desmond era acum foarte aproape.

— Fii drăguţă cu mine!

Îi zâmbi obscen.

— Îţi lipseşte asta, nu?

Rachel îl lovi. Atunci, bărbatul o prinse de încheietura mâinii şi i-o răsuci cu violenţă. Tânăra femeie se zbătu cu disperare, din toate puterile.

Nu întârzie să-şi dea seama că rezistenţa sa îl dezlănţuie pe bărbat. O împinse pe canapea. Rachel încetă să se zbată, prefăcându-se că acceptă înfrângerea. Dacă Desmond nu era atent, ar fi avut o şansă să-i scape. Trebuia să aştepte momentul propice…

Bărbatul puse stăpânire pe buzele sale, într-un sărut lacom. Acel sărut îi făcu greaţă Rachelei. Ar fi dorit să muşte buzele agresorului său. Rezistă acestei tentaţii. Desmond avea de partea lui forţa fizică. Ea avea inteligenţa…

Brusc, uşa se deschise larg. Desmond înălţă capul.

Rachel îşi dădu părul spre spate, cu o mână tremurătoare.

— Damon! exclamă ea.

Desmond Alexander se întoarse spre nou-venit.

— Domnul Curtis, presupun? întrebă el cu insolenţă. Soţia dumneavoastră şi cu mine tocmai ne aminteam de vremurile bune…

— Adică?

— Nu v-a povestit? Am fost… hm… prieteni. Am petrecut clipe plăcute împreună.

— Nu-i adevărat! exclamă Rachel.

— Să nu-mi spui că ai uitat! rânji Desmond. îţi aminteşti când ne-a surprins Jerry? Mi-a spus că erai logodnica sa. Şi te-ai căsătorit cu altul!

Îl privi pe Damon cu un aer batjocoritor.

— În locul dumneavoastră, n-aş lăsa-o mult timp singură! Se plictiseşte repede şi…

— Taci! îi ordonă Damon.

Desmond se încordă. Damon se mulţumi să-i arate uşa.

— Ieşi de aici! Şi dacă te mai surprind, vei avea de-a face cu mine.

Fără să adauge vreun cuvânt, Desmond ieşi.

— Oh, Damon! exclamă Rachel. Sunt atât de mulţumită că ai sosit… Mi-a fost teamă…

— Serios? Totuşi, nu păreai să te zbaţi!

Rachel nu căută să-i explice tactica sa. N-ar fi vrut s-o creadă… La ce bun?

— Nu erai la Auckland, făcu brusc Damon. Dar poşta ţi-a expediat scrisorile mele. De ce nu mi-ai răspuns?

Rachel nu îndrăzni să-i spună că nu le citise. Ce-i putea scrie? Detalii referitoare la viaţa la Hollywood… sau despre prezenţa Paulei. Sau mai rău, nicio vorbă referitoare la acest subiect!

— Mă duc să-mi aduc valiza, declară Damon.

— Ai… intenţia să te instalezi aici?

— Familia Langholm ar găsi ciudat să nu locuiesc cu soţia mea! Nu eşti de aceeaşi părere? Oricum, sunt două camere…

Puţin mai târziu, Damon spuse că se duce să facă nişte cafea. îi aduse şi Rachelei o ceaşcă. Aceasta îi mulţumi cu o voce lipsită de inflexiuni.

Oare de ce venise?

Soţul său se întoarse în bucătărie cu ceştile goale. Rachel rămase nemişcată, epuizată. Aproape adormi.

Un gând brusc o făcu să se îndrepte în scaun. Se ridică şi alergă spre bucătărie.

Damon era aşezat în faţa mesei. Citea caietul care conţinea poemele sale de dragoste.

Vru să i-l smulgă. Bărbatul o împiedică.

— Cui îi sunt dedicate, Rachel?

Ochii cenuşii străluceau ameninţători.

— N-aveai dreptul să le citeşti! protestă tânăra femeie.

— Cui îi sunt dedicate aceste poeme de dragoste? întrebă din nou Damon. Cine este „D”? Desmond Alexander?

O prinse de încheieturile mâinilor şi o scutură.

— Răspunde-mi! Este adevărat ce a spus despre tine? De asta nu te apărai?

Rachel îl privi cu groază.

— L-ai crezut?

— Totul pare să se potrivească! Te-am văzut în braţele sale…

Apoi o trase spre el.

— Nu vei mai avea nevoie să te consolezi după Desmond Alexander. S-a întors soţul tău… Dacă îţi trebuie un bărbat, sunt aici!

O ţinea cu fermitate. Şi brusc, o sărută. Apoi începu

să descheie nasturii bluzei tinerei femei, rapid, cu nerăbdare…

Rachel încercă să-l respingă. Reuşi să se strecoare cu agilitate. Scăpă în fugă şi alergă gâfâind spre plajă, pe cărarea îngustă.

Era la jumătatea drumului. O exclamaţie a lui Damon o făcu să se întoarcă fără să vrea.

Atunci, se împiedică de o tufă de iarbă. Căzu cât era de lungă. Capul i se izbi de o piatră şi îşi pierdu cunoştinţa.

Când deschise ochii, era în braţele lui Damon. Acesta o ducea spre casă.

O întinse pe pat. Apoi îi curătă rana de la tâmplă, care sângera.

Damon era foarte palid. Buzele îi rămaseră strânse.

— Te duc la medic!

O înfăşură într-o cuvertură. Rachel încercă să protesteze.

— Ţi-ai pierdut cunoştinţa timp de mai multe minute. Rana poate fi gravă…

— Ba nu!

Fără s-o asculte, o duse până la maşină.

Doctorul James o examină îndelung pe tânăra femeie.

— După părerea mea, nu este nimic grav. O zi de odihnă şi nu se va mai vedea

— I-am spus… soţului meu să nu se neliniştească, făcu Rachel. îmi pare rău că v-am făcut să vă pierdeţi timpul, doctore.

— În niciun caz… Soţul dumitale a avut dreptate să te aducă aici. Dacă tatăl dumitale ar fi fost acolo, ar fi făcut acelaşi lucru. Nu uita că şi el era medic.

— Tata? Tata era… medic?

— Nu ştiai? L-am cunoscut în împrejurări destul de ciudate. Apoi i-am aflat drama vieţii. Soţia sa – mama dumitale – a murit foarte tânără de o boală îngrozitoare. O

boală la fel de greu de diagnosticat, cât şi de tratat. Atunci, tatăl dumitale a avut o reacţie ciudată. Dacă ştiinţa sa nu-i permisese să-şi salveze soţia, însemna că ştiinţa sa era inutilă. Aşa că a încetat să practice medicina. Dragostea îi poate face pe oameni să ia decizii curioase…

— Mă temeam… să nu-şi fi abandonat practicarea meseriei ca urmare a unei grave greşeli profesionale.

Bătrânul medic ridică din umeri.

— În niciun caz! Era un medic excelent!

Pe drumul de întoarcere, Rachel rămase gânditoare. Damon o privea frecvent, cu un aer îngrijorat.

Când ajunseră la căsuţă, insistă s-o ducă până în pat.

— Trebuia să fac un duş, spuse tânăra femeie.

Damon se încruntă.

— Nu-mi va face rău, te asigur, Damon!

— De acord, spuse în sfârşit acesta. Dar lasă uşa băii deschisă. îţi trebuie un capot.

O aşează pe pat.

— Preferi o cămaşă de noapte?

Deschise un sertar. Rachel îşi ţinu respiraţia. Damon privea vraful de plicuri albastre… nedesfăcute.

Închise sertarul cu violenţă.

— În… al doilea sertar, bâigui tânăra femeie.

Damon găsi o cămaşă de noapte şi o puse peste capot. Chipul îi rămase impasibil. Dar evita privirea Rachelei.

— Îţi mai trebuie altceva? o întrebă.

— Nu, mulţumesc.

Tânăra femeie făcu un duş şi se aşează în pat. Damon îi aduse un sandviş şi o cafea. Nu-i era foame. Duse tava înapoi fără să spună nimic.

Spre marea sa surpriză, adormi imediat, un somn profund. La trezire, se simţi în plină formă şi, în mod firesc, vru să se ridice.

Damon o împiedică.

Se ocupă de ea cu o amabilitate impersonală. îi aducea să mănânce şi să bea. De asemenea, îi citea.

După prânz, simţi că o cuprinde somnul. Aţipi. Când deschise ochii, întâlni privirea lui Damon.

Rachel zâmbi cu timiditate. Soţul său se aplecă şi o sărută pe tâmpla rănită.

— Totul este din vina mea, murmură el.

— În niciun caz. Am alunecat.

— Dacă n-aş fi fost atât de brutal, n-ai fi fugit.

Rachel plecă ochii.

— Damon… Chiar ai crezut ce ai spus?

— Nu. îţi purtam pică. Dar n-am crezut niciodată că Desmond Alexander ţi-a fost amant.

— Nu m-am apărat, explică Rachel, pentru că am sperat să-l iau prin surprindere…

— L-ai invitat aici? întrebă Damon.

— Evident că nu! L-am detestat întotdeauna!

Rachel oftă şi-i povesti ce se întâmplase anul trecut. Damon ridică sprâncenele.

— Chiar eşti o fetiţă naivă…

— De atunci, am îmbătrânit…

— Crezi? o întrebă blând Damon.

— Vorbeşte-mi despre America, făcu subit Rachel.

Scriitorul îi aruncă o privire sarcastică. Apoi începu să-i vorbească despre oamenii pe care-i întâlnise. îi vorbi şi despre munca sa şi despre turnarea filmului.

— Ai văzut-o deseori pe Paula? întrebă Rachel. A plecat spre Hollywood la câteva zile după tine…

Vocea Rachelei era acuzatoare.

Damon se ridică.

— Ar fi trebuit să-mi citeşti scrisorile, declară.

Cu aceste cuvinte, dispăru.

În acea seară, Rachel nu reuşi să adoarmă. Nu înceta

să se sucească şi să se răsucească în pat.

În timpul nopţii, se ridică şi se duse să bea un pahar de apă în bucătărie.

Tocmai îşi spălase paharul şi-l pusese pe chiuvetă, când apăru Damon. Purta un halat pluşat de baie, galben deschis.

— Ce se întâmplă? o întrebă.

— Nu reuşesc să adorm. Voi citi…

— Vrei să bei ceva cald?

— Nu, mulţumesc. O carte mă va linişti…

Rachel purta o cămaşă uşoară de noapte. Damon o cercetă, apoi îşi încreţi buzele cu ironie şi tristeţe.

— Dacă am fi fost puţin mai apropiaţi, ţi-aş fi propus un alt remediu…

— Poate l-aş fi acceptat… murmură Rachel încet.

Privirea lui Damon se adânci în a sa.

— Dacă te iau în serios, Rachel?

— De ce nu? exclamă aceasta în şoaptă.

Nu întoarse privirea. Ochii lui Damon străluceau.

— Nu uita sfatul medicului, Rachel. Odihnă…

Se răsuci pe călcâie.

— Dar vom vedea curând dacă mai eşti în aceeaşi dispoziţie, adăugă înainte de a dispărea.

Rachel se culcă din nou. Nu reuşea să-şi găsească somnul. În zori, se ridică şi deschise sertarul care conţinea scrisorile lui Damon. O desfăcu pe prima…

Se îndreptă spre plajă, foarte devreme. Marea era liniştită. Apa îi păru rece, dar revigorantă pe trupul său gol.

Când ieşi, soarele răsărise.

Damon o aştepta.

De data aceasta, Rachel nu căută să-şi ascundă goliciunea cu mâinile. Merse spre el cu pas sigur, cu capul sus. Soţul său o înfăşură într-un halat de baie. Purta şi el

unul. Pe umeri avea aruncat un prosop de baie.

Îşi şterse energic soţia cu materialul moale, pluşat.

— Prostuţo! spuse cu o voce răguşită. Medicul ţi-a recomandat odihnă…

— M-am odihnit ieri. A spus: „O zi de odihnă!” L-am ascultat…

— Cum te simţi, Rachel?

— Foarte bine.

— Am aruncat o privire în camera ta, făcu Damon.

Lăsase scrisorile deschise pe pat. Scrisori de dragoste… Toate…

— Ar fi trebuit să le citesc mai curând, murmură Rachel. Nu… ştiam că mă iubeşti.

Damon se încruntă.

— Cum? Şi totuşi, n-am încetat să-ţi dovedesc dragostea mea!

— Nu cu vorbe!

— Deseori, vorbele nu spun mare lucru! Scriu mai uşor decât vorbesc…

Rachel zâmbi.

— Şi eu. Poemele îţi erau dedicate.

— Ştiu. De ce nu mi-ai spus-o? Şi eu am nevoie să mi se explice lucrurile…

— Îmi porţi pică din cauza Paulei? întrebă Rachel. Pentru că am refuzat să-ţi ascult explicaţiile?

Îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui Damon.

— Paula este Karina, nu-i aşa, Damon? Fata care te-a părăsit odinioară, după ce s-a recunoscut într-unul din personajele romanului tău?

— Da. După despărţirea noastră, a trăit timp de mai mulţi ani cu un alt bărbat. În săptămâna precedentă nunţii noastre, s-a certat cu el şi s-a întors la mine. Nu avea atunci nici bani, nici de lucru. Am ajutat-o. Avea de mult timp cheia apartamentului meu. Nu mă mai gândisem la

asta. Nu mi-am putut imagina că… va îndrăzni să se instaleze acolo în lipsa mea. Spera că totul va putea fi luat de la început între noi. S-a întors în clipa în care aveam cel mai puţin nevoie de ea! Nu-i spusesem că mă voi căsători…

— N-o cred atât de rea cum era Karina, făcu încet Rachel. O găsesc simpatică.

— Cum? Oh, Rachel, eşti incredibilă!

— De ce? N-ai iubit-o şi tu?

— Nu atât de mult cât te iubesc pe tine. Eram tânăr şi destul de naiv… Interesul pe care mi-l arăta o femeie frumoasă, actriţă cunoscută, îmi măgulea orgoliul.

— Numai?

Damon o privi cu curiozitate.

— Trebuie să mă crezi, Rachel. Nu te mai gândi la Paula. N-are niciun motiv să se afle între noi…

Rachel se strânse la pieptul său.

— De ce nu mi-ai spus niciodată că mă iubeşti?

Damon păru sufocat…

— Eu? Nu…

— Mi-ai repetat de mai multe ori că dorinţa şi dragostea nu merg neapărat mână în mână. Te-am întrebat într-o zi de ce m-ai luat de soţie şi m-ai făcut să înţeleg că a fost din dorinţă…

Damon o privi cu stupefacţie.

— Bărbaţii şi femeile se exprimă în mod diferit, Rachel Tu voiai vorbe. Şi eu, încercam să te fac să înţelegi dragostea mea prin fapte! Vorbele nu mi se potrivesc… prea mult!

— Nu este şi părerea mea.

— Acum înţeleg. Când spuneam că dragostea nu era obligatorie, vorbeam pentru tine. Desigur, mi-ai mărturisit o dată dragostea ta. Dar erai prea tânără pentru a evalua semnificaţia cuvintelor tale! Dacă m-ai fi iubit într-adevăr, mi-am spus, mi-ai fi acordat încredere.

— Da, eram prea tânără, făcu Rachel cu umilinţă. Dar ţi-am spus deja: am îmbătrânit.

— Mi-am dat seama citindu-ţi poemele.

O îmbrăţişă. Rachel lăsă halatul să-i cadă la picioare. Cu o voce răguşită, Damon murmură:

— Sirena mea…

Valurile legănară cu murmurul lor neobosit unirea celor două trupuri lor. Strigătul uşor al Rachelei se ridică în aerul masrin, alăturându-se celor ale pescăruşilor.

Damon o sărută pe gât. Tânăra femeie se agăţă de umerii săi.

Puţin mai târziu, Damon o înfăşură în cearşaful de baie.

— Te-a durut…

Rachel se strădui să zâmbească. Se înfloră.

— Doar puţin.

Bărbatul o luă în braţe şi o sărută. Atunci, Rachel încetă să tremure şi, după un oftat lung, deschise ochii.

— Te iubesc, spuse Damon.

Se întoarseră să se scalde. Puţin mai târziu, mână în mână, ieşiră din apă. Rachel se simţea plină de viaţă…

Damon o duse până la căsuţă. O obligă să se odihnească.

Îi aduse ceai şi pâine prăjită cu unt.

Rachel adunase scrisorile şi le pusese pe comodă.

— De ce nu le-ai citit mai înainte? întrebă Damon.

— Mi-a fost teamă să nu sufăr prea mult. Pentru mine, erau scrisorile… unui străin.

— Oare eram un străin pentru tine?

— Uneori. Când mă sărutai, păreai mereu mânios…

— Nu era mânie, Rachel, ci disperare. Nu simţeai pentru mine decât indiferenţă. Încercam să fac să reînvie acea dragoste pe care crezusem că o văd în ochii tăi…

— Damon…

Se întrerupse.

— Da, draga mea?

— Când mi-ai propus să mă duci departe de fermă, te gândeai la căsătorie?

— M-am gândit mereu la căsătorie. Din ziua în care ai venit să-mi vorbeşti despre Jerry. Te-am sărutat atunci, până când am fost pe punctul să-mi pierd capul!

Rachel făcu ochii mari.

— Tu... Tu...

— Da, făcu Damon cu puţină amărăciune. Doar că eu ştiu să-mi ascund sentimentele. Lucrurile merseseră prea departe în acea zi. Tocmai înţelesesem că mă îndrăgostisem de o puştoaică. Aveam aproape de două ori vârsta ta... Şi după toate aparenţele, nu te preocupai deloc de mine...

— Eram prea tânără pentru tine.

— Eu eram prea în vârstă pentru tine. Era altceva. Nu găseam cinstit să te leg de mine pentru tot restul zilelor. Trebuie să înveţi să trăieşti mai întâi... Şi apoi, m-am întors la fermă. Atunci te puteai angaja definitiv faţă de Jerry. Asta nu era posibil! Când mi-ai vorbit prima despre căsătorie, am fost nebun de bucurie. Mi-am promis să nu-ţi tai aripile... Te-am luat cu mine din egoism. Aveam atâta nevoie de tine!

— Şi eu aveam nevoie de tine! Dar îmi imaginam că, pentru tine, eram o fată printre altele.

— Să ştii că n-am avut atât de multe legături. Crede-mă, n-am nimic dintr-un seducător care caută să-şi sporească panoplia de vânătoare! Ţi-ai făcut o imagine a unui scriitor cu o viaţă destrăbălată. Ori, această imagine nu este deloc conformă cu realitatea! Oare cum mă vedeai la Hollywood? înconjurat de femei şi de sticle de whisky?

— De ce te-ai întors?

— Voiam să ştiu de ce nu-mi răspundeai la scrisori.

O luă de umeri.

— Înnebuneam! în aceste scrisori, mă dezvăluisem în faţa ta, o femeie! Mi-am deschis inima, sufletul. Şi nimic. Niciun cuvânt! Ce umilinţă!

— Este prima dată când, vorbind despre mine, spui „o femeie”.

— Acum, eşti…

Rachel se cuibări în braţele sale şi se lăsă cucerită de focul sărutărilor soţului său.

Sfârşit